

Джусулия Куши

Изгубеният херцог Уиндъм

**ДЖУЛИЯ КУИН
ИЗГУБЕНИЯТ ХЕРЦОГ
УИНДЪМ**

Превод: Fantastique

chitanka.info

Ще бъде ли така любезен да се изправи истинския херцог Уиндъм?

Джак Одли е разбойник и войник. Както и непоправим негодник. Това, което никога не е бил и не е искал да бъде, е високопоставен пер от висшето общество, отговорен за древни наследства и стотици слуги. Но веднъж разпознат като отдавна изчезналия син на семейство Уиндъм, с безгрижния му живот е свършено. Трябва само да се докаже законното му раждане, за да се сдобие с титла, каквато никога не е искал — херцог Уиндъм.

През последните пет години Грейс Евърслей работи като компаньонка на вдовстващата херцогиня Уиндъм. Работата е доста неблагоприятна и често много скучна. Докато един ден Джак Одли влиза в живота ѝ с безсрамните си усмивки и обезоръжаващ чар.

Той не е мъж, който ще се примири лесно с отказ, а тя — озовала се веднъж в прегръдките му — като че ли не иска да каже „не“. Ала ако той наистина е истинския херцог Уиндъм, тя никога не би могла...

ПЪРВА ГЛАВА

Грейс Евърслей беше компаньонка на вдовстващата херцогиня Уиндъм от пет години и за това време бе научила няколко неща за работодателката си. И най-същественото от тях бе: зад суровата, взискателна и надменна фасада на нейна светлост *не* биеше сърце от злато.

Което не значеше, че въпросния орган бе черен. Нейна светлост, вдовстващата херцогиня Уиндъм, не беше чак толкова лоша. Нито беше жестока, злобна или дори изцяло злонамерена. Но Аугуста Елизабет Кандида Дебънам Кавендиш бе дъщеря на херцог по рождение, омъжи се за херцог и после роди такъв. Сестра ѝ бе член на незначително кралско семейство в някаква държава от Централна Европа, чието име Грейс никога не може да произнесе правилно, а брат ѝ притежаваше по-голямата част от Източна Англия. Що се отнасяше до вдовстващата херцогиня светът категорично беше разделен на класи и се ръководеше от ясно разграничена йерархия.

Семейство Уиндъм, и най-вече тези от тях, които бяха потомци на семейство Дебънам, определено оглавяваха непоклатимо пирамидата.

А като такава, херцогинята очакваше да ѝ се оказват полагащите ѝ се почит и уважение. Тя рядко бе любезна, не търпеше глупостта и никога не правеше фалшиви комплименти. Някои бяха на мнение, че изобщо не бе изрекла и един, но Грейс два пъти стана свидетел, на рязкото ѝ, но искрено: „Браво!“. Не че някой щеше да ѝ повярва ако го споменеше.

Но вдовстващата херцогиня бе спасила Грейс от една неприятна ситуация, с което си бе спечелила вечната ѝ благодарност, уважение и най-вече лоялност. Все пак, нямаше как да се пренебрегне фактът, че господарката ѝ не бе в най-доброто си настроение, докато пътуваха обратно към дома от залата за танци и балове в Линкълншир. Елегантната им и леко движеща се карета се плъзгаше без усилие по

тъмните улици, а Грейс изпита облекчение, когато работодателката ѝ потъна в дълбок сън.

Вечерта бе наистина чудесна и Грейс знаеше, че не бива да е толкова критична. Веднага след като пристигнаха, Лейди Уиндъм бе заела почетното си място сред старите приятелки и даде ясно да се разбере, че не се нуждае от грижите на компаньонката си. И така, Грейс прекара времето си в танци и шеги със своите приятели, изпи три чаши пунш и се посмя за сметка на Томас — е, винаги ѝ бе приятно да се шегува с него. Той бе настоящият херцог и определено не се нуждаеше от още ласкателства. Цяла вечер не бе спряла да се забавлява. Беше се усмихвала толкова много, че сега лицето я болеше.

Истинската и неочаквана радост от вечерта бе оставила тялото ѝ трептящо от енергия и сега тя беше напълно щастлива да се усмихва в тъмнината, слушайки лекото похъркване на вдовстващата херцогиня, докато пътуваха към дома.

Грейс затвори очи, въпреки че не ѝ се спеше. Имаше нещо хипнотизиращо в движението на каретата. Тя седеше срещу посоката на движението — винаги го правеше — и ритмичното чаткане на конските копита я унасяше. Беше ѝ странно. Очите ѝ бяха уморени, въпреки че самата тя не чувстваше отпадналост. Може би една дрямка нямаше да е чак толкова лоша идея — веднага щом се върнеха в Белгрейв, щеше да бъде задължена да помогне на вдовстващата херцогиня с...

Бум!

Грейс изпъна гръб, поглеждайки към господарката си, която като по чудо все още не се бе събудила. Какъв беше този звук? Да не би някой...

Бум!

Този път каретата се наклони и спря толкова внезапно, че херцогинята срещу нея подскочи от седалката.

Грейс веднага падна на колене като инстинктивно се обви с ръце.

— Какво по дяволите? — сопна се херцогинята, но замлъкна, веднага щом видя изражението на компаньонката си.

— Пистолетни изстрели — прошепна Грейс.

Устните на херцогинята се присвиха, след което тя издърпа изумрудената си огърлица и я бутна към Грейс.

— Скрый това — нареди ѝ.

— Аз? — Грейс буквало изписка, но все пак пъкна бижутото под възглавниците. Единственото, за което можа да помисли, бе, че с удоволствие би набила малко разум в главата на почитаемата Аугуста Уиндъм, защото ако я убиеха, само затова, че херцогинята се скъпеше да предаде бижутата си...

Вратата рязко се отвори.

— Станете и си изпразнете кесиите!

Грейс замръзна, все още приклепнала на пода до херцогинята. Бавно, тя извърна глава към вратата, но всичко, което успя да види, бе сребристият край на оръжие, кръгло и заплашително, насочено към челото ѝ.

— Дами — отново прозвуча гласът, този път беше малко по-различен, почти любезен. Мъжът пристъпи напред, излизайки от сенките и с грациозно движение завъртя ръката си, за да ги подкани да излязат. — Бих искал да имам удоволствието да се насладя на вашата компания, ако позволите — измърмори той.

Грейс почувства как очите ѝ се местят напред-назад, едно безполезно упражнение със сигурност, тъй като съвсем очевидно нямаше път за бягство. Обърна се към херцогинята, очаквайки да я види вбесена от ярост, но вместо това изглеждаше силно пребледняла. Едва тогава Грейс осъзна, че трепери.

Херцогинята трепереше.

И двете трепереха.

Разбойникът се наклони към тях и облегна едното си рамо върху рамката на вратата. После се усмихна — бавно и мързеливо, с чара на мошеник. Как успя Грейс да види всичко това, когато половината му лице бе покрито с маска, така и не можа да разбере, но три неща ѝ станаха пределно ясни:

Беше млад.

Беше силен.

И смъртоносно опасен.

— Госпожо — каза Грейс, побутвайки херцогинята. — Мисля, че трябва да направим каквото ни нареди.

— Наистина обичам разумните жени — каза той и отново се усмихна. Този път само изви устни — едно опустошително леко повдигане в ъгълчето на устните му. Въпреки това оръжието му остана насочено към нея, а чарът му не намали страха ѝ.

Тогава той протегна и другата си ръка. *Той протегна ръката си!* Сякаш отиваха на празненство. Или бе провинциален джентълмен, готов да завърже любезен разговор.

— Мога ли да ви помогна? — промълви той.

Грейс заклати глава като обезумяла. Не можеше да го докосне. Не знаеше точно *защо*, но дълбоко в себе си усещаше, че ще бъде пълна катастрофа ако постави ръка в неговата.

— Много добре — каза с лека въздишка. — Днес дамите са толкова независими. Това наистина ми разбива сърцето — той се наклони, сякаш споделяше тайна. — Никой не обича да го смятат за натрапник. Или за безполезен.

Грейс просто се втренчи в него.

— Но онемяват пред грацията и чара ми — каза той, отстъпвайки, за да им позволи да излязат. — Случва се през цялото време. Наистина, не трябва да ми се позволява да се навъртам около дами. Поведението ми ги обърква толкова много!

Този човек беше луд! Не можеше да има друго обяснение. Грейс не се интересуваше колко добри бяха маниерите му, но със сигурност беше луд. И имаше оръжие.

— Въпреки това — продължи да размишлява той, като оръжието дори не помръдна в ръката му, при все че думите му сякаш се рееха из въздуха, — някои със сигурност биха казали, че само нямата жена не би могла да ти досажда.

Томас би го казал, помисли си Грейс. Херцог Уиндъм не понасяше безсмисленото бърборене. Преди години бе настоял тя да използва малкото му име в Белгрейв след смешен припев от „Ваша светлост“, „Госпожице Грейс“, „Ваша светлост“^[1].

— Госпожо — прошепна тя настоятелно, дърпайки херцогинята за ръката.

Тя не каза нито дума, нито пък кимна, но пое ръката на Грейс и й позволи да ѝ помогне да слезе от каретата.

— Така е много по-добре — усмихна се широко разбойникът. — Колко е благосклонна съдбата към мен, след като ме среща с две толкова божествени дами. А аз си мислех, че ще попадна на свадлив стар джентълмен.

Грейс отстъпи встрани, без да сваля очи от лицето му. Не приличаше на престъпник или по-скоро на представата ѝ за

престъпник. Начинът му на изразяване ясно показваше, че е образован и с възпитание. А дори и да не се бе къпал наскоро, то тя не усети никаква неприятна миризма.

— Или може би някой задръстен мухльо, натъпкан във фрак два размера по тесен — той се замисли, потърквайки брадичка със свободната си ръка. — Сещате се за кой тип говоря, нали? — попита той Грейс. — Червено лице, пие твърде много, мисли твърде малко.

За огромна своя изненада, Грейс осъзна, че кима в съгласие.

— Знаех си, че ще се досетите — отвърна той. — Има доста от тях, за съжаление.

Грейс премигна и продължи да се взира в устата му. Това беше единствената част, която *можеше* да види, заради маската, покриваща горната част на лицето му. Но устните му бяха толкова чувствени, толкова съвършено оформени и изразителни, че тя почти почувства, че може да го види. Беше странно. И хипнотизиращо. И повече от обезпокоително.

— Е, добре — каза той със същата измамна въздишка на досада, която Грейс бе виждала да използва Томас, когато искаше да смени темата. — Сигурен съм, че вие дами, осъзнавате, че това тук въобще не е забавна вечеринка — погледът му се стрелна към Грейс, а устата му се разтегна в дяволита усмивка. — Или поне, не съвсем.

Грейс зяпна.

Очите му — или това, което можеше да види от тях през маската, се притвориха с прелъстителен блясък.

— Обожавам да смесвам работата с удоволствието — измърмори той. — А често не ми остава избор, с тези внушителни млади джентълмени, пътуващи по пътищата.

Тя знаеше, че трябва да възкликне, дори да протестира, но гласът на разбойника беше толкова приятен, като хубавото бренди, което от време на време ѝ предлагаша в Белгрейв. Притежаваше онази лека особена мелодика, която свидетелстваше за детство, прекарано далеч от Линкълншир и Грейс почувства как се олюлява, сякаш можеше да падне, бавно и леко, и да се приземи някъде другаде. Далеч, далеч от тук.

Бърза като светкавица, ръката му се озова на лакътя ѝ, и я задържа.

— Няма да припаднете, нали? — попита той, а пръстите му я държаха достатъчно здраво, за да не ѝ позволят да падне.

Той не я пусна.

Грейс поклати глава.

— Не — каза меко тя.

— Имате сърдечните ми благодарности за това — отвърна той. — Би било прекрасно да ви хвана, но ще трябва да пусна оръжието си, а не може да си позволим това, нали? — той се обърна към херцогинята със смях. — А вие дори не си го и помисляйте. Ще съм повече от щастлив да уловя и вас, но не вярвам, че която и да е от двете ще предпочете да се остави на милостта на оръжията на партньорите ми.

Едва тогава Грейс осъзна, че има още трима мъже. Разбира се, трябваше да са толкова — той не би могъл да организира всичко това сам. Но останалите не издаваха звук, явно бяха решили да останат в сенките.

А тя не бе успяла да свали очите си от водача им.

— Кочияшът ранен ли е? — попита Грейс, ужасена, че едва сега се е сетила за него. Нито той, нито лакеят, който им служеше за охрана, се виждаха наоколо.

— Нищо, което с малко любов и нежност да не може да се излекува — увери я разбойникът. — Той женен ли е?

За какво говореше той?

— Аз... не мисля, че е — отговори Грейс.

— Изпратете го тогава в кръчмата. Има една закръглена слугиня, която... Но какво говоря? Намирам се сред дами — той се разсмя. — Топъл бульон тогава и може би студен компрес. А след това, почивен ден, за да намери малко любов и нежност. Другият приятел, между другото, — той извърна глава към дърветата — е ей там. Напълно невредим, уверявам ви, въпреки че може да реши, че е вързан по-стегнато, отколкото би му харесало.

Грейс се изчерви и се извърна към херцогинята, изумена, че вече не го е нахокала за подобни неприлични думи. Но тя все още изглеждаше бледа като платно и се взираше в крадеца така, все едно бе видяла призрак.

— Госпожо? — каза Грейс, като притеснено хвана ръката ѝ. Беше студена и влажна. И отпусната. Напълно отпусната. — Госпожо?

— Как е името ви? — прошепна херцогинята.

— Името ми? — повтори Грейс ужасена. Да не би да бе получила апоплектичен удар? Дали не си бе загубила паметта?

— *Вашето* име — каза херцогинята по-уверено и този път беше ясно, че се обръщаше към разбойника.

Но той само се изсмя.

— Очарован съм от вниманието на толкова прекрасна дама, но със сигурност не мислите, че бих разкрил името си по време на нещо, което почти със сигурност се наказва с бесило.

— Трябва да ми кажете името си — каза херцогинята.

— А аз се опасявам, че ми трябва скъпоценностите ви — отговори той. Посочи към ръката ѝ с уважително свеждане на глава. — Този пръстен, ако обичате.

— Моля ви — прошепна херцогинята, а Грейс рязко извърна глава, за да види лицето ѝ. Рядко я бе чувала да казва благодаря и *никога* моля.

— Трябва да седне — каза Грейс на разбойника, защото със сигурност господарката ѝ не се чувстваше добре. Беше в отлично здраве, но отдавна бе преминала седемдесетте, а и преживяваше шок.

— Няма нужда да сядам — отговори рязко херцогинята и отблъсна ръката на Грейс.

Отново се обърна към разбойника, изтръгна пръстена и му го подаде. Той го дръпна от ръката ѝ и го завъртя между пръстите си, преди да го прибере в джоба си.

Грейс запази мълчание, докато наблюдаваше размяната, като очакваше да поиска още. Но за нейна изненада, херцогинята заговори първа:

— Имам още една дамска чанта в каретата — каза тя, бавно и със странно, нехарактерно за нея уважение. — Позволете ми да я взема, моля.

— Колкото и да искам да ви угодя — каза той меко, — трябва да ви откажа. Няма как да знам дали не криете два пистолета под седалката.

Грейс преглътна, мислейки за бижутата.

— А и — допълни той, и в тона му се прокрадна лек флирт, — мога да кажа, че сте от онзи, най-влудяващият тип жени — той въздъхна драматично: — Независима. О, признайте го — и дори

херцогинята с лека закачлива усмивка. — Вие сте отличен ездач, обучен стрелец и можете да изрецитирате цялото творчество на Шекспир отзад напред.

Не бе за вярване, но херцогинята пребледня още повече.

— Аах, да бях с двадесет години по-стар — каза с въздишка. — Не бих ви оставил да ми се изплъзнете.

— *Моля ви* — умоляващо каза херцогинята. — Има нещо, което трябва да ви дам.

— Е, това наистина е приятен обрат на нещата — отбеляза той. — Хората толкова рядко имат желание да предадат доброволно нещата си, а това е толкова потискащо. Карат те да се чувстваш нежелан.

Грейс посегна към нея.

— Моля ви, нека ви помогна — настоя тя.

Господарката ѝ не беше добре. Не би могла да е добре. Никога не беше смирена и не молеше и...

— Вземете нея! — извика херцогинята внезапно, грабвайки ръката на Грейс и я бутна към разбойника. — Можете да я задържите за заложенца, с оръжие насочено към главата ѝ, ако желаете. Обещавам ви, че ще се върна и то невъоръжена.

Грейс се олюля и се препъна, а шокът почти я накара да изгуби съзнание. Залитна към разбойника и една от ръцете му веднага се обви около нея. Прегръдката му беше странна, почти покровителствена и тя осъзна, че той е също толкова изумен от случващото се, колкото и тя.

Двамата не изпуснаха от поглед херцогинята, която, без да чака съгласието му, се качи бързо в каретата.

На Грейс ѝ бе трудно да диша. Гърбът ѝ бе притиснат към него, голямата му длан лежеше върху корема ѝ, а върховете на пръстите му се обвиваха нежно около десния ѝ хълбок. От него се излъчваше топлина и на нея ѝ стана горещо, и... О, небеса! Тя никога, ама наистина никога, не бе стояла толкова близо до мъж.

Можеше да почувства аромата му, да усети дъха му — топъл и нежен, срещу врата си. И тогава той направи най-изумителното нещо. Устните му се доближиха до ухото ѝ и прошепнаха:

— Тя не биваше да прави това.

Звучеше... нежно. Почти съчувствено. И сурово, сякаш не одобряваше начина, по който херцогинята се бе отнесла с нея.

— Не съм свикнал да държа жена по този начин — тихо каза в ухото ѝ. — Обикновено предпочитам различен вид интимност, а вие?

Тя не каза нищо, страхуваше се да говори, страхуваше се, че дори и да опита, гласът ще ѝ изневери.

— Няма да ви нараня — промълви, а устните му докоснаха ухото ѝ.

Очите ѝ се сведоха към оръжието, което той все още стискаше в дясната си ръка. Изглеждаше гневно и опасно и се опираше о бедрото ѝ.

— Всички ние имаме своята броня — прошепна той и се премести, помръдна всъщност и внезапно свободната му ръка се озова на брадичката ѝ. Леко проследи с пръст очертанията на устните ѝ, след това се наклони напред и я целуна.

Грейс шокирано се взираше в него, докато той се отдръпваше, с нежна усмивка.

— Това беше твърде кратко — каза той. — Жалко! — отстъпи назад, взе ръката ѝ и леко я целуна. — Може би друг път — промърмори.

Но не я пусна. Дори когато херцогинята излезе от каретата, задържа пръстите ѝ в своите, а палецът му леко продължи да ги гали.

Съблазняваше я. Тя едва можеше да мисли, почти не дишаше, но бе убедена, че я съблазнява. След няколко минути щяха да се разделят и въпреки че той само я бе целунал, тя щеше да бъде променена завинаги.

Херцогинята застана пред тях и ако забеляза, че разбойникът гали компаньонката ѝ, не каза и дума. Вместо това, му показва малък предмет.

— Ако обичате — умолително каза тя — вземете това.

Мъжът пусна ръката ѝ, и пръстите му неохотно се отделиха от нея. Когато се протегна, Грейс осъзна, че херцогинята му подаваше миниатюрен портрет. Беше на отдавна починалия ѝ втори син.

Бе виждала тази миниатюра. Вдовицата я носеше навсякъде със себе си.

— Познавате ли този човек? — прошепна херцогинята.

Разбойникът се взря в малката картина и поклати глава.

— Погледнете по-отблизо.

Но той отново само поклати глава и се опита да я върне на възрастната жена.

— Може и да струва нещо — каза един от партньорите му.

Той поклати глава и се взря напрегнато в лицето на херцогинята.

— За мен никога няма да бъде толкова ценна, колкото е за вас.

— Не! — извика херцогинята и бутна миниатюрата към него. — Погледнете! Умолявам ви, погледнете! Очите му. Брадичката му. Устата му. Също като вашите.

Грейс притаи дъх.

— Съжалявам — нежно каза разбойникът. — Грешите.

Но тя не се остави да бъде разубедена.

— Гласът ви е като неговия — настоя тя. — Тонът ви, чувството ви за хумор. Знам го. Знам го, както знам, че дишам. Той беше мой син. *Мой син.*

— Госпожо — намеси се Грейс, и майчински обви ръка около нея. Херцогинята обикновено не би позволила подобна интимност, но нямаше нищо обикновено в нея тази вечер. — Госпожо, тъмно е. Мъжът носи маска. Не би могъл да е той.

— Разбира се, че е той — сопна се тя, и рязко я отблъсна. После се втурна напред и Грейс почти припадна от ужас, когато всеки един от мъжете вдигна оръжието си.

— Не я наранявайте! — извика тя, но молбата ѝ се оказа ненужна. Херцогинята вече бе грабнала свободната ръка на разбойника и го стискаше така, сякаш той бе единственият път към спасението на душата ѝ.

— Това е синът ми — каза тя, а треперещите ѝ пръсти държаха изправена миниатюрата. — Казваше се Джон Кавендиш и умря преди двадесет и девет години. Имаше кестенява коса, сини очи и родилен белег на рамото си — преглътна конвулсивно, а гласът ѝ премина в шепот. — Обожаваше музиката и не можеше да понася ягоди. И можеше... можеше...

Гласът на херцогинята се пречупи, но никой друг не проговори. Въздухът бе плътен и напрегнат от мълчанието. Всички сезираха в старата жена, докато накрая тя не се съвзе, а гласът ѝ утихна почти до шепот:

— Той можеше да накара всеки да се разсмее.

И тогава херцогинята, с откровение, което Грейс изобщо не очакваше, се обърна към нея и добави:

— Дори мен.

Мигът застина във времето — чист, мълчалив и натежал. Никой не проговори. Грейс дори не бе сигурна дали някой диша.

Погледна разбойника, устата му. Тази изразителна, дяволита уста и почувства, че нещо не е наред. Устните му бяха разтворени, дори нещо повече — бяха застинали. За първи път устата му бе неподвижна и дори на сребрилата лунна светлина успя да види, че е преbledнял.

— Ако това значи нещо за вас — продължи херцогинята с тиха решителност, — можете да ме намерите в замъка Белгрейв. Ще чакам посещението ви.

След това, прегърбена и трепереца, каквато Грейс никога не я бе виждала, се обърна, все още стискайки миниатюрата, и се качи обратно в каретата.

Грейс остана неподвижна и несигурна какво да стори. Вече не се чувстваше в опасност — колкото и странно да изглеждаше, с трите пистолета все още насочени към нея и един — този на разбойника, нейният разбойник — почиващ отпуснат до тялото му. Но те им бяха дали само един пръстен — със сигурност съвсем не достатъчна плячка за опитна банда крадци и тя почувства, че не може да се върне обратно в каретата без позволение.

Прочисти гърло и несигурно се обърна към него:

— Сър? — каза тя, не знаеше как да се обърне към него.

— Името ми не е Кавендиш — произнесе той меко, а гласът му достигна само до нейните уши. — Но преди време беше.

Грейс ахна.

И тогава, с резки и бързи движения, той яхна коня си и извика:

— Приключихме тук.

А Грейс остана да се взира в гърба му, докато той се отдалечаваше.

[1] Забавна игра на думи — „Your Grace“, „Mis Grace“, „Your Grace“ (англ.) — името Grace (Грейс) означава грация, елегантност, изящество, благоволение, благосклонност. А когато се употребява като почтително обръщение към херцог или архиепископ („Your Grace“), значението му е — светлост, преосвещенство — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Няколко часа по-късно Грейс стоеше на един стол в коридора пред спалнята на херцогинята. Чувстваше се крайно изтощена и не искаше нищо, освен да допълзи до леглото си, където бе убедена, че ще се върти и мята, без да намери покой, въпреки изтощението си. Но господарката ѝ бе наистина разтърсена и ѝ беше позвънявала толкова много пъти, че Грейс най-накрая се предаде и довлече един стол на сегашното си място. През последния час бе донесла на херцогинята, която не искаше да напусне леглото си, купчина писма, прибори в дъното на заключено чекмедже, чаша топло мляко, чаша бренди, още една миниатюра на отдавна мъртвият ѝ син Джон, кърпичка, която със сигурност притежаваше някаква сантиментална стойност, още една чаша бренди, за да замени тази, която херцогинята бе строшила, когато нетърпеливо бе обяснявала на Грейс къде да търси кърпичката.

Бяха минали около десет минути от последното повикване. Десет минути, без да прави нищо, освен да седи, да чака на стола, и да мисли... да мисли... да мисли...

За разбойника.

За целувката.

За Томас, сегашният херцог Уиндъм. Когото смяташе за приятел.

За отдавна мъртвият втори син на херцогинята и мъжът, който очевидно имаше неговите черти. *И неговото име.*

Неговото име. Грейс бавно и накъсано си пое дъх. *Неговото име.*

Мили Боже!

Тя не беше казала това на херцогинята. Беше стояла неподвижно по средата на пътя, гледайки как разбойникът се отдалечава на светлината на нащърбената луна. И тогава, най-накрая, когато мислеше, че краката ѝ може и да заработят, тя се бе насочила към дома. Трябваше да отвърже лакея, да се погрижи за кочияша, както и за херцогинята — която изглеждаше толкова очевидно разстроена, че дори не протестира, когато Грейс настани раненият кочияш до нея в каретата.

Тогава се присъедини към лакея на мястото на водача и ги закара до дома. Не беше особено опитна с юздите, но успя да се справи.

И трябваше да се справи. Нямахте кой друг да го стори. Да върши разни задачи, да преодолява сложни ситуации, бяха все неща, които умееше добре.

Закара ги до дома, намери някой, който да се погрижи за кочияша и тогава се зае с херцогинята като през цялото време си бе мислела за...

Кой беше той?

Разбойникът. Беше казал, че някога името му е било Кавендиш. Възможно ли бе да е внукът на херцогинята? Бяха й казали, че Джон Кавендиш е умрял без потомство, но нямахте да е първият млад благородник, който разпилява незаконните си деца из провинцията.

Обаче мъжът каза, че името му бе Кавендиш. Или по-точно, някога е било Кавендиш. Което означаваше...

Грейс поклати глава в недоумение. Чувстваше се толкова уморена, че едва можеше да мисли и все пак изглежда, единственото, което можеше да прави, бе да мисли. Какво означаваше, че името на разбойника бе Кавендиш? Можеше ли незаконен син да носи името на баща си?

Нямахте представа. Никога досега не бе срещала копеле, поне не от благороден произход. Но знаеше за други, които бяха сменили имената си. Синът на викария бе отишъл да живее с роднини, още като дете и последният път, когато дойде на посещение, се бе представил с различна фамилия. Така че със сигурност един незаконен син можеше да се нарече както си поиска. И дори да не бе законно да се нарече така, един разбойник не би се тревожил за подобни подробности, нали?

Грейс докосна устните си и опита да се престори, че не харесва тръпките на вълнение, които се стрелнаха през нея при спомена. Той я бе целунал. Това беше първата й целувка, а тя дори не знаеше кой е той.

Познаваше аромата му, познаваше топлината на кожата му и кадифената мекота на устните му, но не знаеше името му.

Поне не цялото.

— Грейс! Грейс!

Тя се изправи на крака, залитайки. Беше оставила вратата отворена, така че да чува по-добре херцогинята и ето, името ѝ бе извикано още веднъж. Господарката ѝ сигурно все още бе превъзбудена — тя рядко използваше малкото ѝ име. Беше по-трудно да го изречеш рязко и настоятелно, отколкото „Госпожице Евърслей“.

Грейс забърза към стаята и опита да не звучи уморено и сърдито, докато питаше:

— Мога ли да ви помогна?

Херцогинята седеше в леглото — е, не беше точно седнала. Почти лежеше, само с глава, подпряна на възглавниците. Грейс намираще тази поза за крайно неудобна, но последният път, когато опита да я нагласи по-комфортно едва не загуби главата си.

— Къде беше?

Грейс не мислеше, че въпросът се нуждаеше от отговор, но все пак отговори:

— Точно пред вратата ви, госпожо.

— Трябва да ми донесеш нещо — каза херцогинята и не звучеше толкова властно, колкото превъзбудено.

— Какво бихте желали, ваша светлост?

— Искам портрета на Джон.

Грейс се втренчи в нея неразбиращо.

— Недей да стоиш така! — херцогинята на практика ѝ изкрещя.

— Но госпожо — възрази Грейс, отскачайки назад, — аз ви донесох всичките три миниатюри и...

— Не, не, не — изплака възрастната жена, а главата ѝ се люшкеше наляво-надясно на възглавницата. — Искам портрета. От галерията.

— Портретът — повтори Грейс, защото беше три и половина сутринта и може би бе изтощена, но ѝ се стори, че току-що я бяха помолили да откачи портрет в реални размери от стената и да го носи през две стълбища до спалнята на херцогинята.

— Знаеш кой — каза тя. — На който той стои до дърво и очите му блестят.

Грейс примигна, в опит да осъзнае това.

— Мисля, че има само един.

— Да — каза херцогинята, почти изгубила самообладание от нетърпение. — Очите му блестят.

— Искате да го донеса тук?

— Нямам друга спалня — сопна се тя.

— Много добре — Грейс преглътна. Мили Боже, как щеше да се справи? — Ще отнеме малко време.

— Просто завлечи един стол и откачи проклетото нещо. Няма нужда...

Грейс се втурна напред, когато тялото на херцогинята се присви от спазъм на кашлица.

— Госпожо! Госпожо! — извика тя, обвивайки ръка около нея, за да я изправи. — Моля ви, госпожо. Трябва да се опитате да се настаните удобно. Ще се нараните!

Херцогинята се закашля още няколко пъти, пое голяма глътка от топлото мляко, после изруга и взе брендите. Тази чаша изпи до дъно.

— Ще нараня вас — задъха се тя, слагайки чашата обратно на нощното шкафче, — ако не ми донесете този портрет.

Грейс преглътна и кимна.

— Както желаете, госпожо — тя забърза навън и се подпря на стената в коридора, щом се скри от погледа на херцогинята.

Вечерта бе започнала толкова добре, а каква стана тя... Бяха насочили оръжие към сърцето ѝ, беше целуната от мъж, чиято следваща среща, със сигурност щеше да е с бесилката, и сега херцогинята искаше от нея да откачи огромен портрет от стената на галерията.

В три и половина сутринта.

— Със сигурност не ми плаща достатъчно — измърмори Грейс под носа си, докато слизаше по стълбите. — Не съществуват достатъчно пари...

— Грейс?

Тя рязко спря, препъвайки се в последното стъпало. Две големи ръце веднага се спуснаха към раменете ѝ, за да я подкрепят. Тя погледна нагоре, въпреки че знаеше кой е това. Томас Кавендиш, внукът на херцогинята. Той беше и херцог Уиндъм, и без съмнение, най-влиятелният мъж в областта. Разпределяше почти равномерно времето си между Лондон и тук, но Грейс го бе опознала доста добре по време на петте години, в които бе компаньонка на херцогинята.

Дори се сприятелиха. Това бе странна и напълно неочаквана ситуация, като се има предвид разликата в ранга им, но бяха приятели.

— Ваша светлост — каза тя, въпреки че той отдавна я бе инструктирал да използва малкото му име, когато са в Белгрейв. Тя уморено кимна, а той отстъпи назад и отдръпна ръце. Бе твърде късно и безсмислено да обръща внимание на титли и подходящо обръщение.

— Какво, по дяволите, правиш още будна? — попита той. — Сигурно минава два.

— Минава три, всъщност — нехайно го поправи тя и тогава... Небеса, Томас!

Тя напълно се разсъни. Какво трябваше да му каже? И въобще трябваше ли да му казва нещо? Нямаше как да се скрие факта, че тя и херцогинята бяха нападнати от разбойници, но не беше напълно сигурна дали е редно да му разкрие, че може би има първи братовчед, който язди из провинцията, и освобождава местните благородници от ценностите им.

Защото, като се има предвид всичко, може и да нямаше. И със сигурност нямаше смисъл да го тревожи без причина.

— Грейс?

Тя поклати глава.

— Съжалявам, какво казваше?

— Защо се разхождаш из коридора?

— Баба ти не се чувства добре — каза тя. И тогава, защото отчаяно искаше да смени темата, добави: — Късно се прибираш вкъщи.

— Имах работа в Стамфорд — каза той безцеремонно.

Любовницата му. Ако беше нещо друго, нямаше да е толкова уклончив. Но изглеждаше странно, че сега бе тук. Обикновено прекарваше там и нощта. Грейс, въпреки благородния си произход, служеше в Белгрейв и се осведомяваше почти за всяка клюка. Ако херцогът не се прибираше цялата нощ, тя обикновено узнаваше за това.

— Имахме... вълнуваща вечер — каза Грейс.

Той я погледна в очакване.

Тя се поколеба и тогава — е, нямаше какво да направи, освен да го каже:

— Нападнаха ни разбойници.

Реакцията му бе незабавна.

— Мили Боже — възкликна той. — Ти добре ли си? Баба ми добре ли е?

— И двете сме непокътнати — увери го Грейс, — въпреки че кочияшът има ужасна цицина на главата си. Позволих си да му дам три дни почивка.

— Разбира се — той затвори очи за миг, изглеждаше огорчен. — Трябва да поднеса извиненията си — каза той. — Бях длъжен да настоявам да вземете повече от един човек за охрана.

— Не ставай глупав. Вината не е твоя. Кой би си помислил... — тя спря, защото наистина, нямаше смисъл да се търси вина. — Не сме ранени — повтори. — Това е всичко, което има значение.

Той въздъхна.

— Какво взеха?

Грейс преглътна. Не можеше да му каже, че бяха откраднали само един пръстен. Томас не беше идиот, и щеше да се зачуди защо. Тя се усмихна сковано, решила, че тази вечер твърде често бяха говорили двусмислено.

— Не много — отвърна. — От мен нищо. Съвсем очевидно е, че не съм заможна жена.

— Баба трябва да е извънредно ядосана.

— Малко е превъзбудена — каза Грейс уклончиво.

— Носеше изумрудите си, нали? — той поклати глава. — Старият прилеп е смехотворно привързан към тези камъни.

Грейс не го скастри за начина, по който нарече баба си.

— Херцогинята запази изумрудите, всъщност. Скри ги под възглавницата на седалката.

Той изглеждаше впечатлен.

— Наистина ли го е направила?

— Аз го направих — поправи се Грейс, защото не искаше да сподели славата. — Тя ги напъха в ръцете ми, преди да нахлуят в каретата.

Той се усмихна леко и после, след един миг на неудобно мълчание, каза:

— Не спомена защо си будна и извън леглото толкова късно. Със сигурност заслужаваш хубава почивка.

— Аз... ами... — изглежда нямаше начин да отклони отговора. Ако не друго, щеше да забележи огромното празно пространство на

стената в галерията на следващия ден. — Баба ти има странна молба.

— Всичките й молби са странни — отвърна той веднага.

— Не, тази... ами... — Грейс завъртя очи раздражено. Как за Бога се бе стигнало до тук? — Предполагам, че не би искал да ми помогнеш да откача картина от стената на галерията.

— Картина.

Тя кимна.

— От галерията.

Отново кимна.

— Предполагам, че тя не иска едно от онези скромни по размер платна.

— С купите с плодове?

Той кимна.

— Не — и когато той не направи коментар, добави: — Тя иска портрета на чичо ти.

— Кой чичо?

— Джон.

Той кимна, усмихвайки се леко, но без хумор.

— Винаги й е бил любимец.

— Но ти никога не си го познавал — каза Грейс, защото начинът, по който той го каза, звучеше почти така, все едно е бил свидетел на предпочитанието й към чичо му.

— Не, разбира се, че не. Той е умрял, преди да се родя. Но баща ми е говорил за него.

Беше ясно от изражението му, че не иска да обсъжда въпроса повече. Грейс не можеше да измисли какво да каже, така че просто стоеше там и го чакаше да събере мислите си.

Което очевидно той и направи, защото се обърна към нея и попита:

— Този портрет не е ли в реални размери?

Грейс си представи себе си, как се бори да го свали от стената.

— Опасявам се, че да.

За момент изглеждаше така, все едно щеше да се обърне към галерията, но после челюстта му се присви и той отново се превърна в недостъпния херцог.

— Не — каза той равно. — Няма да й го занесеш тази вечер. Ако толкова желае проклетата картина в стаята си, може да помоли някой

слуга на сутринта.

Грейс искаше да се усмихне на закрилническото му отношение, но в момента бе твърде уморена. А освен това, когато ставаше въпрос за вдовстващата херцогиня, отдавна се бе научила да следва пътя на най-малкото съпротивление.

— Уверявам те, не искам нищо повече от това да се оттегля още сега, но е по-лесно просто да ѝ угодя.

— Категорично не — каза той властно и без да чака, се обърна и закрачи нагоре по стълбите.

Грейс го наблюдава една минута и после с присвиване на рамене, се запъти към галерията. Не можеше да е толкова трудно да свали една картина от стената, нали?

Но направи само десет крачки, когато чу Томас да излайва името ѝ.

Тя въздъхна и спря насред пътя си. Трябваше да се досети. Херцогът беше инат също като баба си. Не че щеше да оцени сравнението.

Тя се обърна и се върна бързо назад, когато чу да я вика отново.

— Тук съм — каза тя раздражено. — Велики Небеса, ще събудиш цялата къща!

Той завъртя очи.

— Не ми казвай, че сама ще свалиш тази картина.

— Ако не го сторя, тя ще позвъни отново за мен и тогава изобщо няма да мога да поспя.

Той присви очи.

— Само почакай да видиш!

— Да видя какво? — попита объркана.

— Как разлишвам шнура на звънеца ѝ — каза той, насочвайки се нагоре по стълбите с обновена решителност.

— Да разлишаш... Томас! — тя затича след него, но разбира се, не успяваше да поддържа темпото му. — Томас, не можеш...

Той се обърна. Дори се ухили, което тя намери някак обезпокоително.

— Това е моята къща — каза той. — Мога да правя всичко, което си поискам.

И докато Грейс премисляше това с изтощения си мозък, той се насочи по коридора и към стаята на баба си.

— Какво — чу го да изръмжава, — си мислиш, че правиш?

Грейс издиша и забърза след него, влизайки в стаята, точно когато той казваше:

— Велики Небеса, добре ли си?

— Къде е госпожица Евърслей? — попита херцогинята, а очите ѝ трескаво обхождаха стаята.

— Ето ме тук — увери я Грейс, и се втурна напред.

— Взе ли я? Къде е картината? Искам да видя сина си.

— Госпожо, късно е — опита се да обясни Грейс. Тя се приближи още по-близо, въпреки че не бе сигурна защо. Ако херцогинята започнеше да споделя всичко за разбойника и приликата му с любимия ѝ син, нямаше да може да направи нищо, за да я спре.

Но все пак, близостта поне ѝ даваше илюзия, че може да осуети катастрофата.

— Госпожо — каза Грейс отново, внимателно и нежно и я погледна предупредително.

— Можеш да инструктираш някой слуга да ти я донесе на сутринта — каза Томас, звучащ една идея по-малко властно. — Но няма да позволя госпожица Евърслей да се занимава с подобна трудоемка работа и определено не по средата на нощта.

— Нуждая се от картината, Томас — каза херцогинята и Грейс почти се протегна, за да хване ръката ѝ. Звучеше наранена. Звучеше стара. И определено не на себе си, когато каза: — Моля те.

Грейс крадешком погледна Томас. Изглеждаше нерешителен.

— Утре — каза той. — Първото нещо утре сутринта, щом желаеш.

— Но...

— Не — прекъсна я. — Съжалявам, че са ви нападнали тази вечер и със сигурност ще направя всичко необходимо — според здравия разум — за да подсигурия удобството и здравето ти, но това не включва капризни прищевки в неподходящо време. Разбра ли ме?

Тя се взираха един в друг толкова дълго, че Грейс искаше да се отдръпне. Тогава Томас каза рязко:

— Грейс, върви си в леглото — той не се обърна.

Грейс остана неподвижна за миг, без да знае, какво точно чака — протест от страна на херцогинята или гръмотевица навън. Когато никое от двете не се случи, тя реши, че не може да стори нищо повече

тази вечер и напусна стаята. Докато вървеше бавно по коридора, можеше да чуе как двамата се карат — нищо буйно, нищо разпалено. Но пък и не го бе очаквала. Членовете на семейство Кавендиш се славеха със студения си характер и бе по-вероятно да се атакуват с ледена язвителност, отколкото с разгорещени викове.

Грейс издиша дълго и неравно. Никога нямаше да свикне с това. Живееше от пет години в Белгрейв и все още словесните схватки между Томас и баба му я шокираха.

А най-лошото бе, че дори нямаше причина за това. Веднъж събра смелост да попита Томас защо таят толкова презрение един към друг. Той просто бе свил рамене, заявявайки, че винаги е било така. После бе добавил, че тя мразела баща му, а баща му пък мразел него. Самият той смяташе, че ще се справи добре и без тях.

Грейс остана изумена. Бе живяла с мисълта, че семействата са създадени, за да се обичат. В нейното бе така. Майка ѝ, баща ѝ... Тя затвори очи, борейки се със сълзите. Беше сантиментална. Или може би умората я надвиваше. Вече не плачеше за тях. Липсваха ѝ — винаги щяха да ѝ липсват. Но огромната празнота, която се беше загнездила в нея след смъртта им, бе започнала да се заличава с времето.

Сега бе намерила ново място в този свят. Не беше това, което бе очаквала, нито онова, което родителите ѝ бяха планирали за нея, но поне имаше храна и дрехи и възможността да вижда приятелите си от време на време.

Понякога, късно през нощта докато лежеше в леглото си, бе прекалено трудно. Знаеше, че не трябва да е неблагоприятна — живееше в замък, за Бога! Но не бе възпитана да бъде прислужница и да се подчинява на чужда воля. Баща ѝ бе провинциален джентълмен, а майка ѝ се ползваше с уважението на местната общност. Бяха я отгледали с любов и смях и понякога, когато седяха пред огъня вечер, баща ѝ въздишаше и казваше, че тя ще остане стара мома, защото със сигурност няма мъж в провинцията, достатъчно добър за неговата дъщеря.

А Грейс се разсмиваше и питаше:

— Ами в останалата част от Англия?

— И там няма!

— Франция?

— Опазил ме Бог, не!

— Америка?

— Майка си ли се опитваш да убиеш, момиче? Знаеш, че я хваща морска болест дори само като види плаж.

И те някак си знаеха, че Грейс ще се омъжи за някого точно от Линкълншир и ще живее надолу по пътя или поне на разстояние за кратка езда и ще бъде щастлива. Щеше да намери това, което бяха открили родителите ѝ, защото никой не очакваше да се омъжи по друга причина, освен по любов. Щеше да има бебета, а къщата ѝ да е пълна със смях и щеше да е щастлива.

Мислеше, че е най-щастливото момиче на света.

Но треската, покосила дома на Евърслей бе жестока и когато премина, Грейс остана сираче. На седемнадесет, едва ли можеше да живее сама и наистина, никой не бе сигурен какво да прави с нея, докато бизнесът на баща ѝ не бъде поставен в ред и завещанието не бъде прочетено.

Грейс се разсмя горчиво, докато се измъкваше от смачканите си дрехи и се подготвяше за лягане. Насоките на баща ѝ само бяха влошили нещата. Бяха задължнели, не много, но достатъчно, за да ѝ бъде в тежест. Родителите ѝ, както изглеждаше, винаги бяха живели малко над възможностите си, и очевидно са се надявали, че любовта и щастието могат да ги поддържат.

И наистина бе така. Любовта и щастието бяха издържали всяко препятствие, което семейство Евърслей бе посрещало.

Освен смъртта.

Силсби — единственият дом, който Грейс бе познавала — бе унаследен. Знаеше това, но не и колко нетърпелив бе братовчед ѝ Майлс да придобие жилището. Или че той все още не бе женен. Или че, когато я бе притиснал до стената и бе впил устни в нейните, би трябвало да му позволи, всъщност да благодари на краставата жаба за благосклонния и великодушен интерес към нея.

Вместо това тя бе забила лакът в ребрата му и коляно в неговите...

Е, след това той не я харесваше особено. В цялото ѝ нещастие, това бе единственото, на което все още се усмихваше.

Резкият ѝ отказ към вбесения мъж го подтикна да я остави без нищо — без дом, без пари и без роднини. А тя определено вече не считаше Майлс за роднина.

И тогава се появи вдовстващата херцогиня.

Новините за затрудненото положение на Грейс трябва да бяха обиколили бързо областта. Херцогинята бе връхлетяла като ледена богиня и я бе отвела надалеч. Не че бе имала каквито и да било илюзии, че ще бъде глезена гостенка.

Херцогинята, която бе пристигнала с цялата си свита, впи изпепеляващ поглед в Майлс, докато той не се загърчи. Буквално, това бе един от най-приятните мигове за Грейс. След това заяви:

— Вие ще бъдете моя компаньонка.

Преди Грейс да има шанс да приеме или отхвърли предложението, херцогинята бе напуснала стаята. Което само потвърди това, което всички знаеха — че Грейс никога не бе имала избор по този въпрос.

Това стана преди пет години. Сега Грейс живееше в замък, ядеше хубава храна, а дори и дрехите ѝ да не бяха по последна мода, поне изглеждаха добре направени и наистина доста хубави. Херцогинята бе всичко друго, но не и скъперница.

Тя живееше само на няколко мили от мястото, където бе израснала и тъй като повечето от приятелите ѝ все още живееха в областта, тя ги виждаше често — в селото, в църквата, на следобедни посещения. И ако нямаше свое семейство, поне не бе принудена да създаде такова с Майлс.

Но дори и да оценяваше всичко, което херцогинята бе направила за нея, тя искаше нещо повече.

Или може би не повече. Може би нещо различно.

Бе малко вероятно да стане, помисли си тя, докато лягаше в леглото. Изборът, за жена от нейната среда, се свеждаше до служба в нечий богат дом или брак. Грейс трябваше да забрави за второто. Мъжете в Линкълншир бяха наплашени от херцогинята и едва ли щяха да дръзнат да я ухажват. Бе добре известно, че Аугуста Кавендиш няма намерение да обучава нова компаньонка.

Още по-известно бе, че Грейс нямаше пукната пара.

Тя затвори очи и опита да си припомни, че чаршафите, между които се бе плъзнала, бяха от най-високо качество, а свещта, която току-що бе изгасила, беше от чист пчелен восък. Не можеше да се оплаче от липсата на физически удобства.

Това, което искаше бе...

Беше без значение какво иска. Това бе последната ѝ мисъл, преди най-накрая да заспи.

И да сънува разбойника.

ТРЕТА ГЛАВА

На пет мили от там, в малък пощенски хан, един мъж стоеше в стаята си, сам, с бутилка скъпо френско бренди, празна чаша, много малък куфар с дрехи и един женски пръстен.

Името му бе Джак Одли, преди това капитан Джон Одли от Армията на Нейно Величество, преди това Джак Одли от Бътлърсбридж, област Кейвън, Ирландия, преди това Джак Кавендиш-Одли от същото място, и преди това — толкова отдавна, колкото можеше някой да си спомни, тъй като ставаше въпрос за кръщенето му — Джон Аугустус Кавендиш.

Миниатюрата не му говореше нищо. Едва успя да я види през нощта, но така или иначе, още не бе намерил портретист, който да може да улови същността на човек в мъничка картина.

Но пръстенът...

С нестабилна ръка той си наля още едно питие.

Не го разгледа отблизо, когато го взе от ръцете на старата дама. Но сега, в уединението на наетата си стая, го разгледа внимателно. И това, което видя го разтърси из основи.

Беше виждал този пръстен преди. На собствения си пръст.

Неговият бе мъжка версия, но с идентичен дизайн. Извито цвете, и малко завъртяно „D“. Никога не бе знаел какво значи, защото му бяха казали, че името на баща му е Джон Аугустус Кавендиш, без главно „D“ никъде^[1].

Все още не знаеше за какво е тази буква, но знаеше, че старата дама е осведомена. И без значение колко пъти се бе опитвал да се убеди, че е просто съвпадение, той знаеше, че тази вечер, на изоставения линкълнширски път, бе срещнал баба си.

Мили Боже!

Отново погледна пръстена. Сложи го на масата и той му намигна на светлината на свещите. Внезапно завъртя собствения си пръстен и го измъкна. Не можеше да си спомни последния път, когато го бе

свалял. Леля му винаги настояваше да го носи, това бе единственият спомен, който имаха от баща му.

Майка му, както му бяха казали, го бе стискала в треперещите си ръце, когато я бяха извадили от ледените води на Ирландско море.

Джак задържа пръстена, и внимателно го постави до неговия близък. Устните му изтъняха леко, докато ги гледаше. Какво си бе мислил? Че когато ги събере един до друг ще види, че всъщност са доста различни?

Знаеше малко за баща си. Името му, разбира се, и това, че е бил по-малкият син на заможно английско семейство. Леля му го бе срещала два пъти, впечатлението ѝ бе, че той бил някак си отчужден от роднините си. Говорел за тях с насмешка, по начина, по който хората го правеха, когато не искаха да кажат нещо важно.

Нямал много пари, или така бе предположила леля му. Дрехите му били хубави, но износени и доколкото някой можел да каже, той се скитал из покрайнините на Ирландия от месеци. Казал, че е дошъл като свидетел за сватбата на приятел от училище и му харесало толкова много, че решил да остане. Леля му не видяла причина да се усъмни в това.

В крайна сметка, всичко, което Джак знаеше бе следното: Джон Аугустус Кавендиш бил благороден английски джентълмен, който пътувал до Ирландия, влюбил се в Лоис Гълбрайт, оженил се за нея и после умрял, когато корабът, отнасящ ги към Англия потънал край бреговете на Ирландия. Вълните изхвърлили Лоис на брега, насинена и трепереща, но все още жива. Изминал месец, преди някой да разбере, че е бременна.

Но тя била твърде слаба и разбита от мъка, а сестра ѝ — жената, която бе отгледала Джак като свое дете — казала, че голямата изненада била, че Лоис е преживяла бременността, а не, че най-накрая умряла при раждането му.

Това горе-долу бе всичко, което знаеше за родителите си. Разбира се беше мислил за тях от време на време. Чудеше се кои са били и от кого точно е наследил неустоимата си усмивка, но никога не бе копнял да узнае нещо повече. Уилям и Мери го взеха при себе си само на два дни и ако някога бяха изпитвали предпочитание към родните си деца той никога не го усети. Израсна като син на земевладелец с двама братя, сестра и двадесет акра хълмисто пасбище, идеално за езда,

тичане, скачане — въобще всичко, за което едно момче можеше да мечтае.

Детството му бе прекрасно. Почти съвършено. И въпреки, че не водеше живот какъвто бе очаквал и понякога будуваше нощем, чудейки се какво по дяволите прави като обира карети в най-тъмните часове на нощта, поне бе проумял, че е стигнал до тук воден от собствените си грешки и по свой избор.

И през повечето време беше щастлив. Бе сравнително весел по природа и наистина, човек можеше да свърши и по-зле, от това да си играе на Робин Худ по провинциалните английски пътища. Така поне чувстваше, че има някаква цел. След като се оттегли от армията, не знаеше какво да прави. Не бе готов да се върне към живота си на войник, и все пак, за какво друго бе годен?

Очевидно му се отдаваха две неща: да язди кон сякаш е роден на седлото и да води разговор с усет и хумор, който да обезоръжи и най-свадливия събеседник. Комбинацията от двете доведе до логичния избор да обира карети.

Джак бе извършил първата си кражба в Ливърпул, когато видя младо конте да рита еднорък бивш войник, който бе проявил безразсъдството да изпроси едно пени. Подкрепен от доста силна халба бира той последва човека в един тъмен ъгъл, насочи пистолет към сърцето му и си тръгна с портфейла му.

Парите раздаде на просяците по „Куинс Уей“, повечето от които се бяха сражавали за страната си и после бяха забравени от добрите хора на Англия.

Е, деветдесет процента от съдържанието бе раздадено. И Джак трябваше да яде.

След това беше лесно да се насочи към крайпътните грабежи. Беше къде по-елегантно, от живота на уличен обирджия. А и нямаше как да се отрече, че бе много по-лесно да се избяга на гърба на кон.

Това бе животът му. Това правеше. Ако се бе върнал в Ирландия, вероятно щеше до сега да е женен, да спи с една и съща жена, в едно и също легло, в една и съща къща. Животът му щеше да бъде окръг Кейвън, а светът му — далеч, далеч по-малко място, отколкото бе днес.

Той имаше душа на скитник. За това не се бе върнал в Ирландия.

Наля още малко бренди в чашата си. Можеше да посочи стотици причини да не се връща в Ирландия. Или поне петдесет.

Отпи глътка, после още една, после пи дълго, докато не беше твърде пиян, за да продължи да се самозаблуждава.

Имаше една причина да не се връща в Ирландия. Една причина и четирима души, пред които не мислеше, че ще може да се изправи.

Стана от стола, отиде до прозореца и погледна навън. Нямахше много за гледане — малка барачка за конете, кичесто дърво от другата страна на пътя. Лунната светлина бе направила въздуха искрящ — трептящ и плътен, сякаш ако човек пристъпеше навън щеше да се изгуби.

Той се усмихна мрачно. Беше изкушаващо. Винаги бе изкушаващо.

Знаеше къде се намира замъкът Белгрейв. Живееше в провинцията от седмица. Човек не можеше да остане в Линкълншир толкова дълго, без да научи местоположението на най-заможните домове, дори да не беше крадец, възнамеряващ да ограби обитателите им. Можеше да хвърли един поглед, предположи той. Вероятно трябваше да хвърли един поглед. Дължеше го на някого. По дяволите, може би го дължеше на себе си.

Интересът към баща му не бе голям, но все пак мъничко го глождеше. А и беше тук.

Кой знае кога щеше да дойде отново в Линкълншир? Твърде много държеше на главата си, за да остане на едно и също място за дълго.

Не искаше да говори със старата дама. Не искаше да се представя и да обяснява или да се преструва, че е нещо по-различно от това, което беше...

Ветеран от войната.

Разбойник.

Мошеник.

Идиот.

Сантиментален идиот понякога, който знаеше, че дамите с меко сърце, които се грижеха за ранените напълно грешат — понякога не можеш да се върнеш отново у дома.

Но Мили Боже, какво не би дал просто да надникне.

Той затвори очи. Семейството му щеше да го посрещне с отворени обятия. Това бе най-лошото. Леля му щеше да обвие ръце

около него и да му каже, че вината не е негова. Щеше да бъде изпълнена с разбиране.

Но нямаше да разбере. Това беше последната му мисъл, преди да заспи.

И да сънува Ирландия.

* * *

Следващият ден започна светъл и измамно ясен. Ако се бе случило да вали, Джак едва ли щеше да си направи труда да излезе. Голяма част от живота си бе прекарал на гърба на коня и не се притесняваше дали ще подгизне от дъжда. Но бе решил, че си е заслужил правото да си го спести, ако не се налагаше.

Нямаше да се срещне с хората си до падането на нощта, така че не разполагаше с извинение да не отиде. Освен това, той просто щеше да *надникне*. Може би да намери начин да остави пръстена на старата дама. Подозираше, че означава много за нея и въпреки че можеше да получи голяма сума за него, знаеше, че няма да намери сили да го продаде.

Закуси обилно в компанията на съмнителна напитка, за която съдържателят се закле, че ще прочисти главата му. Не че Джак бе казал нещо друго, освен „яйца“, преди онзи приятел да отговори: „Ще донеса каквото ви е нужно“. Невероятно, но отварата подейства — оттук и способността да смели обилната закуска. Джак яхна коня си и се насочи към Замъка Белгрейв, без да бърза.

Беше яздил в района редовно през последните няколко дни, но това бе първият път, в който се заинтересува от заобикалящия го пейзаж. Дърветата му изглеждаха по-интересни по някаква причина — формата на листата, начинът, по който се извиваха, когато задухаше вятъра. И цветчетата. Някои му бяха познати, идентични с тези, които цъфтяха в Ирландия. Но други бяха нови, може би характерни за долините и мочурищата на региона.

Странно беше. Не бе сигурен какво трябваше да мисли. Може би, че тази гледка бе това, което баща му бе виждал всеки път, когато е яздил по същия този път. Или, че ако не беше капризната буря в Ирландско море, това можеха да са цветята и дърветата на собственото

му детство. Джак не знаеше дали родителите му щяха да устроят дома си в Англия или Ирландия. Очевидно бяха заминали, за да представят майка му на семейство Кавендиш, когато корабът бе потънал. Леля Мери бе казала, че планирали да решат къде да живеят, след като Луиз има шанса да види малко от Англия.

Джак спря и откъсна едно листо, просто ей така без причина. Не беше толкова зелено, колкото тези в дома му, реши той. Не, че бе важно разбира се, но по някакъв начин имаше значение.

Захвърли листото на земята и като изсумтя нетърпеливо увеличи скоростта. Напуши го нелеп смях, задето изпита вина, че бе дошъл в замъка. За Бога, та той нямаше намерение да обявява произхода си или да си търси ново семейство. Дължеше на семейство Одли много повече.

Просто искаше да види от далеч какво е можел да има. Какво бе доволен, че не притежава, макар да му се е полагало по право.

Джак премина в галоп, оставяйки вятъра да отвее спомените. Скоростта бе пречистваща, почти опрощаваща и преди да осъзнае, бе към края на пътуването си. И всичко, за което можеше да мисли, бе...

Мили Боже!

* * *

Грейс се чувстваше изтощена.

Бе спала предишната нощ, но не много и не добре. И въпреки че херцогинята реши да прекара сутринта в леглото, Грейс не бе имала този лукс.

Господарката ѝ бе ужасно взискателна, независимо дали е права, легнала или наклонена под някакъв ъгъл.

Така че дори да се мятеше и въртеше и да отказваше да повдигне глава от възглавницата, все пак успя да я повика шест пъти.

През първия час.

Най-накрая потъна в купчина писма, които Грейс бе изровила от дъното на старото писалище на покойния ѝ съпруг, сложени в кутия с надпис: „Джон, *Итън*“.

Увити в училищни документи. Кой би си помислил?

Мигът почивка на компаньонката ѝ обаче, бе прекъснат около двадесет минути по-късно, с пристигането на лейди Елизабет и Амелия Уилоуби, хубавите, руси дъщери на граф Кроуланд, дългогодишни съседи, които Грейс винаги с удоволствие наричаше приятели.

И най-вече Елизабет. Бяха на една възраст и преди смъртта на родителите ѝ да я постави в друго, по-неизгодно положение, те бяха подходяща компания една за друга. О, всеки знаеше, че Грейс няма шансове да се омъжи подобаващо. Не и като сестрите Уилоуби. За нея никога нямаше да има сезон в Лондон. Но когато се срещаха в Линкълншир те все още бяха някак на едно и също ниво. Хората като че ли не обръщаха внимание на такива неща по сбирките за танци и забавление.

А когато бяха сами изобщо не ги интересуваха подробности като положение в обществото.

Амелия бе по-малка от Елизабет само с година, но когато бяха малки тази разлика изглеждаше огромна и Грейс не я познаваше толкова добре. Това, обаче, щеше скоро да се промени, защото бе сгодена за Томас още от люлката. Всъщност трябваше да е Елизабет, но тя пък бе обещана на един млад лорд също от невръстна възраст. Лорд Кроуланд не оставяше нещата на случайността. За съжаление избраникът на Елизабет се бе споминал доста млад. Лейди Кроуланд не се славеше с тактичност и веднага бе обърнала внимание на този факт, но документите, обвързващи Амелия и Томас вече бяха подписани, така че нямаше какво да се направи.

Грейс досега не бе обсъждала годежа с Томас — бяха приятели, но той никога не би говорил за нещо толкова лично с нея. Все пак тя отдавна подозираше, че ситуацията го устройва. Наличието на годеница спираше опитите на другите кандидатки за брак и, разбира се, на техните майки, да го очароват. При все това те явно не бяха изгубили надежда, защото където и да отидеше горкия Томас жените се опитваха да му се представят в най-добра светлина, в случай че, например, Амелия изчезне.

Или умре.

Или реши, че не иска да е херцогиня.

Да не повярваш, помисли си Грейс иронично, сякаш Амелия имаше някакъв избор.

Една съпруга, наистина би била по-ефективен отпор от просто годеница, но Томас продължаваше да отлага, което Грейс смяташе за много безчувствено. Амелия вече бе на двадесет и една, за Бога! И според лейди Кроуланд, би получила поне четири предложения в Лондон ако не бе нарочена да стане херцогиня Уиндъм.

Елизабет, като добра сестра, каза, че били по-скоро три, но все пак, горкото момиче бе в очакване от години.

— Книгите! — обяви Елизабет, щом влезе в гостната. — Както обещах.

По молба на майка си бе взела назаем няколко книги от вдовстващата херцогиня. Не че лейди Кроуланд всъщност ги прочете. Рядко четеше друго, освен клюкарските колонки във вестниците, но бе добър повод да върне книгите и да посетят Белгрейв. Всяка възможност Томас и Амелия да се видят отново, бе добре дошла.

Никой нямаше сърце да ѝ каже, че Амелия рядко виждаше Томас, когато беше в Белгрейв. През повечето време тя бе принудена да понася компанията на херцогинята. „Компания“, обаче, може би бе твърде приятна дума, за да се опише Аугуста Кавендиш, стояща пред младата дама, която щеше да продължи рода Уиндъм.

Херцогинята бе много добра в намирането на недостатъци. Някой дори можеше да го нарече най-големия ѝ талант.

А Амелия бе любимият ѝ обект.

Но днес бе пощадена. Господарката на дома се намираще все още на горния етаж, и четеше упражненията по латински на мъртвия си син, така че Амелия отпиваше от чая си, докато Грейс и Елизабет си бърбеха.

По-скоро Елизабет бърбеше. Грейс само кимаше и измърморваше по нещо в подходящите моменти. Изглеждаше отнесена, сякаш нямаше мисъл в главата си, но всъщност ставаше точно обратното. Тя не можеше да спре да мисли за разбойника. И за целувката му. И за самоличността му. И за целувката му. И дали ще го срещне отново. И за това, че я бе целунал. И...

И трябваше да спре да мисли за него. Беше лудост. Погледна над подноса за чай и се зачуди дали ще е грубо да изяде последната бисквита.

— ... ли си, че си добре, Грейс? — каза Елизабет, посягайки да стисне ръката ѝ. — Изглеждаш много уморена.

Грейс примигна и направи опит да се фокусира върху лицето на приятелката си.

— Съжалявам — каза тя импулсивно. — Доста съм уморена, въпреки че това не е извинение за липсата ми на внимание.

Елизабет направи гримаса. Познаваше херцогинята. Всички я познаваха.

— Тя ли те държа будна миналата нощ?

Грейс кимна.

— Да, макар че, наистина, вината не е нейна.

Преди да отговори Елизабет хвърли поглед към вратата, за да се убеди, че никой не може да ги чуе.

— Вината винаги е нейна.

Грейс се усмихна иронично.

— Не, този път наистина не беше. Ние бяхме... — е, всъщност, нямаше причина да крие от Елизабет. Томас вече знаеше и със сигурност щеше да се разчуе из областта до края на вечерта. — Ами, снощи ни нападнаха.

— О, небеса! Грейс! — Елизабет бързо остави чашата си с чай. — Нищо чудно, че си толкова разсеяна!

— Хммм? — Амелия досега се бе взирала в пространството, както правеше често, докато Грейс и Елизабет си говореха, но това очевидно привлече вниманието ѝ.

— Възстанових се вече — увери я Грейс. — Само съм малко уморена, опазвам се. Не спях добре.

— Какво се е случило? — попита Амелия.

Елизабет едва не я разтърси.

— Грейс и херцогинята са били нападнати от разбойници!

— Наистина?

Грейс кимна.

— Миналата нощ. По пътя към вкъщи от Залата за танци — и после си помисли — Мили Боже, ако разбойникът наистина е внукът на херцогинята и е законороден, какво ще стане с Амелия?

Но той не беше законороден. Не можеше да бъде. Можеше да е Кавендиш по кръв, но със сигурност не и по рождено право. Синовете на херцозите не оставяха законните си деца разпилени из провинцията. Просто не го правеха.

— Взеха ли нещо? — попита Амелия.

— Как може да си толкова безчувствена? — обвини я Елизабет.
— Насочили са оръжие към нея! — тя се обърна към Грейс. —
Направиха ли го?

Грейс си припомни отново — студеният заоблен край на пистолета, бавният, съблазнителен поглед на разбойника. Той не би я застрелял. Сега го знаеше. Но все пак промърмори:

— Всъщност го направиха.

— Беше ли ужасена? — попита Елизабет задъхано. — Аз щях да
бъда. Щях да припадна.

— Аз нямаше да припадна — отбеляза Амелия.

— Е, разбира се, че нямаше — каза Елизабет раздражено. —
Дори не затаи дъх, когато Грейс го каза.

— Всъщност звучи доста вълнуващо — Амелия погледна Грейс с
голям интерес. — Беше ли вълнуващо?

А Грейс — Велики Небеса! — почувства как се изчервява.

Амелия се наклони напред, очите ѝ светнаха.

— Беше ли хубав?

Елизабет погледна сестра си, сякаш бе полудяла.

— Кой?

— Разбойникът, разбира се.

Грейс изпелтечи нещо и се престори, че отпива от чая си.

— Бил е — каза Амелия триумфиращо.

— Той носеше маска — почувства, че трябва да отбележи Грейс.

— Но все пак можеш да прецениш, че е хубав.

— Не!

— Тогава акцентът му е бил ужасно романтичен. Френски?
Италиански? — очите на Амелия се разшириха още повече. —
Испански.

— Ти си полудяла — каза Елизабет.

— Той нямаше акцент — отвърна Грейс. После си помисли за
мелодичния му тембър, това дяволито леко извисяване на гласа, което
не можеше точно да прецени. — Е, не съвсем. Шотлански, може би?
Ирландски? Не мога да кажа точно.

Амелия седна назад с щастлива въздишка.

— Разбойник. Колко романтично.

— Амелия Уилоуби! — сгълча я Елизабет. — Грейс току-що е
била нападната с огнестрелно оръжие, а ти наричаш това романтично?

Сестра ѝ отвори уста да отговори, но тогава чуха стъпки в коридора.

— Херцогинята? — прошепна Елизабет на Грейс, но изглеждаше така, сякаш ѝ се искаше да греша.

— Не мисля — отвърна Грейс. — Беше още в леглото, когато слязох долу. Тя беше доста... ами... объркана.

— Трябваше да се досетя — отбеляза Елизабет. После простена. — Те измъкнаха ли се с изумрудите ѝ?

Грейс поклати глава.

— Скрихме ги. Под възглавницата на седалката.

— О, колко умно! — каза Елизабет одобрително. — Амелия, не си ли съгласна? — без да чака отговор, тя се обърна отново към Грейс. — Беше твоя идея, нали?

Грейс отвори уста да отговори, че с удоволствие би ги предала, но точно тогава Томас премина край отворената врата във всекидневната.

Разговорът спря. Елизабет погледна Грейс, а Грейс погледна Амелия, а Амелия просто продължи да се вира във вече празната рамка на вратата. След миг на затаен дъх, Елизабет се обърна към Амелия и каза:

— Мисля, че той не разбра, че сме тук.

— Не ме интересува — обяви Амелия и Грейс ѝ повярва.

— Чудя се накъде отиде — измърмори Грейс, макар да не мислеше, че някой я чу. Те всички все още гледаха рамката на вратата и чакаха да видят дали ще се върне.

Чу се изсумтяване, после трясък. Грейс се изправи, чудейки се дали трябва да отиде да проучи.

— По дяволите — изруга рязко Томас.

Грейс трепна, хвърляйки поглед към другите. Те също бяха станали на крака.

— Внимавай с това — отново се чу Томас.

Тогава, докато трите дами гледаха в мълчание, картината на Джон Кавендиш се придвижи покрай отворената врата, а двама слуги се стараеха да я държат изправена.

— Кой беше това? — попита Амелия, след като портретът премина.

— Средният син на херцогинята — измърмори Грейс. — Той е умрял преди двадесет и девет години.

— Защо местят портрета?

— Херцогинята го иска на горния етаж — отвърна Грейс, решила, че това трябва да е задоволителен отговор. Кой въобще знаеше защо херцогинята прави каквото и да било?

Очевидно Амелия бе доволна от това обяснение, защото не продължи да разпитва. Или можеше да бъде доволна, ако Томас не бе избрал този миг да се появи отново в рамката на вратата.

— Дами — каза той.

Те всички се поклониха.

Той кимна по начин, който очевидно не бе нищо повече от любезен.

— Извинете ме — и после изчезна.

— Е — каза Елизабет и Грейс не бе сигурна дали тя се опитваше да изрази ярост от грубостта му или просто да запълни мълчанието. Ако бе последното, не се получи, защото никой не каза нищо повече, докато Елизабет най-накрая не добави: — Може би трябва да си тръгнем.

— Не, не можете — отговори Грейс, чувствайки се ужасно, че трябва да е вестител на подобни лоши новини: — Не още. Херцогинята иска да види Амелия.

Амелия простена.

— Съжалявам — каза Грейс. И наистина го мислеше.

Амелия седна, погледна към подноса за чай и обяви:

— Аз ще изям последната бисквита.

Грейс кимна. Амелия щеше да се нуждае от нещо да се подкрепи преди предстоящото изпитание.

— Може би трябва да поръчам още?

Но тогава Томас се върна отново.

— Почти я изтървахме по стълбите — каза той на Грейс, клатейки глава. — Цялото нещо се залюля на дясно и едва не се наниза на перилата.

— О, Боже!

— Щеше да е удар право в сърцето — каза той с мрачен хумор. — И щеше да си струва дори само, за да видя лицето ѝ.

Грейс понечи да се изправи и да се качи на горния етаж. Ако херцогинята бе будна, това означаваше, че срещата ѝ със сестрите Уилоуби е приключила.

— Баба ти стана от леглото, значи?

— Само, за да надзирава пренасянето. За сега си в безопасност — той поклати глава и завъртя очи. — Не мога да повярвам, че е проявила безразсъдството да ти нареди да ѝ я занесеш миналата нощ. Или — подчерта той, — че изобщо си е помислила, че ще можеш да го направиш.

Грейс почувства нужда да обясни.

— Херцогинята помоли да ѝ донеса картината миналата нощ — каза тя на Елизабет и Амелия.

— Но тя бе огромна! — възкликна Елизабет.

— Баба ми винаги е предпочитала средния си син — каза Томас с извити устни, нещо, което Грейс не би нарекла усмивка. Той хвърли поглед към другия край на стаята, а после, сякаш внезапно осъзнал, че бъдещата му булка присъства, каза: — Лейди Амелия.

— Ваша светлост — отвърна тя.

Но той със сигурност не я чу. Вече се бе обърнал отново към Грейс и казваше:

— Ти, разбира се, ще ме подкрепиш, ако я заключим?

— Том... — започна Грейс, прекъсвайки се в последния момент. Тя предполагаше, че Елизабет и Амелия знаят, че той ѝ бе дал позволение да използва малкото му име, докато е в Белгрейв, но все пак, изглеждаше неуважително да го прави, когато присъстваха и други.

— Ваша светлост — каза тя, произнасяйки всяка буква с внимателно премерена решителност. — Трябва да сте много търпелив с нея днес. Тя е объркана.

Грейс изпрати молитва за прошка и остави всички да си помислят, че херцогинята е разстроена само и единствено заради грабежа. Тя не точно лъжеше Томас, но подозираше, че в неговия случай грехът на премълчаването може да се окаже също толкова опасен.

Насили се да се усмихне. Почувства, че изглежда неестествено.

— Амелия? Зле ли се чувстваш?

Грейс се обърна. Елизабет гледаше сестра си със загриженост.

— Наистина съм добре — отвърна рязко Амелия, което красноречиво показваше, че всъщност не е.

Двете се препираха известно време, но гласовете им бяха доста тихи, и Грейс не можа да разбере точните думи. Изведнъж Амелия стана и измърмори нещо за нуждата от чист въздух.

Томас, разбира се, се изправи, както и Грейс. Амелия премина покрай тях и дори стигна до вратата, преди Грейс да осъзнае, че Томас няма намерение да я последва.

Велики Небеса! За херцог, маниерите му бяха наистина ужасни. Грейс го смушка в ребрата. *Някой трябваше да го стори*, каза си тя. Никой никога не се противопоставяше на този мъж.

Томас ѝ хвърли недоволен поглед, но очевидно осъзна, че бе права, защото се обърна към Амелия, кимна едва забележимо и каза:

— Позволете ми да ви придружа.

Те излязоха, а Грейс и Елизабет седяха мълчаливо поне минута, преди Елизабет да каже примирено:

— Те не са подходяща двойка, нали?

Грейс хвърли поглед към вратата, въпреки че двамата отдавна бяха излезли и поклати глава.

* * *

Изглеждаше огромен. Беше замък, разбира се, и бе строен, за да е внушителен, но все пак.

Джак спря с отворена уста.

Това нещо беше огромно.

Странно как никой не спомена, че баща му е от семейство на херцози. Въобще дали някой е знаел? Винаги бе смятал, че баща му е син на някакъв весел стар земевладелец, може би баронет или вероятно барон. Все твърдяха, че е син на Джон Кавендиш, не на лорд Джон Кавендиш, както трябваше да се титулува.

А колкото до старата дама... Джак бе осъзнал тази сутрин, че тя така и не се бе представила, но със сигурност, беше херцогинята. Бе твърде величествена, за да е неомъжена леля или овдовяла роднина.

Милостиви Боже. Той бе внук на херцог. Как бе възможно това?

Джак се втренчи в постройката пред себе си. Не бе съвсем от провинцията. Бе пътувал много, докато бе в армията и бе ходил на училище със синовете на най-видните семейства в Ирландия. Аристокрацията не му бе непозната. Той не се чувстваше дискомфортно в тяхната среда.

Но това...

Това бе огромно.

Колко стаи имаше? Трябваше да са над сто. А какъв бе произходът на сградата? Не изглеждаше като средновековна, въпреки бойниците на покрива, но бе строена поне един век преди ерата на Тюдорите. Нещо важно трябваше да се е случило тук. Къщите не ставаха толкова големи, без да се препънат в случайно историческо събитие. Преговори, може би? Или кралско посещение? Струваше му се като нещо, което би се споменало в училище, което вероятно обясняваше защо не го знаеше.

Той не бе ученолюбив.

Гледката на замъка, докато го приближаваше, бе измамна. Околността гъмжеше от дървета, а кулите и куличките изглеждаха така, сякаш изчезваха и се появяваха, докато се движеше през листака. Едва когато достигна края на алеята, замъкът се разкри напълно пред погледа му — масивен и удивителен. Камъкът бе сив на цвят, с отсянка на жълто и въпреки че ъглите му бяха най-вече прави, нямаше нищо скучно във фасадата. Тя потъваше и се издигаше, изскачаше и се плъзгаше. Редицата прозорци съвсем не бе в григориански стил.

Джак не можеше да си представи колко много време би отнело на някой новопоявил се гост да се ориентира вътре. Или колко много време би отнело да намерят горкия човек, след като се загуби.

И така той стоеше и се взираше, в опит да се осъзнае. Какво ли щеше да е, ако бе израснал тук? Баща му го бе сторил и доколкото знаеше, бе станал достатъчно добър човек. Е, ако можеше да се разчита на преценката на леля му Мери — единствено тя му бе разказвала за него.

Все пак, бе трудно да си представи, че тук живееше само едно семейство. Собственият му дом в Ирландия не бе никак малък, но все пак с четири деца често имаше чувството, че постоянно се блъскат един в друг. Не можеше да останеш сам десет минути или дори да направиш десет крачки, без да бъдеш въвлечен в разговор с братовчед,

брат, леля или дори куче. То бе добро куче. Бог да даде мир на рунтавата му душица. Беше по-добро от повечето хора.

Семейство Одли се познаваха добре и Джак отдавна бе решил, че това е нещо много хубаво и необичайно.

След няколко минути видя леко раздвижване пред централната врата, после се появиха три жени, две, от които руси. Бе твърде далеч, за да види лицата им, но от начина, по който се движеха успя да прецени, че са млади и вероятно доста хубави.

Хубавите момичета, както отдавна бе научил, се движат различно от обикновените. Нямаше значение дали осъзнават красотата си или не. Това, което не осъзнаваха, бе неудобството да си обикновен, с което обикновените винаги бяха наясно.

Джак изви устни в половинчата усмивка. Предполагаше, че е нещо като учен по отношение на нежния пол. Жената, както често опитваше да се убеди, бе също толкова благороден обект за изучаване, както който и да е друг.

Но третото момиче — последното, което се появи от вътрешността на замъка — бе това, което задържа вниманието му и го остави неподвижен, без да може да извърне поглед.

Това бе момичето от каретата миналата нощ. Сигурен бе. Косата бе същият цвят — блестяща и тъмна, но не с никакъв уникален оттенък, че да не може да се види, където и да е другаде. Знаеше, че е тя, защото... защото...

Защото знаеше.

Той я помнеше. Помнеше начина, по който се движеше, начина, по който я бе почувствал притисната до себе си. Помнеше нежния полъх на въздуха между телата им, когато се бе отдръпнала.

Той я харесваше. Нямаше често шанса да хареса или не хареса хората, на които устройваше засада, но си мислеше, че има нещо доста привлекателно в интелigentните искри в очите ѝ, когато старата дама я бе блъснала към него, давайки му позволение да опре пистолет в главата ѝ.

Не бе одобрил това. Но го оцени така или иначе, защото да я докосва, да я държи — му бе доставило неочаквано удоволствие. А когато старата дама се върна с миниатюрата, единствената му мисъл бе, че е жалко, задето нямаше време да я целуне подобаващо.

Джак стоеше тихо, докато наблюдаваше как се движи по алеята, как поглежда през рамо, а после се накланя напред, за да каже нещо на другите момичета. Една от блондинките хвана ръката ѝ и я поведе настрана. Те бяха приятелки, осъзна той с изненада и се зачуди дали момичето — неговото момиче, както мислеше сега за нея — е нещо повече от компаньонка. Бедна роднина, може би? Определено не бе дъщерята в къщата, но не му приличаше съвсем на прислужница.

Тя нагласи връзките на бонето си и — как ли ѝ беше името, искаше да го знае? — посочи нещо в далечината. Джак откри, че поглежда в същата посока, но имаше твърде много дървета, обграждащи алеята около него, за да види какво бе уловило интереса ѝ.

И тогава тя се обърна.

С лице към него.

Видя го.

Не изкрещя, нито трепна, но той знаеше, че го е видяла заради начина, по който...

Заради начина, по който просто се държеше като беше себе си, предположи той, защото не можеше да види лицето ѝ от подобно разстояние. Но знаеше.

Кожата му започна да настръхва и му хрумна, че и тя го е разпознала. Беше нелепо, защото той стоеше в края на алеята и не носеше разбойническото си облекло, но бе убеден: тя е наясно, че се взира в мъжа, който я бе целунал.

Моментът — може да бе траял само секунди — му се стори цяла вечност. И тогава някъде зад него изграчи птица, изваждайки го от трансa му, а една мисъл запулсира в главата му.

Време бе да тръгва.

Никога не оставаше на едно и също място за дълго, но тук — това място — със сигурност бе най-опасното от всички.

Той хвърли един последен поглед. Не от копнеж, той не копнееше за това. А колкото до момичето от каретата — пребори се с нещо странно и парливо, изгарящо гърлото му — нямаше да мечтае и за нея.

Някои неща просто бяха невъзможни.

* * *

— Кой беше този мъж? — попита Елизабет, но Грейс се престори, че не я чува. Те стояха в удобната карета на семейство Уилоуби, ала сега щастливата им компания бе с човек повече.

След като бе станала от леглото си, херцогинята бе хвърлила един продължителен поглед към зачервените от слънцето бузи на Амелия (Грейс мислеше, че тя и Томас бяха имали доста дълга разходка, като се има предвид всичко останало) и бе подела едва разбираема тирада за подобаващото благоприличие на една бъдеща херцогиня. Не всеки ден човек чуваше някоя реч да съдържа думите „династия“, „създаване на потомство“ и „слънчевия тен“ в едно изречение.

Но лейди Уиндъм бе успяла и сега всички се чувстваха нещастни, а Амелия най-вече. Херцогинята бе набила в главата ѝ, че трябва да говори с лейди Кроуланд — най-вероятно за предполагаемите петна по кожата на бъдещата си снаха — така че се бе самопоканила заедно с тях. Даде инструкции в конюшната да пригответ карета и да я изпратят след тях, за да има с какво да се върнат.

Грейс също бе дошла. Защото, честно казано, не бе имала избор.

— Грейс? — повтори отново Елизабет.

Девојката засмука устните си и упорито се вгледа в една точка на облегалката точно от ляво на главата на херцогинята.

— Кой беше това? — настоя Елизабет.

— Никой — каза тя бързо. — Готови ли сме да тръгваме? — погледна през прозореца, преструвайки се, че се чуди защо се бавят. Всеки момент щяха да се отправят към Бърджис Парк, където живееха семейство Уилоуби. Пътуването я ужасяваше, въпреки краткостта му.

И тогава бе видяла него.

Разбойникът. Чието име не беше Кавендиш.

Но някога е било.

Той бе изчезнал преди херцогинята да се появи от замъка, обръщайки коня си с ловкост, толкова впечатляваща, че дори тя, която не бе ездачка, разпозна умението му.

И той я бе видял. И я бе разпознал. Бе сигурна в това.

Бе го почувствала.

Грейс забарабани нетърпеливо с пръсти по бедрото си. Тя помисли за Томас и за огромния портрет, който бе преминал покрай вратата на всекидневната. Помисли за Амелия, която бе отгледана от люлката за бъдеща булка на херцог. А също и за себе си. Светът ѝ може да не бе точно такъв, какъвто го искаше, но си беше неин и бе безопасен.

Един мъж имаше силата да разруши всичко това.

Грейс би разменила късче от душата си само за още една целувка от мъжа, чието име не знаеше. Но в отговор на подозрението на Елизабет, че изглежда го познава, отвърна остро:

— Не е вярно.

Херцогинята вдигна поглед, лицето ѝ бе присвито от раздражение:

— За какво говорите?

— Имаше един мъж в края на алеята — каза Елизабет, преди Грейс да може да отрече каквото и да било.

Главата на херцогинята рязко се завъртя в посока на Грейс.

— Кой беше? — настоя да знае тя.

— Не знам. Не можах да видя лицето му — което не бе лъжа. Поне втората част.

— Кой беше? — прогърмя херцогинята, гласът ѝ се извиси над звука от колелата, които започнаха да тропоят до алеята.

— Не знам — повтори Грейс, но дори тя чу как гласът ѝ се пречупи.

— Вие видяхте ли го? — попита херцогинята Амелия.

Грейс улови погледа на Амелия. Нещо премина между тях.

— Не видях никого, госпожо — отвърна тя.

Херцогинята отхвърли това с изсумтяване, обръщайки цялата си ярост към Грейс.

— Той ли беше?

Грейс поклати глава.

— Не знам — заекна тя. — Не бих могла да кажа.

— Спрете каретата — нареди господарката ѝ, като се наведе напред и изблъска Грейс, така че да може да заудря по стената, разделяща кабината и кочияша. — Спрете, казвам ви!

Каретата внезапно спря и Амелия, която седеше с лице към херцогинята, се прекатури напред, и падна в краката на Грейс. Тя опита да стане, но бе възпряна от възрастната жена, която се протегна да хване брадичката на Грейс. Дългите ѝ, старчески пръсти жестоко се забиха в кожата ѝ.

— Ще ви дам още една възможност, госпожице Евърслей — изсъска тя. — Той ли беше?

Прости ми, помисли си Грейс.

И кимна.

[1] Джон на английски се пише с буквата „J“ (John). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Десет минути по-късно Грейс се намираше в каретата на Уиндъм, сама с херцогинята и опитваше да си спомни какво точно я бе накарало да каже на Томас, че не трябва да изпраща баба си в лудница. През последните пет минути господарката ѝ бе направила следното:

Нареди каретата да отбие от пътя и да спре.

Измъкна Грейс навън и я стовари на земята, където тя се приземи несръчно върху десния си глезен.

Изпрати сестрите Уилоуби по пътя им без каквито и да било обяснения.

Поиска да докарат каретата на Уиндъм.

Екипира гореспоменатата карета с шест едри лакея.

Блъсна Грейс в нея. Лакеят, който я бе блъснал ѝ се бе извинил, докато го правеше, но все пак...

— Госпожо? — попита Грейс колебливо. Движеха се бързо — със скорост, която не можеше да се приеме за безопасна, а херцогинята продължаваше да удря с бастуна си по стената, крещейки на кочияша да кара по-бързо. — Госпожо? Къде отиваме?

— Много добре знаете.

Грейс изчака внимателно един миг, после каза:

— Съжалявам, госпожо, но не знам.

Лейди Уиндъм я прониза с гневен поглед.

— Не знаем къде е той — осмели се да отбележи Грейс.

— Ще го намерим.

— Но, госпожо...

— Достатъчно! — отсече херцогинята. Гласът ѝ не бе висок, но интонацията беше такава, че накара Грейс незабавно да млъкне.

След един миг тя хвърли крадешком поглед към старата жена. Тя стоеше като глътнала бастун — твърде изправена, наистина, за пътуване в карета, а дясната ѝ ръка бе наклонена и под ъгъл, като лапа на хищник, когато издърпа пердето, за да може да гледа навън.

Дървета.

Това бе всичко, което можеше да се види. Грейс не проумяваше защо херцогинята се взира в тях толкова настойчиво.

— Ако сте го видели — каза тя, а ниският ѝ глас прониза мислите на Грейс, — тогава той все още е наоколо.

Грейс не каза нищо. Господарката ѝ не гледаше към нея, все пак.

— Което значи — продължи леденият глас, — че има само няколко места, където може да бъде. Три пощенски хана в околността. Това е всичко.

Грейс подпря с ръка челото си. Беше знак на слабост — нещо, което обикновено опитваше да не показва пред херцогинята, но нямаше как да се прави на твърда точно сега. Щяха да го отвлекат. Тя, Грейс Катриона Евърслей, която никога не би дръзнала да открадне дори панделка за половин пени от някой панаир, щеше да участва в истинско престъпление.

— Мили Боже! — прошепна тя.

— Млъкнете! — рязко каза лейди Уиндъм. — И се постарайте да сте от полза.

Грейс стисна зъби. Как, по дяволите, си мислеше херцогинята, че може да е полезна? Със сигурност, ако имаше нужда от груба сила, щяха да използват лакеите, всеки, от които беше, според правилата в Белгрейв, висок метър и осемдесет. И не, тя не бъркаше ролята им в това пътуване. Когато бе хвърлила подозрителен поглед към херцогинята, отговорът бе красноречив:

— Внукът ми може да се нуждае от убеждаване.

Сега старата дама изръмжа:

— Погледнете през прозореца — говореше ѝ така, сякаш бе обезумяла за една нощ. — Вие най-добре го видяхте.

Мили Боже! Девойката с благодарност би разменила пет години от живота си само, за да се намира, където и да е другаде, освен в тази карета.

— Госпожо, казах ви — той стоеше в края на алеята. Не го видях добре.

— Направи го миналата нощ.

Грейс се опитваше да не поглежда към херцогинята, но след думите ѝ не можа да се сдържи и се втренчи в нея.

— Видях ви да го целувате — изсъска лейди Уиндъм. — И ще ви предупредя още сега. Не се опитвайте да се издигате над положението

си.

— Госпожо, *той* ме целуна.

— Той ми е внук — изрече яростно тя. — И може да е истинският херцог Уиндъм, така че не си внушавайте разни идеи. Ценна сте като моя компаньонка, но *нищо* повече.

Грейс остана безмълвна, неспособна да отвърне на явната обида. Вместо това, само се взираше в херцогинята с ужас, без да може да повярва, че в действителност е чула тези думи.

Истинският херцог Уиндъм.

Дори самото предположение бе скандално. Толкова лесно ли щеше да захвърли Томас, да му отнеме рожденото право, името му? Уиндъм не бе просто титла, която носеше Томас, това бе същността му.

Но ако херцогинята публично провъзгласеше разбойника за истинския наследник... Мили Боже! Грейс не можеше да си представи размера на скандала, който щеше да предизвика. Щеше да се докаже, че самозванецът е незаконороден, разбира се — не можеше да има друг изход, със сигурност — но вредата щеше да е сторена. Винаги щеше да има хора, които да шепнат, че *може би* Томас не е истинският херцог, че не бива да е толкова самоуверен, защото може да се окаже, че въобще няма право на титлата.

Грейс не можеше да си представи какво ще му причини това. На всички тях.

— Госпожо — каза тя, а гласът ѝ леко затрепери. — Не може да мислите, че този мъж е законороден.

— Разбира се, че мога — рязко каза възрастната дама. — Маниерите му бяха безупречни...

— Той е разбойник!

— Но с добри обноски и съвършено правилен акцент — отвърна тя. — Каквото и да е сегашното му положение, той е отгледан както подобава и му е дадено образование на джентълмен.

— Но това не значи...

— Синът ми умря на кораб — прекъсна я херцогинята, а гласът ѝ бе груб, — след като прекара осем месеца в Ирландия. Осем проклети месеца, които трябваше да са четири седмици. Отиде там, за да присъства на сватба. Сватба — тялото ѝ сякаш се скова и тя млъкна, като стисна челюсти при спомена. — И то дори не на някого, когото си струва да се спомене. Просто някакъв приятел от училище, чиито

родители са се докопали до титла и с лакти са си проправили път до Итън, сякаш това може да ги направи по-добри от това, което са.

Очите на Грейс се разшириха. Гласът на херцогинята се снижи в ниско, отровно съскане и без дори да го осъзнава, Грейс се премести по-близо до прозореца. Сега сякаш бе опасно да е толкова близо до нея.

— И тогава... — продължи лейди Уиндъм. — И тогава, всичко, което получих, бе бележка от три реда, написана от чужда ръка, съобщаваща, че той си прекарва толкова добре, че ще остане там.

Грейс примигна.

— Той не го е написал собственоръчно? — попита тя, несигурна защо намираше тази подробност толкова любопитна.

— Той се бе подписал — каза рязко херцогинята. — И го бе подпечатал с пръстена си. Знаеше, че не можех да разшифровам драсканиците му — облегна се назад, а лицето ѝ бе изкривено от десетилетия стар гняв и възмущение. — Осем месеца — измърмори тя. — Осем глупави, безсмислени месеца. Кой ще каже дали не се е оженил за някоя блудница там? Имал е предостатъчно време.

Грейс я наблюдаваше няколко мига. Носът на старата дама бе вирнат и всички признаци за високомерен гняв бяха налице, но нещо не бе както трябва. Устните ѝ бяха издадени и изкривени, а очите ѝ изненадващо ярки.

— Госпожо... — прошепна нежно девойката.

— Недейте — каза ѝ херцогинята, а гласът ѝ звучеше сякаш ще се прекърши.

Грейс обмисли дали щеше да е мъдро да говори, после реши, че е зложено твърде много, за да замълчи.

— Ваша светлост, това просто не може да е вярно — започна тя, като опита да бъде смела, въпреки унищожителното изражение на лицето на херцогинята. — Това не е скромно провинциално унаследяване. Това не е Силсби — добави тя, преглъщайки буцата, която се оформяше в гърлото ѝ при споменаването на дома от детството ѝ. — Говорим за Белгрейв. За херцогството. Наследниците очевидно не изчезват просто така в мъглата. Ако синът ви е имал син, щяхме да знаем.

Херцогинята се втренчи в нея за един неудобен миг, после каза:

— Първо ще проверим в „Щастливия заек“. Това е най-усамотеният от местните пощенски ханове — тя се настани отново на възглавниците и се взираше право напред. После каза: — Ако въобще прилича на баща си, твърде много ще държи на удобствата си, за да се настани в нещо по-неугледно.

* * *

Джак вече се чувстваше като идиот, когато някой метна чувал върху главата му.

Значи това беше. Знаеше си, че се е задържал твърде дълго. Докато яздеше обратно, се бе мъмрил по този въпрос. Можеше да замине след закуска. Още призори. Но не, трябваше да се напие предишната нощ и после да язди до проклетия замък. И след това бе видял нея.

Ако не бе видял нея, нямаше да остане в края на алеята толкова дълго. И нямаше да се налага да язди с такава скорост. И да почива, за да напои коня си.

И със сигурност нямаше да стои до поилката като проклета мишена, когато някой го нападна откъм гърба.

— Вържете го — чу един пресипнал глас.

Това бе достатъчно, за да настрои всяка пора от тялото му в готовност за битка. Един мъж не прекарваше живота си в такава близост до примката, без да се подготви за тези две думи.

Нямаше значение, че не може да вижда. Нямаше значение, че не знаеше кои бяха или защо го преследват. Той се биеше. И знаеше как да се бие — и честно, и мръснишки. Но те бяха поне трима, вероятно повече, а той успя да нанесе само два удара, преди да го проснат по лице в калта, да извият ръцете му зад гърба и да го вържат с...

Е, не беше въже. На допир бе почти като коприна, в интерес на истината.

— Съжалявам — измърмори един от похитителите му, което бе странно. Мъжете, които се занимаваха с връзването на други мъже, рядко предлагаха извиненията си.

— За нищо — отвърна Джак, после прокле арогантността си. Всичко, което му донесе остроумието, бе уста, пълна с прашасало

зебло.

— Насам — каза някой, помагайки му да се изправи.

И Джак не можеше да стори нищо друго, освен да се подчини.

— Тъ, ако обичате — каза първият глас — този, който нареди да го вържат.

— Бихте ли ми казали къде отивам? — поинтересува се Джак.

Имаше доста мънкане и хъкане. Слуги. Тези бяха само слуги. Той въздъхна. Слугите никога не знаеха важните неща.

— Тъ, можете ли да пристъпите?

И тогава, преди Джак да успее да се подчини или дори да каже „Моля“, бе вдигнат грубо във въздуха и прекатурен в нещо, което трябваше да е карета.

— Сложете го на седалката — излая един глас. Той позна този глас. Беше херцогинята. Баба му.

Е, поне не бе на път към бесилото.

— Не вярвам някой да се погрижи за коня ми — каза Джак.

— Погрижете се за коня му — рязко изрече старата дама.

Джак си позволи да се помръдне на мястото си — съвсем нелека задача, както беше вързан и с превръзка на очите.

— Едва ли ще ми отвържете ръцете — констатира младият мъж.

— Аз не съм глупава — бе отговорът на старицата.

— Не — съгласи се той с престорена въздишка, — не мисля. Красотата и глупостта невинаги вървят ръка за ръка, както би му се искало на човек.

— Съжалявам, че трябва да ви отведа по този начин — започна лейди Уиндъм. — Но вие не ми оставихте друг избор.

— Избор — почуди се Джак. — Да, разбира се. Защото не направих нищо друго, освен да избегна хищните ви лапи досега.

— Ако имахте намерение да ме потърсите — каза рязко старата дама, — нямаше да избягате по-рано тази сутрин.

Джак почувства как се усмихва иронично.

— Тя ви е казала — отбеляза той и се зачуди защо си е помислил, че няма да го направи.

— Госпожица Евърслей?

Значи това бе името ѝ.

— Тя нямаше друг избор — изрече старицата презрително, сякаш желанията на компаньонката ѝ бяха нещо, за което рядко се

замисляше.

И тогава Джак го почувства. Лекото раздвижване на въздуха до него. Слабото шумолене от движението.

Тя беше тук. Загадъчната госпожица Евърслей. Тихата госпожица Евърслей.

Възхитителната госпожица Евърслей.

— Махнете качулката му — чу баба си да нарежда. — Ще го задушите.

Джак изчака търпеливо, нагласяйки ленива усмивка на лицето си — това не бе, все пак, изражението, което щяха да очакват и точно затова искаше да изглежда така. Той я чу да издава някакъв звук — госпожица Евърслей. Не бе точно въздишка, нито пък стенание. Беше нещо, което той не можеше точно да определи. Уморено примирение, може би. Или пък...

Качулката се смъкна и той за миг се наслади на студения въздух върху лицето си.

После погледна към нея.

Изглеждаше ужасена. Това е било. Горката госпожица Евърслей изглеждаше наистина зле. Един по-любезен джентълмен би извърнал поглед, но той не се чувстваше твърде великодушен в момента, така че продължително разгледа лицето ѝ. Тя бе прекрасна, макар и не по обичайния начин. Не бе английска роза, не и с тази великолепна тъмна коса и искрящи сини очи, които се повдигаха съвсем леко в крайчетата. Миглите ѝ бяха тъмни и опушени, в рязък контраст с бледото съвършенство на кожата ѝ.

Разбира се, тази бледност трябваше да е резултат от силна тревога. Горкото момиче изглеждаше така, сякаш ще повърне всеки момент.

— Толкова ли беше лошо да ме целунете? — промърмори той.

Тя поаленя.

— Очевидно е така — той се обърна към баба си и ѝ каза с най-сговорчивия си тон: — Надявам се, осъзнавате, че отвличането е престъпление, което се наказва с обесване.

— Аз съм херцогиня Уиндъм — отговори тя с високомерно вдигане на веждите си. — За нищо не биха ме наказали с обесване.

— Ах, тази житейска несправедливост — изрече той с въздишка. — Ще се съгласите ли, госпожице Евърслей?

Тя изглеждаше така, сякаш ѝ се иска да каже нещо. Наистина, горкото момиче определено си прехапваше езика.

— Сега, ако вие сте виновницата за това малко престъпление — продължи той, позволявайки на очите си да се плъзнат нахално от лицето към бюста ѝ и обратно, — всичко би могло да бъде много по-различно.

Челюстта ѝ се втвърди.

— Щеше да бъде — промърмори той, позволявайки на погледа си да се спре на устните ѝ, — доста възхитително, мисля. Просто си представете — вие и аз, сами в тази извънредно луксозна карета — младият мъж въздъхна със задоволство и се облегна назад. — Въображението ми се развихря.

Той чакаше старата дама да я защити. Тя не го стори.

— Бихте ли споделили плановете си за мен? — попита Джак, облягайки глезена на единия си крак върху коляното на другия, докато се отпусна на седалката. Не бе лесно да седи в тази поза, с ръце, все още зад гърба му, но проклет да бъде, ако останеше изправен и любезен.

Херцогинята се обърна към него с издадени устни.

— Повечето мъже не биха се оплаквали.

Той сви рамене.

— Аз не съм като повечето мъже — после ѝ се усмихна половинчато и се обърна към госпожица Евърслей. — Доста банален отговор от моя страна, не сте ли съгласна? Дори новак можеше да го измисли — той поклати глава, сякаш от разочарование. — Надявам се, че не губя усета си.

Очите ѝ се разшириха.

Мъжът се ухили.

— Вие си мислите, че съм луд.

— О, да — каза тя и той отново се наслади на гласа ѝ, който го обля с топлина.

— Това е нещо, над което да помисля — след това се обърна към старицата. — Лудостта предава ли се в семейството?

— Разбира се, че не — рязко каза тя.

— Е, това е облекчение. Не, че — добави той, — признавам за някаква връзка между нас. Не желая да бъда свързан с подобни главорези. Тц-тц. Дори аз никога не съм прибегвал до отвличане — той

се наклони напред, сякаш съобщаваше много важна тайна на госпожица Евърслей. — Аз съм много лош пример, знаете ли.

И си помисли — *о, колко прекрасно* — че вижда как устните ѝ потрепват. Госпожица Евърслей имаше чувство за хумор. Тя му се струваше по-възхитителна с всяка секунда.

Той ѝ се усмихна. И го правеше добре. Знаеше точно как да се усмихне на една жена, за да я накара да го почувства дълбоко вътре в себе си.

Усмихна ѝ се. И тя се изчерви.

Което разшири още повече усмивката му.

— Достатъчно — рязко изрече старата дама.

Той се престори на невинен.

— Достатъчно какво?

Погледна я, тази жена, която най-вероятно беше баба му. Лицето ѝ бе изпито и набраздено, угълчетата на устата ѝ дръпнати надолу от тежестта на вечно мръщение. Би изглеждала нещастна дори ако се усмихнеше, помисли си той. Дори ако някак си тя успееше да накара тази уста да се оформи в правилната посока...

Не, реши той. Нямаше да проработи. Тя никога нямаше да успее. Вероятно щеше да издъхне от усилието.

— Оставете компаньонката ми на мира — каза кратко.

Той се наклони към госпожица Евърслей, дарявайки я с крива усмивка, въпреки че тя доста решително гледаше настрана.

— Безпокоях ли ви?

— Не — каза тя бързо, — разбира се, че не.

Което не можеше да е по-далеч от истината, но кой беше той, та да се заяжда?

Обърна се отново към старицата.

— Не отговорихте на въпроса ми.

Тя вдигна властно вежда. *А, помисли си той, но не му бе смешно, ето откъде бе наследил това изражение.*

— Какво възнамерявате да правите с мен? — попита той.

— Да правя с вас? — повтори тя думите му любопитно, сякаш ги намираще за много странни.

Той на свой ред повдигна вежда, чудейки се дали е разпознала жеста.

— Има доста възможности.

— Скъпо мое момче — започна тя. Тонът ѝ звучеше величествено. Снизходително. Сякаш той се нуждаеше само от това, за да осъзнае, че трябва да целува ботушите ѝ. — Ще ти дам света.

Грейс тъкмо бе успяла да възвърне равновесието си, когато разбойникът, след продължително и дълбокомислено мръщене, се обърна към херцогинята и каза:

— Не мисля, че вашият свят ме интересува.

Ужасяващ смях забълбука в гърлото ѝ. О, Небеса, херцогинята изглеждаше готова да избухне.

Грейс притисна ръка към устата си и се извърна. Опита се да не забелязва, че разбойникът положително ѝ се хили.

— Извинете ме — каза той на херцогинята, без да звучи ни най-малко разкаяно. — Но мога ли вместо това да получа *нейния* свят?

Главата на Грейс рязко се завъртя, навреме, за да види как той кима в нейна посока. Мъжът вдигна рамене.

— Теб харесвам повече.

— Никога ли не сте сериозен? — заяде се херцогинята.

И тогава той се промени. Тялото му не помръдна от седалката, но Грейс можеше да усети как въздухът около него се напоява с напрежение. Беше опасен мъж. Криеше това добре зад мързеливия си чар и дръзка усмивка. Но той не бе човек, когото би могъл да измамиш. Сигурна бе в това.

— Аз винаги съм сериозен — каза той, без да откъсва очи от тези на херцогинята. — Добре ще направите да го запомните.

— Толкова съжалявам — прошепна Грейс, думите се изплъзнаха от нея, преди да има възможност да ги обмисли. Цялата тази ситуация я поставяше в неловко положение. Бе толкова притеснена за Томас и какво ще означава всичко това за него. Но в този момент ѝ стана ясно, че и двамата мъже са оплетени в тази мрежа.

И какъвто и да бе този мъж, който и да бе, той не заслужаваше това.

Навярно бе искал живот като член на семейство Кавендиш, с богатствата и престижа им. Повечето хора биха го искали. Но заслужаваше да му бъде дадено право на избор. Всеки заслужаваше това право.

Тогава тя погледна към него и се насили да разгледа лицето му. Досега бе успявала да избягва погледа му, но внезапно нейната

страхливост ѝ се стори отвратителна. Той, навярно, бе почувствал, че го гледа, защото се обърна. Тъмната му коса падна върху челото му, а очите му — тази забележителна отсянка на горскозелено — се стоплиха.

— Наистина харесвам теб повече — промърмори той и тя си помисли — или поне така се надяваше, — че е видяла искра уважение в погледа му.

И после, за една секунда, моментът отмина. Устата му отново се изви в тази самонадеяна полуусмивка и той въздъхна дълбоко, преди да каже:

— Това е комплимент.

На върха на езика ѝ бе да каже, „Благодаря“, колкото ѝ абсурдно да изглеждаше, но тогава той сви рамене — само едното рамо всъщност — сякаш въобще не го интересуваше и допълни:

— Разбира се, предполагам, че единственият човек, когото бих харесал по-малко от нашата почитаема графиня е...

— Херцогиня — рязко го поправи баба му.

Той спря, дари я с невъзмутим високомерен поглед и после се обърна отново към Грейс.

— Както казвах, единствения човек, когото бих харесал по-малко от нея — той посочи с глава към херцогинята, без дори да я почетете с директен поглед — ще е самият Наполеон, така че предполагам, това не е толкова голям комплимент, но искам да знаете, че бе отправен искрено.

Грейс опита да потисне смеха си, но той изглежда винаги я гледаше така, сякаш споделяха обща шега, само те двамата, а тя знаеше, че това разярява още повече херцогинята. Един поглед към другия край на каретата потвърди това — господарката ѝ изглеждаше дори по-скована и развълнувана от обикновено.

Грейс отново се обърна към разбойника, ако не за друго, то поне от чувство за самосъхранение. Херцогинята очевидно се готвеше да подхване неизбежна тирада, но след изпълнението ѝ предишната вечер, Грейс знаеше, че е твърде омаяна от отдавна изгубения си внук, за да го вземе за мишена.

— Как е името ви? — попита го Грейс, изглеждаше ѝ най-уместният въпрос.

— Името ми ли?

Той се обърна към херцогинята с намръщено изражение.

— Странно, че вие все още не сте ме попитала — той поклати глава. — Възмутителни маниери. Всички добри похитители знаят имената на жертвите си.

— Аз не ви отвличам! — избухна лейди Уиндъм.

Последва миг неудобно мълчание и тогава гласът му прозвуча копринено мек:

— Погрешно съм разбрал тези въжета, тогава.

Грейс предпазливо погледна херцогинята. Тя никога не оценяваше сарказма, освен ако не идваше от нейната уста, и никога не би му позволила да има последната дума. Наистина, когато заговори, думите ѝ бяха кратки, вдървени и царствени властни, като на човек, сигурен в превъзходството си:

— Връщам ви на полагащото ви се място в света.

— Разбирам — каза той бавно.

— Добре — отвърна възрастната дама бързо. — Единодушни сме, значи. Всичко, което ни остава, е да...

— Полагащото ми се място — каза той, прекъсвайки я.

— Именно.

— ... в света.

Грейс осъзна, че съдържа дъха си. Не можеше да извърне поглед, не можеше да свали очи от неговите, когато той измърмори:

— Самонадеяността ви е забележителна.

Гласът му бе мек, почти замислен, и режеше до кокал. Лейди Уиндъм рязко се извърна към прозореца, а Грейс потърси в лицето ѝ нещо — каквото ѝ да е — което да покаже човечност, но тя остана скована и твърда, а гласът ѝ не издаде никаква емоция, когато каза:

— Почти сме си вкъщи.

Каретата завиваше по алеята, подминавайки мястото, където Грейс го бе видяла по-рано този следобед.

— Наистина — каза разбойникът, като хвърли поглед през прозореца.

— С времето ще се научите да го почитате като свой дом — заяви херцогинята, гласът ѝ бе властен и строг, и повече от всичко, категоричен.

Той не отговори. Но не бе и нужно. Всички знаеха какво си мисли.

„Никога“.

ПЕТА ГЛАВА

— Прекрасна къща — каза Джак, когато го поведоха — все още с вързани ръце — през парадния вход на Белгрейв. Той се обърна към старата дама. — Вие ли го обзаведохте? Навсякъде се забелязва превъзходен женски вкус.

Грейс вървеше зад тях, но той успя да усети как сподавя смеха си.

— О, отпуснете се, госпожице Евърслей — извика ѝ той през рамо. — Много по-добре е за организма ви.

— Насам — нареди херцогинята и даде знак да я последва надолу по коридора.

— Да се подчиня ли, госпожице Евърслей?

Тя не отговори, беше умно момиче. Но той бе твърде ядосан, за да прояви благоразумие, така че продължи да нахалства.

— Ехо! Госпожице Евърслей! Чухте ли ме?

— Разбира се, че ви чу — гневно се сопна херцогинята.

Джак спря и погледна баба си с наклонена глава.

— Мислех, че не сте на себе си от радост, задето се запознахте с мен.

— Така е — отсече тя.

— Хммм — той се обърна към госпожица Евърслей, която ги бе настигнала, докато говореха. — Не мисля, че тя звучи прекалено радостна, госпожице Евърслей. А вие?

Очите ѝ се преместиха от него към работодателката ѝ и отново към него, преди да отговори:

— Вдовстващата херцогиня няма търпение да ви приеме в семейството си.

— Добре казано, госпожице — похвали я той. — Проницателно и все пак благоразумно — обърна се към баба си. — Надявам се, че ѝ плащате добре.

Две червени петна се появиха върху бузите на възрастната жена, в такъв рязък контраст с кожата ѝ, че ако не бе видял със собствените

си очи как се появяват той би се заклеел, че е използвала руж.

— Може да си вървите — нареди тя, без дори да поглежда към компаньонката си.

— Така ли? — престори се той на не разбрал. — Прекрасно — после вдигна вързаните си китки. — Имате ли нещо против?

— Не вие, *тя* — баба му стисна зъби. — Много добре знаете.

Но Джак не бе в настроение да се държи сговорчиво и в този момент дори не си направи труд да поддържа обичайния си духовит маниер. Така че я погледна в очите. Неговите зелени очи срещнаха нейните ледено, ледено сини и докато говореше, почувства, че преживява дежа вю^[1]. Все едно отново се намираше на Континента и участваше в битка. Раменете му се изпънаха и очите му се присвиха, докато посрещаше врага.

— Тя остава.

И тримата замръзнаха, а очите на Джак не се отместиха от тези на херцогинята, докато продължи да говори:

— Вие я въвлякохте в това. Тя ще остане до края.

Почти очакваше госпожица Евърслей да протестира. По дяволите, всеки с ума си би избягал колкото може по-далеч от предстоящия конфликт. Но тя стоеше напълно неподвижна, с изпънати от двете страни ръце, и единствено гърлото ѝ се раздвижи, когато преглътна.

— Ако ме искате — каза той тихо, — ще изтърпите и нея.

Херцогинята си пое дълбоко и гневно дъх през носа и рязко изви глава настрани.

— Грейс — излая тя, — алената гостна. Сега.

Името ѝ беше Грейс. Той се обърна и я погледна. Кожата ѝ бе бледа, а очите ѝ — широко разтворени и преценяващи.

Грейс. Харесваше му. Отиваше ѝ.

— Не искате ли да знаете името ми? — извика той към херцогинята, която вече вървеше надолу по коридора.

Лейди Уиндъм спря и се обърна, както очакваше, че ще направи.

— Името ми е Джон — обяви, наслаждавайки се на начина, по който кръвта се оттеди от лицето ѝ. — Джак за приятелите — той погледна Грейс с натежали от съблазън очи, — и за приятелките.

Би могъл да се закълне, че усети как тя потрепери, което му достави удоволствие.

— Такива ли сме? — промърмори той.

Устните ѝ останаха разтворени цяла секунда, преди девойката да може да издаде и звук.

— Какви да сме?

— Приятели, разбира се.

— Аз... аз...

— Ще оставите ли компаньонката ми на мира! — изля херцогинята.

Той въздъхна и поклати глава към госпожица Евърслей.

— Тя е толкова властна, не намирате ли?

Момичето се изчерви. Наистина, това бе най-хубавото розово, което някога бе виждал.

— Жалко за тези въжета — продължи той. — Ние двамата изглежда сме уловени в този романтичен миг, като изключим неприятното присъствие на работодателката ви. И щеше да е много по-лесно да поставя една деликатна целувка върху вашата ръка, ако ми бе възможно да освободя една от своите.

Този път бе сигурен, че тя потрепери.

— Или устните ви — прошепна той. — Бих могъл да целуна устните ви.

Последва прекрасно мълчание, нарушено доста грубо от:

— Какво, по дяволите, става тук?

Госпожица Евърслей подскочи крачка назад, а Джак се обърна, за да види един невероятно гневен мъж да се насочва към тях.

— Този мъж безпокои ли те, Грейс? — поиска да знае той.

Тя бързо поклати глава.

— Не, не. Но...

Новопристигналият се обърна към Джак с гневни сини очи. Гневни сини очи, които доста приличаха на тези на херцогинята, като се изключат торбичките и бръчките ѝ.

— Кой сте вие?

— Вие кой сте? — контрира го Джак и веднага не го хареса.

— Аз съм Уиндъм — каза рязко той. — А вие сте в дома ми.

Джак примигна. Братовчед. Новото му семейство ставаше все по-чаровно с всяка следваща секунда.

— Е, ами в такъв случай, аз съм Джак Одли. Преди бях от Армията на Нейно Величество, към днешна дата съм от прашните

пътища.

— Кой са семейство Одли? — поиска да знае херцогинята, като отново се приближи. — Вие не сте Одли. По лицето ви е изписано. По носа и брадичката, и по всяка проклета черта, освен по очите ви, които са с погрешния цвят.

— Погрешният цвят? — отвърна Джак, правейки се на обиден. — Наистина ли? — той се обърна към госпожица Евърслей. — Винаги са ми казвали, че дамите обичат зелени очи. Погрешно ли съм информиран?

— Вие сте Кавендиш! — изрева херцогинята. — Вие сте Кавендиш и аз настоявам да знам защо не съм информирана за съществуването ви.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Уиндъм.

Джак си помисли, че не е негово задължение да отговаря, така че с удоволствие запази мълчание.

— Грейс? — попита Уиндъм, обръщайки се към госпожица Евърслей.

Джак наблюдаваше размяната на реплики с интерес. Те бяха приятели, но бяха ли приятелски настроени? Не можеше да бъде сигурен.

Госпожица Евърслей преглътна с очевидно неудобство.

— Ваша светлост — каза тя, — може би е по-добре да поговорим насаме?

— И да ни отнемете удоволствието? — напевно се включи Джак, защото след като той щеше да е обектът на разговора, изобщо не възнамеряваше да го позволи. И тогава, за да ги раздражни още повече, допълни: — След всичко, което преживях...

— Той е твой братовчед — обяви херцогинята рязко.

— Той е разбойникът — каза госпожица Евърслей.

— Не съм — добави Джак и се обърна, за да покаже вързаните си ръце, — тук по свое желание, уверявам ви.

— Баба ви помисли, че го е разпознала миналата нощ — каза госпожица Евърслей на херцога.

— Знаех, че съм го разпознала — рязко каза възрастната дама. Джак устоя на желанието да се наведе, щом тя посочи с ръка към него. — Само го погледни.

Той се обърна към херцога.

— Носех маска — защото наистина, не биваше да поема вината за това.

Усмихна се жизнерадостно, докато наблюдаваше с интерес, как херцогът вдига ръка към челото и притиска слепоочията си с достатъчно сила, за да смачка черепа си. И тогава, просто така, ръката му падна и той изрева:

— Сесил!

Джак тъкмо щеше да отправи остроумна шегичка за поредния си изгубен братовчед, когато един лакей — очевидно с името Сесил — се появи от дъното на коридора.

— Портретът — кратко каза Уиндъм. — На чичо ми.

— Този, който току-що качихме в...

— Да. Занесете го в стаята за гости. Сега!

Дори очите на Джак се разшириха от яростния гняв в гласа му.

И тогава — почувства го като удар в корема — видя госпожица Евърслей да поставя длан върху ръката на херцога.

— Томас — меко каза тя, изненадвайки го с употребата на малкото му име, — моля те, позволи ми да обясня.

— Ти знаеше ли за това? — настоя да разбере Уиндъм.

— Да, но...

— Миналата нощ — каза той ледено. — Знаеше ли за това миналата нощ?

Миналата нощ?

— Да, но Томас...

Какво е станало миналата нощ?

— Достатъчно — отсече той. — В гостната. Всички.

Джак последва херцога и после, след като вратата се затвори зад тях, вдигна ръцете си.

— Мислиш ли, че е възможно...? — попита той. Направи го доста непринудено, според него.

— В името на Божията любов — измърмори Уиндъм. Той грабна нещо от писалището близо до стената и после се обърна. С един гневен удар разряза въжетата със златен нож за отваряне на писма.

Джак огледа ръцете си, за да се увери, че не кърви.

— Добра работа — промърмори той. Нямахте дори драскотина.

— Томас — каза госпожица Евърслей, — наистина мисля, че трябва да ми позволиш да говоря с теб за момент, преди да...

— Преди какво? — сопна се Уиндъм, обръщайки се към нея с нещо, което Джак сметна за несправедлива ярост. — Преди да ме информират за друг отдавна изгубен братовчед, чиято глава може да е или да не е издирвана от Короната?

— Не от Короната, според мен — каза Джак благо. Трябваше да мисли и за репутацията си, все пак. — Но със сигурност от няколко магистрати. И един-двама викарии — той се обърна към херцогинята. — Кражбите по пътищата обикновено не се смятат за най-сигурното препитание.

Лекомислието му не се оцени от никой, дори и от горката госпожица Евърслей, която бе успяла да понесе яростта и на двамата Уиндъм. Доста незаслужено, по негово мнение. Той мразеше грубияните.

— Томас — повтори госпожица Евърслей умолително, а тонът ѝ отново накара Джак да се запита какво точно имаше между тези двамата. — Ваша светлост — поправи се тя с нервен поглед към херцогинята, — има нещо, което трябва да знаете.

— Именно — сопна се Уиндъм. — Кой са истинските ми приятели и доверени хора, например.

Госпожица Евърслей се присви, все едно я бяха ударили и в този момент Джак реши, че това е прекалено.

— Аз предлагам — каза той, а гласът му прозвуча небрежно, но уверено, — да говорите с госпожица Евърслей с по-голямо уважение.

Херцогът се обърна към него, а очите му бяха толкова изумени, колкото и мълчанието, което настъпи в стаята.

— Моля?

Джак го мразеше в този миг, мразеше всяко горделиво малко аристократично зрънце в него.

— О, не сме свикнали някой да ни говори като на мъж, а? — присмя се той.

Въздухът се наелектризира. Джак със сигурност трябваше да предвиди какво ще стане, защото лицето на херцога определено се бе изкривило от ярост, но той някак си не можа да помръдне, когато Уиндъм се хвърли напред, сграбчи го за гърлото и двамата се стовариха на килима.

Като се проклинаше и се наричаше глупак, Джак опита да избегне удара, но юмрукът на херцога се заби в челюстта му. Чистият

животински инстинкт за оцеляване се събуди в него и той стегна стомаха си. С едно светкавично и бързо движение, той изнесе напред торса си и използва главата си като оръжие. Чу се задоволително пукане, щом удари челюстта на Уиндъм и Джак се възползва от зашеметеното му състояние, за да се преобърне и да размени местата им.

— Никога... повече... не ме удрай — изръмжа той. Беше се бил в канавките, по бойните полета, за страната си, за живота си и никога не бе толерирал мъжете, които първи нанасяха удар.

Пое удара с лакът в корема и тъкмо щеше да отвърне с коляно в слабините, когато госпожица Евърслей се намеси в боя, вмъквайки се между двамата мъже без сянка от мисъл за благоприличие или собствената си безопасност.

— Спрете! И двамата!

Джак успя да избута горната част на ръката на Уиндъм точно навреме, за да парира юмрука му, насочен към бузата ѝ. Щеше да е нещастен случай, разбира се, но тогава щеше да се наложи да го убие, което си беше престъпление, наказуемо с обесване.

— Трябва да се срамувате от себе си — скара се госпожица Евърслей, с поглед насочен право към херцога.

Той само повдигна вежда и каза:

— Може би ще е добре да се отдръпнете от моя, въъ... — той погледна надолу, малко под кръста си, където се опираше Грейс.

— О! — тя скочи на крака. И Джак би защитил честта ѝ, но трябваше да признае, че би казал същото, ако той бе под нея. Да не споменаваме, че тя все още стискаше ръката му.

— Ще се погрижите ли за раните ми? — каза той и разшири бляскавия си зелен поглед, който преливаше от най-изкушаващата съблазън на света. Кое то, разбира се, означаваше: „Нуждая се от теб. Нуждая се единствено от теб, само се погрижи за мен и ще се откажа от всички други жени, ще се разтопя в краката ти и вероятно ще стана червив от пари, и дори царски богат, ако пожелаеш, и то само с един твой прелестен жест“.

Винаги вършеше работа.

Освен сега, очевидно.

— Вие не сте ранен — сопна се тя, отблъсквайки го настрана. Погледна към Уиндъм, който се бе изправил на крака до нея. — Нито

пък вие.

Джак тъкмо щеше да направи коментар за естествената доброта, но точно тогава херцогинята пристъпи напред и удари внука си — този, за чийто произход всички бяха сигурни — по рамото.

— Веднага се извини! — сопна се тя. — Той е гост в нашия дом.

Гост. Джак се почувства поласкан.

— Моят дом — сопна се херцогът в отговор.

Джак наблюдаваше старата дама с интерес. Нямахше да приеме това добре.

— Той ти е първи братовчед — каза тя твърдо. — Предвид липсата на близки роднини в семейството ни, се предполага, че ще си нетърпелив да го поздравяваш за добре дошъл сред нас.

О, да. Херцогът просто преливаше от радост.

— Някой — изръмжа Уиндъм, — би ли ми направил услугата да ми обясни как точно този мъж се озова в гостната ми?

Джак изчака някой да обясни, но след като никой не изяви желание, предложи своята версия:

— Тя ме отвлече — каза, като присви рамене и посочи към херцогинята.

Уиндъм бавно се обърна към баба си.

— Вие сте го отвлякла — повтори той, а гласът му бе равен и странно лишен от съмнение.

— Именно — отговори тя. Брадичката ѝ се вдигна във въздуха. — И отново бих го сторила.

— Вярно е — каза госпожица Евърслей. И тогава тя го зарадва като се обърна към Джак и каза: — Съжалявам.

— Приемам извиненията ви, разбира се — усмихна се той мило.

Но на херцога не му беше смешно. До такава степен, че горката госпожица Евърслей почувства нуждата да защити думите си:

— Тя го отвлече!

Уиндъм не ѝ обърна внимание. Джак наистина започна да се ядосва.

— И ме принуди да участвам — измърмори госпожица Евърслей. Тя, от друга страна, бързо се превърна в един от любимите му хора.

— Разпознах го миналата нощ — обяви херцогинята.

Уиндъм я погледна невярващо.

— В тъмното?

— И с маска — отговори тя с гордост. — Той е копие на баща си. Гласът му, смехът му, всичко в него.

Самият Джак не би помислил това за особено убедителен аргумент, така че бе любопитен да види как ще реагира херцогът.

— Бабо — каза той с нещо, което Джак трябваше да предположи, че е удивително търпение, — разбирам, че все още скърбите за сина си...

— Вашият чичо — прекъсна го тя.

— Моят чичо — той прочисти гърлото си. — Но изминаха тридесет години от смъртта му.

— Двадесет и девет — поправи го остро старицата.

— Дълго време — каза Томас. — Спомените избледняват.

— Не и моите — отговори възрастната дама надменно, — и определено не и тези, които имам за Джон. Вашият баща бях повече от доволна да забравя напълно...

— За това всички сме съгласни — прекъсна я Уиндъм, оставяйки Джак да се чуди за тази история. И след това с поглед, който ясно показваше, че все още иска да удуши някого (Джак би заложил на херцогинята, защото вече бе минал по реда си), Уиндъм се обърна и изрева: — Сесил!

— Ваша светлост! — дочу се глас от коридора. Джак загледа как двама лакеи се бореха да прокарат масивната картина около ъгъла и през вратата на стаята.

— Сложете я, където и да е — нареди херцогът.

С малко сумтене и един рискован момент, по време на който изглеждаше, че картината ще се срути върху това, което според Джак бе изключително скъпа китайска ваза, лакеите успяха да намерят свободно място и да поставят картината на пода, подпирайки я внимателно на стената.

Джак пристъпи напред. Всички го последваха. А госпожица Евърслей първа каза:

— О, Боже мой.

* * *

Това бе той. Разбира се, че не би могъл да е той, защото бе Джон Кавендиш, който бе починал преди около тридесет години, но в името на Бога, изглеждаше точно като мъжа, който стоеше до нея.

Очите на Грейс се ококориха толкова, че я заболяха и местеше поглед ту към единия, ту към другия, ту към единия, ту към другия...

— Виждам, че сега никой не ми противоречи — каза херцогинята самодоволно.

Томас се обърна към господин Одли, сякаш бе видял призрак.

— Кой сте вие? — прошепна той.

Но дори господин Одли стоеше безмълвен. Той просто се взираше в портрета и не можеше да откъсне поглед, лицето му бе побеляло, устните разтворени, а цялото му тяло се бе отпуснало.

Грейс задържа дъха си. След известно време той щеше да си възвърне гласа, а когато го стореше, със сигурност щеше да им каже това, което бе казал и на нея предишната нощ.

„Името ми не е Кавендиш“.

„Но някога беше“.

— Името ми — запъна се господин Одли, — рожденото ми име... — той спря, преглътна конвулсивно и гласът му потрепери, когато каза: — Пълното ми име е Джон Роло Кавендиш-Одли.

— Кои бяха родителите ви? — прошепна Томас.

Мистър Одли — мистър Кавендиш-Одли — не отговори.

— Кой беше баща ви? — гласът на Томас бе по-висок този път и по-настоятелен.

— Кой по дяволите си мислиш, че беше? — сопна се Джак.

Сърцето на Грейс се блъскаше в гърдите. Погледна Томас. Изглеждаше блед и ръцете му трепереха, и тя се почувства като предател. Можеше да му каже. Можеше да го предупреди.

Тя беше страхливка.

— Вашите родители — каза Томас с нисък глас, — бяха ли венчани?

— Какво намекувате? — настоя мистър Одли и за момент Грейс се побоя, че отново ще се стигне до удари. Той приличаше на пленено животно, блъскано и мушкано, докато не можеше да търпи повече.

— Моля ви — каза девойката умолително, отново заставайки между тях — той не знае — продължи тя. Мистър Одли не можеше да знае важността на това да е законороден. Но Томас знаеше и бе така

застинал, че Грейс си помисли, че ще се разпадне на парчета. Тя погледна към него и към баба му. — Някой трябва да обясни на мистър Одли...

— Кавендиш — сопна се херцогинята.

— Мистър Кавендиш-Одли — каза Грейс бързо, защото не знаеше как да се обърне към него, без да обиди някого в тази стая. — Някой трябва да му обясни, че... че...

Погледна към другите за помощ, за насока, за каквото и да е, защото със сигурност това не беше нейно задължение. Грейс бе единственият човек сред тях, у когото не течеше кръвта на Кавендиш. Защо тя трябваше да дава всички обяснения?

Впери взор в мистър Одли, опитвайки се да не вижда портрета в негово лице и каза:

— Баща ви — мъжът на картината, тоест — ако приемем, че той е баща ви, — той беше... по-големият брат на бащата на Негова светлост.

Никой не каза нищо.

Грейс прочисти гърлото си.

— Така че, ако... ако родителите ви са били наистина законно венчани...

— Такива бяха — рязко каза господин Одли.

— Да, разбира се. Нямам предвид, разбира се...

— Това, което има предвид — прекъсна я рязко Томас, — е, че ако наистина сте законен наследник на Джон Кавендиш, тогава вие сте херцогът на Уиндъм.

Това беше. Истината. Или ако не истината, тогава възможността за истината — и никой, нито дори херцогинята, не знаеше какво да каже. Двата мъже — двамата херцози, помисли си Грейс едва сдържайки истеричен пристъп на смях — просто се взираха един в друг, премерваха се един друг и тогава, най-накрая, ръката на мистър Одли се протегна. Трепереше, като тази на херцогинята, когато се опитваше да намери опора, и щом пръстите му се добраха до облегалката на един стол, той здраво го стисна. С очевидно нестабилни крака, той седна.

— Не — каза той. — Не.

— Вие ще останете тук — нареди херцогинята, — докато този въпрос не се уреди по мое усмотрение.

— Не — каза той с повече убеденост. — Няма да го направя.

— О, да, ще го сторите — отвърна тя. — Ако не го направите, ще ви предам на властите, като крадеца, който сте.

— Не бихте го направила — избъбри Грейс. И се обърна към мистър Одли. — Тя никога не би го направила. Не и ако вярва, че сте неин внук.

— Млъкнете! — изръмжа херцогинята. — Не знам какво си мислите, че правите, госпожице Евърслей, но не сте от семейството и нямате място в тази стая.

Мистър Одли се изправи. Поведението му бе решително и самоуверено, и за първи път Грейс видя войника, който е бил някога. Когато заговори, думите му бяха премерени и отсечени, напълно различни от ленивото провлачване, което бе започнала да очаква от него.

— Не й говорете по този начин, никога повече.

Нещо в нея се разтопи. Томас я бе защитавал от баба си преди, наистина — той отдавна бе неин защитник. Но не и по този начин. Той ценеше приятелството им, тя го знаеше. Но това... това бе различно. Тя не чу думите.

Усети ги.

И докато се взираше в лицето му, очите ѝ се плъзнаха към устата му. Припомни си... докосването на устните му, целувката му, дъхът му и горчиво-сладкия шок, когато се бе отдръпнал, въпреки желанието ѝ да не спират... и тази целувка никога да не свърши.

Настъпи съвършено мълчание, сякаш всички замръзнаха, като се изключи това, че очите на херцогинята щяха да изскочат. И точно тогава, когато Грейс осъзна, че ръцете ѝ започнаха да треперят, тя се сопна:

— Аз съм ви баба.

— Това — отвърна мистър Одли, — тепърва ще се уточнява.

Устните на Грейс се разтвориха от изненада, защото никой не би се усъмнил в произхода му, не и с доказателството, подпряно на стената на гостната.

— Какво? — избухна Томас. — Да не се опитвате да ми кажете, че вие не мислите, че сте син на Джон Кавендиш?

Мистър Одли сви рамене и за миг стоманената решителност в очите му изчезна. Отново бе разбойникът мошеник, безгрижен и

напълно безотговорен.

— Честно казано — отвърна той, — не съм сигурен, че искам да вляза във вашия очарователен малък клуб.

— Нямате избор — каза херцогинята.

— Толкова сте любяща — каза мистър Одли с въздишка. — Толкова грижовна. Истинска баба за пример.

Грейс притисна с ръка устата си, но въпреки това вече не можеше да сподави смеха си. Беше толкова неуместно... крайно неуместно... но бе невъзможно да го потисне. Лицето на херцогинята бе станало пурпурно, а устните ѝ толкова стиснати, че бръчките от гняв се плъзнаха до носа ѝ. Дори Томас никога не бе предизвиквал такава реакция, а Бог знаеше, че бе опитвал.

Момичето погледна към него. От всички в стаята, със сигурност той имаше най-много какво да загуби. Изглеждаше изтощен. И объркан. И бесен. Не бе за вярване, но като че ли, против всякаква логика, и той бе на път да се разсмее.

— Ваша светлост — каза тя колебливо. Не знаеше какво иска да му каже. Вероятно нямаше нищо за казване, но мълчанието бе просто ужасно.

Той не ѝ обърна внимание, обаче тя знаеше, че я е чул, защото тялото му се стегна още повече, после се разтърси, когато изпусна дъха си. И тогава херцогинята — о, защо никога не спираше да тормози хората — извика името му все едно викаше кучето си.

— Млъкни — сопна се той на свой ред.

Грейс искаше да протегне ръка към него. Томас бе неин приятел, но освен това беше — и винаги е бил — с много по-високо положение от нея. А ето я сега, стоеше тук и се мразеше, защото не можеше да спре да мисли за другия мъж в стаята — този, който можеше да открадне самоличността на Томас.

Така че не направи нищо. И се намрази дори повече.

— Налага се да останете — каза му Томас. — Ние ще трябва...

Грейс задържа дъха си, щом Томас прочисти гърлото си.

— Ние ще трябва да разрешим този въпрос.

Всички чакаха отговора на мистър Одли, който изглежда преценяваше Томас. Грейс се молеше да осъзнава, колко трудно бе за Томас да се държи цивилизовано в този момент. Със сигурност би отговорил любезно. Тя силно се надяваше, да се окаже добър човек.

Беше я целунал. Беше я защитил. Толкова много ли бе да се надява, че под повърхността му се крие рицар на бял кон?

[1] Deja vu (фр.) букв. вече видяно. Това понятие се използва, когато сме изпаднали или наблюдаваме дадена ситуация и имаме странното усещане, че точно същата вече сме я преживявали. — Б.р. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Джак винаги се бе гордял с това, че може да улови иронията на всяка ситуация, но докато стоеше в гостната на Белгрейв — по-точно в една от гостните на Белгрейв, защото със сигурност имаха дузина, — той не можа да види нищо друго, освен грубата, студена реалност.

Бе служил шест години като офицер в армията на Нейно Величество и ако научи нещо от времето прекарано на бойното поле, то бе, че животът на човек често може да се преобърне само за миг. Едно погрешно движение, една пропусната следа и той рискуваше да загуби цяла рота мъже. Но щом се върна в Англия, някак си загуби това си умение. Животът му бе поредица от незначителни решения и маловажни срещи. Вярно бе, че живееше престъпен живот, което значеше, че постоянно рискува да увисне на бесилото, но не беше същото. Ничий живот не зависеше от действията му. Нито нечия прехрана.

Нищо сериозно нямаше в обирването на карети. Беше игра, която се играеше от мъже с твърде добро образование и не особено значима цел в живота. Кой би си помислил, че едно от маловажните му решения — да поеме по пътя за Линкълн на север, вместо на юг, — ще доведе до това? Защото едно бе сигурно — с безгрижния му живот бе свършено. Подозираше, че Уиндъм ще е повече от щастлив да го види как си заминава, без да каже и дума, но херцогинята нямаше да е толкова отстъпчива. И без уверенията на госпожица Евърслей, се бе досетил вече, че старият прилеп би стигнал до крайности, за да го държи на къса каишка. Може би тя нямаше да го предаде на властите, но можеше да каже на света, че отдавна изгубеният ѝ внук вилнее из провинцията, и обира карети. Което щеше ужасно да го затрудни, щом се върнеше към досегашните си занимания.

А ако наистина беше херцогът на Уиндъм...

Бог да им е на помощ.

Започна да се надява, че леля му е излъгала. Защото никой не искаше да разполага с такава власт, най-малко самият той.

— Може ли някой все пак да ми обясни... — той си пое дъх и спря, притискайки с пръсти слепоочията си. Имаше чувството, че цял батальон марширува по челото му. — Може ли някой да ми разясни семейното родословие? — не трябваше ли все някой да е знаел, че баща му е наследник на херцогство? Леля му? Майка му? Той самият?

— Имах трима сина — каза херцогинята отривисто. — Чарлз бе най-големият, Джон — средният, а Реджиналд — най-малкият. Баща ви отиде в Ирландия точно след като Реджиналд се ожени... — на лицето ѝ се изписа неприкрито изражение на отвращение и посочи с глава към Уиндъм, — за *неговата* майка.

— Тя нямаше благородно потекло — каза Уиндъм безизразно. — Баща ѝ притежаваше фабрики. Много, много фабрики — веждите му се повдигнаха съвсем леко. — Сега ние ги притежаваме.

Херцогинята стисна устни, но не реагира на прекъсването.

— Бяхме уведомени за смъртта на баща ви през юли 1790 г.

Джак кимна съдържано. На него бяха казали същото.

— Една година след това, съпругът ми и най-големият ми син починаха от треска. Аз не се заразах. Най-малкият ми син вече не живееше в Белгрейв, така че и той бе пощаден. Чарлз все още не бе женен, а вярвахме, че Джон е умрял без наследник. Така Реджиналд стана херцог — тя направи пауза, но не изрази никаква емоция. — Не го очаквахме.

Всички погледнаха Уиндъм. Той не каза нищо.

— Ще остана — тихо каза Джак, защото не виждаше друг избор. И може би нямаше да му навреди да научи някои неща за баща си. Един мъж трябваше да знае откъде произлиза. Чичо му винаги това казваше. Джак започна да се чуди дали не си търси извинение още от сега, в случай че някой ден му се прииска да приеме бащиното име Кавендиш.

Разбира се, чичо му Уилям не бе срещал *тези* Кавендиш. Ако го бе направил, сигурно щеше да промени становището си напълно.

— Много разумно от ваша страна — каза херцогинята, стискайки ръце. — Сега, ние...

— Но първо — прекъсна я Джак, — трябва да се върна в хана, за да прибера вещите си — той хвърли поглед на гостната, и почти се разсмя при вида на разкоша. — Колкото и да са оскъдни.

— Глупости — каза херцогинята рязко. — Вещите ви ще бъдат заменени — тя погледна надолу към пътническия му костюм. — С много по-качествени, ако мога да добавя.

— Не ви поисках разрешение — безгрижно каза Джак. Не искаше да издаде гнева си. Това поставяше мъжа в неизгодна позиция.

— Въпр...

— Освен това — добави той, защото наистина не искаше да я слуша повече, — трябва да обясня на приятелите си — той погледна към Уиндъм: — без да изпадам в подробности — добави сухо, ако херцогът предположеше, че има намерение да разпръсне слухове из цялата провинция.

— Не изчезвайте — нареди му херцогинята. — Уверявам ви, ще съжалявате ако го сторите.

— Няма причина за тревога — каза Уиндъм невъзмутимо. — Кой би изчезнал при обещание за цяло херцогство?

Челюстта на Джак се стегна, но той се насили да пропусне забележката. Следобедът не се нуждаеше от друг юмручен бой.

И тогава — по дяволите — херцогът внезапно добави:

— Аз ще ви придружа.

О, мили Боже. Това бе последното, от което се нуждаеше. Той се завъртя, за да го погледне в лицето, и повдигна вежда със съмнение.

— Да се тревожа ли за безопасността си?

Уиндъм видимо се стегна, и Джак, който бе обучаван да забелязва дори най-малките детайли, видя, че и двете му ръце се стегнаха в юмруци. Така значи, бе обидил херцог. В този момент, и като се имат предвид синините, които най-вероятно щеше да открие по гърлото си, не го бе грижа.

Той се обърна към госпожица Евърслей, предлагайки ѝ най-смирената си усмивка.

— Аз съм заплаха за самата му идентичност. Със сигурност всеки разумен човек би поставил безопасността си под съмнение.

— Грешите! — извика тя. — Погрешно го преценявате. Херцогът...

Тя хвърли ужасен поглед към Уиндъм и всички те бяха принудени да споделят неудобството ѝ, когато осъзна какво е казала. Но тя продължи, защото бе достатъчно решителна.

— Той е най-достойният мъж, когото някога съм срещала — продължи, а гласът ѝ бе нисък и пламенен. — Вие никога няма да сте в опасност в неговата компания.

Бузите ѝ пламтяха от възмущение и Джак бе поразен от най-горчивата мисъл. *Имаше* ли нещо между госпожица Евърслей и херцога? Живееха в една и съща къща, или замък, както бе в случая, само с озлобена стара дама за компания. И след като херцогинята съвсем не бе изкуфяла, Джак не можеше да си представи, че има и най-малката възможност да се увлекат във флирт под носа ѝ.

Той наблюдаваше внимателно госпожица Евърслей, очите му се спряха върху устните ѝ. Сам се изненада, когато я целуна предишната нощ. Не бе имал такова намерение и определено никога не бе правил подобно нещо досега, докато ограбваше карети. Този път обаче, това му се стори най-естественото нещо на света — да докосне брадичката ѝ, да повдигне лицето ѝ към своето и да допре устните си до нейните.

Беше меко и кратко и едва сега бе осъзнал точно, колко силно искаше да продължи по-дълго.

Той погледна Уиндъм и ревността сигурно се бе изписала на лицето му, защото наскоро откритият му братовчед изглеждаше спокоен и развеселен, докато изричаше:

— Уверявам ви, каквито и бурни желания да изпитвам, няма да ги осъществя.

— Казахте ужасно нещо — отвърна госпожица Евърслей.

— Но бяхте честен — кимна Джак. Той не харесваше този мъж, този херцог, който гледаше на света като на свое притежание. Но оценяваше честността, без значение от кого идваше.

И когато Джак го погледна в очите, изглежда между тях се осъществи негласно споразумение. Не бе необходимо да са приятели. Нито дори да се държат приятелски. Но поне щяха да са честни един с друг.

Кое то чудесно го устройваше.

* * *

Според изчисленията на Грейс, мъжете трябваше да се върнат в рамките на деветдесет минути, или най-много два часа. Тя не бе

прекарала много време върху седлото, така че не можеше да прецени точно скоростта, но бе сигурна, че двама яздещи мъже могат да достигнат пощенския хан за по-малко от час. Тогава мистър Одли щеше да прибере вещите си, което едва ли щеше да отнеме много време, нали? И след това...

— Махнете се от прозореца — сопна се херцогинята.

Устните на Грейс се присвиха с раздражение, но тя успя да върне ведрото изражение на лицето си, преди да се обърне.

— Постарайте се да сте полезна — каза херцогинята.

Грейс се огледа, и опита да проумее заповедта на херцогинята. Тя винаги имаше нещо конкретно предвид, а Грейс мразеше, когато ѝ се налагаше да гадае.

— Бихте ли искала да ви почета? — попита тя. Това бе най-приятното от задълженията ѝ. Понастоящем четяха „Гордост и предразсъдъци“, на която Грейс се наслаждаваше извънредно много, а херцогинята се преструваше, че въобще не харесва.

Господарката ѝ изсумтя в несъгласие. Грейс свободно владееше този начин на комуникация. Не се гордееше особено с това си умение.

— Мога да напиша някое писмо — предложи тя. — Не планирахте ли да отговорите на скорошното официално писмо от сестра ви?

— Мога сама да пиша собствените си писма — каза рязко херцогинята, макар и двете да знаеха, че правописът ѝ е ужасен. Грейс винаги пренаписваше цялата ѝ кореспонденция, преди да бъде изпратена.

Тя си пое дълбоко дъх и после бавно го изпусна, издишването я разтърси цялата. Нямаше енергията да разплита скритите кроежи в ума на господарката си. Не и днес.

— Горещо ми е — съобщи херцогинята.

Грейс не отговори. Надяваше се, че отговор не е нужен. И тогава възрастната жена взе нещо от близката маса. Ветрило, осъзна Грейс с тревога, точно когато херцогинята рязко го разтвори.

О, моля те, не. Не сега.

Господарката ѝ разгледа ветрилото, в доста жизнерадостно синьо, с китайски рисунки в черно и златно. После отново рязко го затвори, очевидно само за да ѝ е по-лесно да го държи пред себе си като жезъл.

— Може да ме накарате да се чувствам по-удобно — каза тя.

Грейс се поколеба. Бе само за миг, вероятно дори не и цяла секунда, но това бе единственото ѝ средство за бунт. Не можеше да каже не, дори не можеше да позволи на антипатията си да се изпише на лицето ѝ. Но можеше да се поколебае. И да задържи тялото си неподвижно за достатъчно време, че да накара херцогинята да се чуди.

И после, разбира се, тя пристъпи напред.

— Намирам въздуха за доста приятен — каза тя, щом зае мястото си до херцогинята.

— Така е, защото веете с ветрило.

Грейс погледна надолу към изпитото лице на работодателката си. Някои от бръчките бяха от възрастта, но не и тези около устата, които дърпаха устните ѝ в постоянна гримаса. Какво ли се бе случило на тази жена, за да я направи толкова озлобена. Дали бе заради смъртта на децата ѝ? Загубата на младостта ѝ? Или просто беше родена с кисел нрав?

— Какво мислите за новия ми внук? — внезапно попита господарката ѝ.

Грейс замръзна, после бързо възвърна хладнокръвието си и продължи да вее.

— Не го познавам достатъчно добре, за да си създам мнение — отговори внимателно тя.

Херцогинята продължи да гледа право напред докато произнасяше:

— Глупости. Най-достоверното мнение винаги се формира още в първия миг. Много добре знаете това. В противен случай щяхте да сте омъжена за онзи отблъскващ ваш братовчед, нали?

Грейс си помисли за Майлс, разположил се в стария ѝ дом. Трябваше да признае, от време на време херцогинята схващаше много точно нещата.

— Със сигурност можете да кажете нещо, госпожице Евърслей.

Ветрилото се издигна и снижи три пъти преди Грейс да реши да каже:

— Той изглежда има живо чувство за хумор.

— Живо — херцогинята повтори думата, гласът ѝ бе любопитен, сякаш я опитваше с език. — Уместно прилагателно. Нямахте да си го помисля, но пасва.

Едва ли някога бе изричала по-голям комплимент.

— Той много прилича на баща си — продължи херцогинята.

Грейс премести ветрилото от едната в другата ръка, измърморвайки:

— Така ли?

— Наистина. Въпреки че ако баща му бе малко по-... жив, нямаше да сме в тази каша, нали?

Грейс се задави.

— Толкова съжалявам, госпожо. Трябваше да подбирам думите си по-внимателно.

Херцогинята не си направи труда да приеме извинението ѝ.

— Лекомислен е също като баща си. Моят Джон никога не позволяваше да се заговори за нещо сериозно. Хуморът му беше доста саркастичен.

— Не бих казала, че мистър Одли е саркастичен — каза Грейс. Хуморът му бе по-скоро закачлив.

— Името му не е мистър Одли и разбира се, че е — рязко каза херцогинята. — Твърде сте увлечена, за да го видите.

— Не съм увлечена — протестира Грейс.

— Разбира се, че сте. Като всяко друго момиче. Той е много привлекателен. Жалко за очите му, обаче.

— По-скоро съм объркана — каза Грейс, устоявайки на нуждата да посочи, че няма нищо лошо в зелените очи. — Беше много изтощителен ден. И нощ — добави, след като размисли.

Херцогинята сви рамене.

— Остроумието на сина ми бе пословично — каза тя, връщайки разговора отново на това, което искаше. — Не бихте го сметнала за саркастичен, но това е просто защото бе твърде умен. Един брилянтен мъж може да нанесе обида, без този, към когото е насочена, дори да го осъзнае.

Грейс помисли, че това е доста тъжно.

— Тогава какъв е смисълът?

— Смисълът? — херцогинята примигна бързо няколко пъти. — На кое?

— Да обиди някого — Грейс премести ветрилото отново, после разтърси свободната си ръка — пръстите ѝ бяха сковани от дългото стискане. — Или трябва да кажа — поправи се тя, след като бе

убедена, че господарката ѝ можеше да намери много добри причини да постави всеки на мястото му, — да обидиш някого с намерението той да не забележи това?

Херцогинята все още не я поглеждаше, но Грейс можеше да види как завъртя очи.

— Това е признак на гордост, госпожице Евърслей. Не очаквам точно вие да разберете.

— Не — каза Грейс меко. — Не бих разбрала.

— Не знаете какво значи да превъзхождаш другите с нещо — херцогинята нацупи устни и изви леко врата си от едната на другата страна. — Не може да знаете.

Което трябваше да бъде толкова безчувствена обида, колкото и всяка друга, само че тя изглежда съвсем не бе наясно, че я е нанесла.

Някъде в това имаше ирония. Трябваше да има.

— Живеем в интересни времена, госпожице Евърслей.

Грейс кимна безмълвно, извъръщайки глава настрани, така че, ако херцогинята въобще решише да се обърне в нейна посока, да не види сълзите в очите ѝ. Родителите ѝ нямаха толкова средства, за да пътуват, но сърцата им бяха на скиталци и домът на Евърслей някога беше препълнен с карти и книги за всякакви места. Сякаш бе вчера. Грейс си спомни времето, когато всички седяха пред камината, погълнати от четивата си и баща ѝ вдигаше глава от книгата и възкликваше: „Не е ли удивително? В Китай ако искаш да обидиш някого, казваш «Дано да живееш в интересни времена.»“

Грейс вече не знаеше дали сълзите в очите ѝ бяха от мъка или от веселие.

— Това е достатъчно, госпожице Евърслей — каза херцогинята внезапно. — Доста се охладих.

Грейс затвори ветрилото, после реши да го остави на масата до прозореца, така че да има причина да прекоси стаята. Сумракът едва се прокрадваше във въздуха, така че не бе трудно да погледне надолу към алеята. Не бе сигурна защо бе толкова нетърпелива двамата мъже да се върнат — вероятно само като доказателство, че не са се избили по пътя. Въпреки че защити чувството за чест на Томас, тя не хареса погледа в очите му. И определено никога не бе предполагала, че може да нападне някого. Изглеждаше освирепял, когато скочи и ако мистър

Одли не бе толкова опитен в битките, можеше да го нарани много сериозно.

— Мислите ли, че ще вали, госпожице Евърслей?

Грейс се обърна.

— Не.

— Вятърът се усилва.

— Да — Грейс изчака, докато херцогинята насочи вниманието си към едно дребно украшение върху масата до нея, и тогава отново се обърна към прозореца. Разбира се, в момента, в който го направи, чу...

— Надявам се, че ще вали.

Тя застина. И после се обърна.

— Моля?

— Надявам се, че ще вали — каза херцогинята отново, толкова небрежно, сякаш някой би пожелал да се извие буря, докато двама джентълмени язدهа навън.

— Ще се измокрят до кости — изтъкна Грейс.

— Ще им се наложи да се опознаят. Рано или късно. Освен това моят Джон нямаше нищо против да препуска в дъжда. Всъщност му доставяше удоволствие.

— Това не значи, че мистър...

— Кавендиш — вмъкна херцогинята.

Грейс преглътна. Помогна ѝ да възвърне търпението си.

— Както и да иска да се нарича, не мисля, че можем да приемем, че той се наслаждава на ездата под дъжда, само защото баща му го е правел. Повечето хора не изпитват същото.

Херцогинята изглежда не искаше да обмисли това. Но тя удостои твърдението с думите:

— Не знам нищо за майката, това е вярно. Може тя да е отговорна за безброй различия.

— Бихте ли искала чай, госпожо? — попита Грейс. — Мога да позвъня.

— Какво знаем за нея, всъщност? Почти сигурно е, че е била ирландка, което може да означава много неща, и всичките ужасяващи.

— Вятърът се усилва — каза Грейс. — Не бих искала да се простудите.

— Той въобще спомена ли името ѝ?

— Не мисля — въздъхна Грейс, защото директните въпроси я затрудняваха да се преструва, че не е част от разговора.

— Мили Боже — херцогинята потрепери и очите ѝ придобиха изражение на пълен ужас. — Може да е *католичка*.

— Срещата съм няколко католици — каза Грейс, когато разбра, че опитите ѝ да отклони темата се провалиха. — Беше странно — измърмори тя. — Никой от тях нямаше рога.

— *Какво казахте?*

— Просто, че знам много малко за вярата на католиците — небрежно каза Грейс. Имаше причина толкова често да отправя коментарите си към прозореца или стената.

Херцогинята издаде звук, който Грейс не можа точно да разбере. Звучеше като въздишка, но вероятно бе повече като сумтене, защото следващите ѝ думи бяха:

— Ще трябва да се погрижим за това — тя се наклони напред, стискайки носа си с пръсти, като изглеждаше крайно възмутена. — Предполагам, че трябва да се свържа с архиепископа.

— Това проблем ли е? — попита Грейс.

Херцогинята поклати глава с отвращение.

— Той е незначителен човечец, който ще ми го напомня с години.

Грейс се наклони напред. Какво бе това движение, което забеляза в далечината?

— Небесата само знаят какви услуги ще ми поиска — мърмореше херцогинята. — Предполагам, че трябва да го оставя да спи в официалната спалня, само за да каже, че е спал върху чаршафите на кралица Елизабет.

Грейс не откъсна поглед от прозореца, докато двамата мъже не се появиха в полезрението ѝ.

— Върнаха се — каза тя и не за първи път този следобед се зачуди каква точно роля ѝ бе съдено да изиграе в тази драма. Не бе от семейството, херцогинята определено бе права за това. И въпреки относително високата позиция на Грейс в домакинството, тя не бе включена във въпросите, засягащи семейство и титли. Не го бе очаквала и в действителност, не го искаше. Господарката ѝ бе най-непоносима, когато се обсъждаха въпроси за династията, а Томас бе най-непоносим, когато трябваше да се разправя с нея.

Трябваше да се извини и да напусне. Нямаше значение, че мистър Одли бе настоял за присъствието ѝ. Грейс знаеше положението си и то не включваше обсъждането на семейни въпроси.

Но всеки път, когато си казваше, че е време да си върви, че трябва да се извърне от прозореца и да съобщи на херцогинята, че ще я остави да говори с внуците си насаме, не можеше да се накара да помръдне. Продължаваше да чува, не да *чувства*, гласа на мистър Одли.

Тя остава.

Нуждаеше ли се от нея? Може би. Той не знаеше нищо за семейство Уиндъм, нищо за историята им и за напрежението, което бе обвило тази къща като ужасна, упорита паяжина. Не можеше да се очаква да управлява новия си живот сам, поне не точно сега.

Грейс потрепери, обгръщайки с ръце гърдите си, докато наблюдаваше двамата мъже да слизат от конете на алеята. Колко странно бе да се чувства нужна. Томас обичаше да казва, че се нуждае от нея, но и двамата знаеха, че това не бе истина. Можеше да наеме всеки да се справя с баба му. Той не изпитваше потребност от никого. И от нищо. Удивително, но и сам си бе достатъчен. Бе уверен и горд, и всичко, от което наистина се нуждаеше, бе някой, който да го изважда от самовглъбението му. Той също го знаеше и това го спасяваше от съдбата да бъде напълно нетърпим.

Никога не го бе споменавал, но Грейс знаеше, че това е, което ги направи приятели. Тя вероятно бе единственият човек в Линкълншир, който не раболепничеше и не казваше само това, което мислеше, че той иска да чуе.

Но не се нуждаеше от нея.

Грейс чу стъпки в коридора и се обърна, нервно вцепенена. Чакаше да ѝ наредят да си тръгне. Дори погледна херцогинята, вдигайки леко вежди, сякаш я предизвикваше, но тя се взираше във вратата, и решително я игнорираше.

Когато мъжете пристигнаха, Томас влезе пръв.

— Уиндъм — каза херцогинята отсечено. Тя никога не го наричаше по друг начин, освен с титлата му.

Той кимна в отговор.

— Поръчах да качат нещата на мистър Одли в синята копринена спалня.

Грейс хвърли внимателен поглед към херцогинята, за да прецени реакцията ѝ. Синята копринена спалня бе една от най-хубавите стаи за гости, но не бе най-голямата или най-престижната. Беше обаче в дъното на коридора, на същия етаж като нейната.

— Отличен избор — отвърна тя. — Но трябва да повторя. Не се обръщайте към него с мистър Одли в мое присъствие. Не познавам тези Одли и не искам да ги познавам.

— Съмнявам се, че и те ще поискат да се запознаят с вас — изкоментира Джак, който бе влязъл в стаята след Томас.

Херцогинята повдигна вежда, сякаш за да изтъкне собственото си величие.

— Мери Одли е сестра на покойната ми майка — заяви той. — Тя и съпругът ѝ, Уилям Одли се погрижиха за мен след раждането ми. Отгледаха ме като техен син и *по моя молба*, ми дадоха името си. Нямам намерение да се отказвам от него — той студено погледна херцогинята, сякаш я предизвикваше да каже нещо.

Тя не го стори, за голяма изненада на Грейс.

И тогава той се обърна към нея с елегантен поклон.

— Можете да се обръщате към мен с мистър Одли ако желаете, госпожице Евърслей.

Тя направи реверанс. Не бе сигурна дали това бе необходимо, след като никой нямаше представа за ранга му, но изглеждаше любезно. Все пак се бе поклонил.

Хвърли поглед към херцогинята, която я гледаше втренчено и после към Томас, който някак си успяваше да изглежда развеселен и раздражен едновременно.

— Тя не може да ви изхвърли за това, че използвате законното му име — каза Томас с обичайната си нотка на нетърпение. — А ако го стори, ще ви осигурия доживотно наследство, а нея ще изпратя в някой далечен имот.

Мистър Одли изгледа Томас с изненада и одобрение, преди да се обърне към Грейс и да се усмихне.

— Изкушаващо е — промълви той. — Колко далеч може да бъде запратена?

— Обмислям да увелича нашите земи — отвърна Томас. — Западните острови са прекрасни по това време на годината.

— Жалък сте — изсъска херцогинята.

— Защо да я държа? — зачуди се на глас Томас. Той отиде до шкафа и си наля питие.

— Тя ви е баба — каза Грейс, след като някой трябваше да назове причина.

— А, да, кръвта — въздъхна Томас. — Казвали са ми, че кръвта вода не става. Жалко — той погледна към мистър Одли. — Скоро ще се научите.

Грейс почти очакваше той да избухне при снизходителния тон на Томас, но лицето му остана безизразно. Любопитно. Изглежда двамата мъже бяха положили основите на някакъв съюз.

— А сега — обяви Томас, с поглед насочен към баба си, — работата ми тук приключи. Върнах блудния син в обичните ти обятия и всичко в света е наред. Не в моя свят — добави той, — но в нечий свят, сигурен съм.

— Не и в моя — каза мистър Одли, когато никой друг изглежда не бе склонен да коментира. Тогава той се усмихна — лениво, бавно и с намерение да си придаде образ на безгрижен мошеник, какъвто беше. — В случай, че се интересувате.

Томас го погледна, носът му се сбърчи в израз на слабо безразличие.

— Не се интересувам.

Главата на Грейс се изви обратно към мистър Одли. Той се усмихваше. Тя погледна Томас, в очакване да каже още нещо.

Той наклони глава към нея в ироничен поздрав, после изпи остатъка от ликьора си на една шокиращо голяма глътка.

— Аз излизам.

— Къде? — настоя да знае херцогинята.

Томас спря до вратата.

— Все още не съм решил.

Което, според Грейс, означаваше, където и да е, освен тук.

СЕДМА ГЛАВА

А това подсети Джак, че е време и той да тръгва.

Не че питаеше голяма любов към херцога. Всъщност бе понесъл достатъчно от очарователното му високомерие за един ден и бе напълно щастлив да му види гърба. Но мисълта да остане тук с херцогинята...

Дори приятната компания на госпожица Евърслей не бе достатъчно изкушение, за да понесе още от *това*.

— Аз също ще се оттегля — обяви той.

— Уиндъм не се оттегли — каза херцогинята заядливо. — Излезе навън.

— Тогава аз ще се оттегля — каза Джак. Усмихна се любезно. — Край на изречението.

— Едва се стъмни — изтъкна херцогинята.

— Уморен съм — наистина беше.

— Моят Джон стоеше буден до малките часове — каза тя меко.

Джак въздъхна. Не искаше да съчувства на тази жена. Тя беше сурова, безмилостна и наистина неприятна. Но очевидно бе обичала сина си. Баща му. И го бе загубила.

Една майка не биваше да надживява децата си. Бе убеден в това, както и във факта, че диша. Бе неестествено.

Така че вместо да отбележи, че нейният Джон най-вероятно никога не е бил отвличан, душен, изнудван и лишен, макар и частично, от прехраната си, и всичко това за един ден, той пристъпи напред и постави пръстена ѝ — този, който почти бе откъснал от ръката ѝ — на масата до нея. Неговият собствен пръстен бе в джоба му. Не бе съвсем подготвен да сподели съществуването му с нея.

— Пръстенът ви, госпожо — каза той.

Тя кимна, после го взе.

— Какво означава буквата „Д“? — попита. Беше се чудил през целия си живот. Можеше да извлече нещо от ситуацията.

— Дебънам. Моминското ми име.

Аха. Имаше смисъл. Бе дала своя собствена наследствена вещ на любимия си син.

— Баща ми беше херцог Рънторп.

— Не съм изненадан — промърмори той. Можеше сама да реши дали това бе комплимент. Поклони се. — Лека вечер, ваша светлост.

Устата на херцогинята се присви от разочарование. Но изглежда осъзна, че ако днес бе имало битка, тя бе единствената победителка, и прозвуча изненадващо любезно, когато каза:

— Ще поръчам да ви изпратят вечеря.

Джак кимна, измърмори някаква благодарност и се обърна да си тръгне.

— Компаньонката ми ще ви покаже стаята ви.

Думите ѝ привлякоха вниманието на Джак и щом погледна към госпожица Евърслей, видя, че изглежда учудена.

Бе очаквал някой лакей. Или икономът. Това бе приятна изненада.

— Проблем ли е за вас, госпожице Евърслей? — попита херцогинята. Гласът ѝ прозвуча лукаво и леко подигравателно.

— Разбира се, че не — отвърна тя.

Очите ѝ бяха помрачени, но не и напълно неразгадаеми. Изглеждаше изненадана. Можеше да го види по начина, по който миглите ѝ се повдигнаха малко по-високо. Не бе свикнала да ѝ нареждат да обслужва друг, освен херцогинята. Нейната работодателка, реши той, не обичаше да я дели с други. А когато погледът му отново попадна на устните ѝ, реши, че са единомисленици за това. Ако бе негова и имаше някакви права върху нея... и той не би искал да я дели с никого.

Искаше да я целуне отново. Искаше да я докосне, само едно леко докосване с ръка върху кожата ѝ, толкова мимолетно, сякаш е случайно.

Но повече от всичко, искаше да изрече името ѝ.

Грейс.

Харесваше го. Намираще го за успокояващо.

— Погрижете се за удобствата му, госпожице Евърслей.

Джак се обърна към херцогинята с широко разтворени очи. Тя стоеше като статуя, с превзето скръстени ръце в скута, но ъгълчетата

на устата ѝ бяха повдигнати съвсем леко нагоре, а очите ѝ изглеждаха лукави и развеселени.

Поднасяше му Грейс на тепсия. Ясно като бял ден му казваше да се възползва от компаньонката ѝ, ако това бе желанието му.

Мили Боже. В какво семейство бе попаднал?

— Както пожелаете, госпожо — отговори госпожица Евърслей и в този миг Джак се почувства опетнен, почти омърсен, защото бе убеден, че тя няма никаква представа, че работодателката ѝ се опитваше да я вкара в леглото му.

Подкупът бе направо потресаващ. *Остани тази нощ и може да имаш момичето.* Това го отврати. Беше раздвоен, определено искаше момичето, но не и да му я предлагат по този начин.

— Много мило от ваша страна, госпожице Евърслей — каза, почувствал, че трябва да е още по-любезен, за да компенсира херцогинята.

Те стигнаха до вратата и тогава, преди да забрави, се обърна. Той и херцога бяха говорили кратко по време на разходката си, но по един въпрос бяха единодушни.

— О, между другото, ако някой попита, аз съм приятел на Уиндъм. От момчешките години.

— От университета? — предложи госпожица Евърслей.

Джак потисна горчивия си смях.

— Не. Не съм бил в университет.

— Не сте бил в университет! — ахна херцогинята. — Останах с убеждението, че имате образование на джентълмен.

— Кое ви накара да решите така? — попита Джак изключително любезно.

Тя запелтечи за миг и най-накрая се намръщи и каза:

— Личи си от изказа ви.

— Подвели сте се от акцента ми — той погледна госпожица Евърслей и сви рамене. — Британски р-та и правилни х-та. Какво да прави човек?

Но херцогинята нямаше намерение да изоставя темата.

— Вие *сте* образован, нали?

Бе изкушен да я излъже, че е бил обучаван с местните младежи, само за да види реакцията ѝ. Но дължеше на леля си и чичо си повече, така че се обърна към херцогинята и каза:

— Портора Роял, последван от два месеца в Тринити колидж — Дъблин, не в Кеймбридж — и след това шест години служба в армията на Нейно Величество, защитавайки *вас* от инвазията — той наклони глава на една страна. — Сега бих приел благодарностите ви, ако бъдете така любезна.

Устните на херцогинята се разтвориха от ярост.

— Не? — той повдигна вежди. — Странно как никой не се интересува от това, че все още говори английски и се кланя на добрия крал Джордж.

— Аз се интересувам — каза госпожица Евърслей. А когато той я погледна, примигна и добави: — Ами, благодаря ви.

— Хубаво е, че го мислите — каза той и му хрумна, че това бе първия път, когато има причина да го каже на някого. Тъжно, но херцогинята не бе единственото изключение. От време навреме поздравяваха войниците за успехите им, а и униформите доста ефикасно привличаха дамите, но никой не се сещаше да им благодари. Поне на него не му се бе случвало, а едва ли и на мъжете, които бяха пострадали от тежки наранявания или обезобразяване.

— Кажете на всички, че сме посещавали уроци по фехтовка — каза Джак на госпожица Евърслей, игнорирайки херцогинята колкото може по-добре. — Лъжата е достатъчно убедителна. Знаете ли дали Уиндъм го бива с шпагата?

— Не знам — каза тя.

Разбира се, че не знаеше. Но нямаше значение. Ако Уиндъм бе казал, че го бива, тогава почти сигурно бе, че е много добър. Щяха да си паснат добре, ако трябваше да предложат доказателство за лъжата си. Фехтовката бе предмета, по който се бе справил най-добре в училище. И вероятно бе единствената причина, поради която го бяха задържали до осемнадесетгодишна възраст.

— Ще тръгваме ли? — промълви, накланяйки глава към вратата.

— Синята копринена спалня — извика кисело херцогинята.

— Не обича да я изключват от разговора, нали? — измърмори Джак, така че само госпожица Евърслей да го чуе.

Знаеше, че не може да му отговори, не и когато работодателката й бе толкова близо, но видя как извъртя очи, сякаш се опитваше да скрие смеха си.

— Вие също може да се оттеглите, госпожице Евърслей — нареди херцогинята.

Грейс се обърна изненадана.

— Не искате ли да се погрижа за вас? Все още е рано.

— Нанси може да го стори — отговори тя с нацупени устни. — Може да се справи приемливо с копчетата и което е по-важно — не обелва нито дума. Намирам това за изключително добра черта в един служител.

След като Грейс сдържаше езика си по-често, отколкото ѝ се искаше, реши да приеме това като комплимент, вместо като чистата обида, каквата си беше.

— Разбира се, госпожо — каза тя, и направи дълбок реверанс. — В такъв случай, ще ви посетя на сутринта, с горещия ви шоколад и вестника.

Мистър Одли вече бе до вратата и протягаше ръка в жест да мине преди него, така че излезе в коридора. Нямахше представа какво бе намислила херцогинята като ѝ даде почивка до края на вечерта, но не възнамеряваше да го оспорва.

— Нанси е прислужницата ѝ — обясни на мистър Одли, след като той застана до нея.

— Предположих.

— Много е странно — Грейс наклони глава. — Тя...

Мистър Одли я изчака доста търпеливо да довърши изречението, но тя размисли. Възнамеряваше да каже, че херцогинята мрази Нанси. Всъщност, дори се оплакваше мъчително дълго и ядовито всеки път, когато имаше почивен ден и Нанси я заместваше.

— Казвахте ли нещо, госпожица Евърслей? — промърмори той.

Едва не му го спомена. Беше странно, защото почти не го познаваше и още повече, той със сигурност не се интересуваше от ежедневието в домакинството на Белгрейв. Дори да станеше херцог — а от мисълта ѝ се пригади — е, и Томас не можеше да назове някоя от прислужниците по име. Ако го попитаха коя от тях не се харесва на баба му, със сигурност би казал: „Всичките“.

Което, помисли си Грейс с иронична усмивка, вероятно бе истина.

— Усмивхате се, госпожице Евърслей — отбеляза мистър Одли, с изражение, сякаш криеше някаква тайна. — Кажете ми защо.

— О, не е важно — отвърна тя. — Със сигурност нищо, което може да ви е интересно — посочи към стълбището в края на коридора. — Спалнята ви е в тази посока.

— *Усмивхайте се* — каза той отново, като се изравни с нея.

Поради някаква причина това я накара да се усмихне отново.

— Не казах, че не съм.

— Дама, която не се преструва — отбеляза одобрително. — Откривам, че ви харесвам все повече с всяка изминала минута.

Грейс присви устни, хвърляйки му поглед през рамо.

— Това не показва много високо мнение за жените.

— Моите извинения. Трябваше да кажа човек, който не се преструва — той й хвърли усмивка, която я разтърси до пръстите на краката. — Никога не бих твърдял, че мъжете и жените са взаимозаменяеми и благодаря на Небесата за това, но в интерес на истинността, никой от половете не печели високи оценки.

Грейс го погледна с изненада.

— Не мисля, че истинност е дума. Всъщност, определено съм убедена, че не е.

— Нима? — погледа му се отклони встрани. Само за секунда — дори не и секунда, но бе достатъчно тя да се запита дали го бе засрамила. Кое то едва ли бе възможно. Той бе толкова удивително хладнокръвен и се чувстваше удобно в кожата си. Човек не се нуждаеше от повече от ден познанство с него, за да го осъзнае. И наистина, кривата му усмивка стана наперена, а очите му заблестяха, когато каза: — Е, трябва да бъде.

— Често ли измисляте думи?

Последва скромно свиване на рамене.

— Опитвам се да се възпирам.

Тя го погледна с голяма доза недоверие.

— Наистина — запротестира той. Постави ръка върху сърцето си, сякаш бе наранен, но очите му се смееха. — Защо никой не ми вярва, когато кажа, че съм морален и почтен джентълмен и *всичките* ми намерения са да следвам *всички* правила.

— Може би защото повечето хора се запознават с вас, когато с оръжие в ръката им нареждате да напуснат каретата?

— Вярно — призна Джак. — Придава цвят на отношенията, нали?

Тя погледна към него, към смеха, който се процеждаше от изумрудените му очи и почувства как устните ѝ затреперват. Прииска ѝ се да се разсмее. И то по начина, по който се бе смяла, когато родителите ѝ бяха живи, когато имаше свободата да търси абсурдите на живота и време да им се надсмива.

Почувства, че нещо се пробужда в нея. И то бе прекрасно и хубаво. Искаше да му благодари, но щеше да прозвучи като абсолютна глупачка. Вместо това се извини.

— Съжалявам — каза му, спирайки в основата на стълбите.

Това изглежда го изненада.

— Съжалявате?

— Да. За... днес.

— За това, че ме отвлякохте — той звучеше леко развеселено. Може би дори снизходително.

— Не исках да стане така — запротестира тя.

— Вие бяхте в *каретата* — посочи той. — Вярвам, че всеки съд ще ви приеме за съучастница.

О, *това* бе повече, отколкото можеше да понесе.

— Това ще е, предполагам, същия съд, който ви е изпратил на бесилото по-рано същата сутрин, задето сте насочили зареден пистолет срещу херцогинята.

— Тц-тц. Казах ви, че това не е престъпление, наказуемо с обесване.

— Нима? — измърмори тя, повтаряйки точно тона му от по-рано.

— А трябва да бъде.

— О, така ли мислите?

— Ако истинност ще бъде дума, тогава заплашването на херцогиня с пистолет трябва да е достатъчно, за да се накаже с обесване.

— Бърза сте — възхити се Джак.

— Благодаря ви — каза тя, после призна: — Липсва ми практика.

— Да — той хвърли поглед надолу по коридора към гостната, където херцогинята вероятно все още седеше на канапето като на трон. — Тя не ви разрешава да говорите много, нали?

— Бъбривостта не е качество, което се цени в слугите.

— Така ли се възприемате? — очите му срещнаха нейните, изследвайки я толкова внимателно, че Грейс почти отстъпи. — Като

служиня?

Тогава тя отстъпи. Защото каквото и да откриеше в нея, не бе сигурна, че иска да го види.

— Не бива да се бавим — каза тя, правейки му знак да я последва нагоре по стълбите. — Синята копринена спалня е прекрасна. Много удобна и с отлична светлина сутрин. Картините са превъзходни. Мисля, че ще ги харесате.

Тя бръщолевеше, но той бе достатъчно мил да не прави забележки за това. Вместо това каза:

— Сигурен съм, че ще е много по-добра от настоящото ми жилище.

Тя го погледна изненадано.

— О. Предположих... — спря, прекалено притеснена да отбележи, че го е помислила за бездомен скитник.

— Живот, преминаващ по пощенски ханове и затревени ливади — каза с престорена въздишка. — Такава е съдбата на разбойника.

— Харесваше ли ви? — сама се изненада, и от въпроса си, и от това колко любопитна бе да чуе отговора.

Той се ухили.

— Да обирам карети?

Тя кимна.

— Зависи кой е в каретата — каза меко. — Доста ми хареса да не оберва вас.

— Да *не* ме оберете? — тогава се обърна и ледът, който се бе пропукал, напълно се разчупи.

— Не взех нищо, нали? — отговори той — самата невинност.

— Откраднахте си целувка.

— Това — каза Джак, накланяйки се напред доста дръзко, — ми бе дадено доброволно.

— Мистър Одли...

— Бих искал да ме наричате Джак — въздъхна той.

— Мистър Одли — повтори Грейс отново. — Аз не... — огледа се бързо, после снижи гласа си до настоятелен шепот. — Аз не... *направих* това, което казахте, че съм направила.

Той лениво се усмихна.

— Кога думата „целувка“ стана толкова опасна?

Грейс стисна устни, защото наистина нямаше начин да получи надмощие в този разговор.

— Много добре — каза той. — Няма да ви измъчвам.

Това щеше да е мило и благородно твърдение, ако не го бе завършил с:

— Днес.

Но дори и тогава, тя се усмихна. Трудно бе да не го стори в негово присъствие.

Сега се намираха в коридора на горния етаж и Грейс се обърна към семейните апартаменти, където щеше да остане той. Придвижваха се в мълчание, и това ѝ даде възможност да прецени джентълмена у него. Не се интересуваше какво бе казал за това, че не е завършил университет. Той бе извънредно интелигентен, въпреки уникалния речник, който използваше. И не изпитваше никакво съмнение за чара му. Нямаше причина да не може да си намери доходоносна работа. Не можеше да го попита защо ограбва карети, обаче. Бе твърде директно за толкова кратко познанство.

Усети иронията в ситуацията. Кой би си помислил, че ще се тревожи за маниери и благоприличие в присъствието на един крадец?

— Насам — каза тя, давайки му знак да я последва наляво.

— Кой спи там? — попита той, надничайки в противоположната посока.

— Негова светлост.

— А — каза мрачно. — Негова светлост.

— Той е добър човек — Грейс почувства, че трябва да се застъпи за него. Ако Томас не се бе държал както трябва, със сигурност бе ясно защо. От деня на раждането си бе отгледан, за да бъде херцог Уиндъм. А сега, след един необикновен обрат на съдбата, го информираха, че може да не е нищо повече от *просто* мистър Кавендиш.

Ако мистър Одли бе имал тежък ден, е, със сигурност денят на Томас бе още по-лош.

— Вие се възхищавате на херцога — заяви той. Грейс не можа да разбере дали ѝ бе задал въпрос, но не звучеше така. Каквото и да бе, тонът му бе сух, сякаш я мислеше за наивна.

— Той е добър човек — повтори твърдо. — Ще се съгласите с мен, след като го опознаете по-добре.

Това явно го развесели.

— Сега звучите като прислужница, официална, превзета и лоялна както би трябвало.

Грейс му се намръщи, но той явно не се интересува, защото вече се хилеше докато казваше:

— Сега ще защитите ли и вдовстващата херцогиня? Бих искал да чуя как го правите, защото съм извънредно любопитен да видя подобна самоотверженост.

Грейс не можеше да си представи, че той в действителност може да очаква да му отговори. Все пак се обърна, така че да не може да види усмивката ѝ.

— Самият аз не мога да го постигна — продължи Джак, — а са ми казвали, че имам наистина сладкодумна уста — той се наклони напред, сякаш за да ѝ сподели важна тайна. — Това е от ирландското в мен.

— Вие сте Кавендиш — изтъкна тя.

— Само наполовина — после добави: — Слава на Бога.

— Те не са толкова лоши.

Той се разсмя.

— Те не са толкова лоши? Това ли ви е вдъхновената защита?

И Небесата да са ѝ на помощ, но тя не успя да измисли и едно хубаво нещо, което да каже, освен:

— Херцогинята би дала живота си за семейството.

— Жалко, че вече не го е сторила.

Грейс го погледна стреснато.

— Звучите също като херцога.

— Да, забелязах, че имат задушежни и любящи отношения.

— Пристигнахме — тя отвори вратата към стаята му.

Тогава отстъпи. Не беше благоприлично да го придружи вътре. Изминаха пет години, откакто бе пристигнала в Белгрейв и никога дори не бе пристъпвала в стаята на Томас. Грейс не притежаваше много на този свят, но имаше самоуважението и репутацията си и възнамеряваше да запази и двете.

Мистър Одли надзърна вътре.

— Колко много синьо — отбеляза той.

Тя не може да сдържи усмивката си.

— И копринено.

— Наистина — Джак пристъпи през прага. — Няма ли да се присъедините?

— О, не.

— Не мислех, че ще го сторите. Ще трябва да се насладя на всичко това сам, въргаляйки се в цялото това копринено синьо великолепие.

— Херцогинята беше права — Грейс поклати глава. — Никога не сте сериозен.

— Не е вярно. Доста често съм сериозен. От вас зависи да разберете кога — той сви рамене и се приближи до писалището. Пръстите му се плъзнаха безцелно по попивателната, докато не стигнаха до ръба. После върна ръката до тялото си. — Забавно ми е да карам хората да се чудят.

Грейс не каза нищо, само го наблюдаваше как разглежда стаята. Трябваше да си тръгне. Всъщност по-скоро си помисли, че иска да си тръгне. През целия ден мечтаеше да пропълзи в леглото и да заспи. Но остана. Просто го гледаше, и опитваше да си представи какво би било да види всичко това за първи път.

Бе пристигнала в замъка Белгрейв като прислужница. А най-вероятно той бе негов господар.

Трябваше да е странно. Трябваше да е поразително. Нямахте сърце да му каже, че това не беше най-елегантната или най-поразителната спалня за гости. Съвсем не.

— Превъзходни произведения на изкуството — отбеляза той, накланяйки глава, докато разглеждаше картината на стената.

Тя кимна, устните ѝ се разтвориха, после отново се затвориха.

— Щяхте да ми кажете, че е Рембранд.

Устните ѝ отново се разтвориха, този път от изненада. Дори не я бе погледнал.

— Да — призна Грейс.

— А това? — попита той, насочвайки вниманието си към другата отдолу. — Караваджо?

Тя примигна.

— Не зная.

— Аз да — звучеше едновременно впечатлено и сериозно. — Това е Караваджо.

— Познавач ли сте? — попита го и забеляза, че върховете на обувките ѝ някак си бяха пристъпили прага на стаята. Токчетата ѝ все още бяха на безопасно и благоприлично място, върху пода на коридора, но пръстите ѝ...

Те я сърбяха в обувките.

Копнееха за приключение.

Тя копнееше за приключение.

Мистър Одли се премести пред друга картина — източната стена бе препълнена с тях — и промълви:

— Не бих казал, че съм познавач, но да, харесвам изкуството. Лесно е да го разчетеш.

— Да го разчетеш? — Грейс пристъпи напред. — Какво странно твърдение.

Той кимна.

— Да. Вижте тук — посочи към една постренесансова творба, изобразяваща жена, седяща върху великолепен стол, подплатен с тъмно кадифе, поръбен с широка, извита златна лента. Може би трон? — Вижте начина, по който очите ѝ са насочени надолу — каза той. — Наблюдава другата жена. Но не я гледа в лицето. Ревнува.

— Не, не е така — Грейс се премести до него. — Ядосана е.

— Да, разбира се. Но е ядосана, защото ревнува.

— От нея? — отговори Грейс, посочвайки *другата* жена в ъгъла. Косата ѝ беше с цвета на пшеница и бе обвита в тънка гръцка роба. Би трябвало да е скандално, защото една от гърдите ѝ изглеждаше, сякаш ще изскочи всеки миг. — Не мисля така. Погледнете я — показва към първата жена, тази на трона. — Тя има всичко.

— Всичко материално, да. Но тази жена — той посочи към жената в гръцката роба, — тя притежава съпруга ѝ.

— Как въобще знаете, че е омъжена? — Грейс присви очи и се наклони, разглеждайки пръстите за халка, но щрихите не бяха достатъчно акуратни, за такъв дребен детайл.

— *Разбира се*, че е омъжена. Погледнете изражението ѝ.

— Не виждам нищо, което да показва някаква съпружественост.

Той повдигна вежди.

— Съпружественост?

— Сигурна съм, че е дума. Повече от истинност във всеки случай — тя се намръщи. — И ако е омъжена, тогава къде е съпругът?

— Точно тук — каза той, докосвайки сложната позлатена рамка, под жената в гръцката роба.

— От къде въобще можете да знаете това? Извън очертанията на платното е.

— Трябва само да погледнете лицето ѝ. Очите ѝ. Тя се взира в мъжа, който я обича.

Грейс намери това за любопитно.

— Не в мъжа, когото обича тя?

— Не мога да кажа — главата му леко се наклони.

Замълчаха за миг, после той каза:

— Това е цял роман в картина. Човек трябва само да отдели време, за да го прочете.

Прав беше, осъзна Грейс и това бе обезпокоително, защото не би трябвало да е толкова наблюдателен. Не и той. Не и повърхностния, забавен разбойник, който не искаше да си намери прилична професия.

— Вие сте в стаята ми — каза той.

Грейс отстъпи. Рязко.

— Спокойно сега — ръката му се стрелна и дланта му намери лакътя ѝ.

Не можеше да му се скара, не би могла, защото би се поддала.

— Благодаря — каза меко.

Джак не я пусна.

Грейс си възвърна равновесието. Стоеше съвсем изправена.

Но той не я пусна.

А тя не се отдръпна.

ОСМА ГЛАВА

Джак не се въздържа и я целуна.

Не, не успя да се въздържа. Усещаше кожата на ръката ѝ под дланта си, почувства меката ѝ топлина. Сведе поглед надолу и срещна дълбоките ѝ сини очи. Те сезираха в него, напълно лишени от тайни и в този миг нямаше начин, просто нямаше начин, да направи нещо друго, освен да я целуне.

Всичко друго би било трагедия.

В целуването се изискваше изкуство — отдавна знаеше това, а и му бяха казвали, че е експерт. Но тази целувка, с тази жена — този единствен път, когато би трябвало да е изкуство, всичко бе задъхана нервност, защото никога в живота си не бе искал някого по начина, по който искаше госпожица Грейс Евърслей.

И никога не бе искал толкова много всичко да е свършено.

Не биваше да я плаши. Трябваше да ѝ достави удоволствие. Искаше тя да го иска, и да пожелае да го опознае. Да се притисне към него, да се нуждае от него, да шепне в ухото му, че той е нейният герой и никога да не помисли за друг мъж.

Искаше да я вкуси. Да я погълне. Да изпие това, което я правеше неповторима и да види дали ще го превърне в мъжа, който понякога мислеше, че трябва да бъде. В този миг тя бе неговото избавление.

И неговото изкушение.

И всичко останало.

— Грейс — прошепна той, а гласът му погали устните ѝ. — Грейс — повтори отново, защото обожаваше да го изрича.

Тя простена в отговор, мек скимтящ звук, който му каза всичко, което искаше да знае.

Целуна я нежно. Старателно. Устните и езикът му откриха всяко ъгълче на душата ѝ и тогава, той пожела още.

— Грейс — промълви отново, този път по-дрезгаво. Ръцете му я прегърнаха и се плъзнаха към гърба ѝ, притиснаха я така, че да може да почувства тялото ѝ като част от целувката. Тя не носеше корсет под

роклята си и той опозна всяка чувствена извивка, всяко топло очертане. Искаше вкуса ѝ, аромата ѝ, докосването ѝ.

Целувката бе съблазън.

И той бе съблазненият.

— Грейс — каза отново, и този път тя прошепна...

— Джак. Това бе гибелта му. Звукът от името му върху устните ѝ, единствената, мека сричка — се стрелна през него и му подейства така, както мистър Одли никога не би могло. Устата му стана настойчива и той я притисна по-плътно към тялото си, твърде погълнат, за да го е грижа, че тя усеща възбудата му.

Целуна бузата ѝ, ухото ѝ, врата ѝ, придвижвайки се надолу към ямката на ключицата. Една от ръцете му се премести отстрани на гръдния ѝ кош, натискът повдигна гърдата ѝ така, че горната извивка се оказа толкова близо до устните му, толкова мъчително...

— Не... — прошепна тя и го отблъсна.

Той се взря в нея, дишането му бе забързано и тежко. Очите ѝ бяха замаяни, а устните ѝ изглеждаха влажни и добре нацелувани. Тялото му вибрираше от желание и очите му се плъзнаха надолу към корема ѝ, сякаш можеше да види някак си през роклята, там долу, където бедрата ѝ се срещаха.

Каквото и да чувстваше точно в този миг — то се утрои. Мили Боже, болеше.

С разтърсващ стон, се взря отново в лицето ѝ.

— Госпожице Евърслей — промълви, след като момента изискваше да каже *нещо*, а нямаше начин да се извини за това. Не и за *нещо* толкова хубаво.

— Мистър Одли — отвърна тя, докосвайки устните си.

За един кратък миг, обзет от неподправен ужас, осъзна, че изражението на лицето ѝ, зашеметеното мигане на очите ѝ, показваха точно онова, което чувстваше и той.

Но не, това бе невъзможно. Току-що се бе запознал с нея, а освен това, той не изпитваше любов, а сърцеразтуптяващата, замъгляваща ума сладост, която толкова често се бъркаше с любов.

Обичаше жените, разбира се. Също така и ги харесваше, което според него го правеше уникален сред мъжете. Обичаше начина, по който се движат и звуците, които издават, независимо дали се разтапят в ръцете му или цъкат неодобрително. Обожаваше факта, че всяка една

от тях имаше уникален аромат и се движеше по различен начин, и онова нещо, което сякаш ги свързваше в едно. *Аз съм жена, сякаш шепнеше въздуха около тях. Аз определено не съм като теб.*

И слава на Небесата за това.

Но никога досега не бе обичал жена. И нямаше намерение да го прави. Обвързването бе объркана работа, като се имаха предвид всички възможни неприятности. Предпочиташе да преминава от една афера към друга. Пасваше на живота му — и на душата му — много по-добре.

Той се усмихна. Съвсем леко. Точно по начина, който можеше да се очаква от мъж като него в момент като този. Може би с малко по-голяма извивка на устните. Достатъчна, за да придаде иронично остроумие на тона му, когато каза:

— Вие пристъпихте в стаята ми.

Тя кимна, но движението бе толкова бавно, че не можеше да бъде сигурен, че го е осъзнала. Когато заговори, прозвуча замаяно, сякаш говореше на себе си:

— Няма да се повтори.

Това вече би било трагедия.

— Бих искал да се повтори — каза той, с най-обезоръжаващата си усмивка. Протегна се и преди тя да може да отгатне намеренията му, взе дланта ѝ и я вдигна до устните си. — Това определено бе — промълви, — най-приятното ми посрещане за днес в Белгрейв.

Не пусна пръстите ѝ, докато добавяше:

— Изключително ми бе приятно да обсъждам тази картина с вас.

Говореше истината. Определено предпочиташе умните жени.

— На мен също — отвърна тя и внимателно издърпа ръката си, принуждавайки го да я пусне. Тя направи няколко стъпки към вратата, после спря и се обърна леко, докато казваше: — Колекцията тук си съперничи с която и да е от големите музеи.

— С нетърпение очаквам да я разгледам с вас.

— Ще започнем с галерията.

Усмихна ѝ се. Тя бе умна. Но точно преди да достигне вратата, той извика:

— Има ли голи картини?

Грейс замръзна.

— Чудех се — каза ѝ невинно.

— Има — отвърна тя, но не се обърна. Копнееше да види цвета на бузите ѝ. Червен или просто розов?

— В галерията ли? — попита Джак, защото със сигурност щеше да е неприлично да игнорира въпроса му. Искаше да види лицето ѝ. За последен път.

— Не, в галерията няма — каза тя и сега вече се обърна. Достатъчно, за да види пламъчето в очите ѝ. — В галерията има портрети.

— Разбирам — опита да изглежда сериозен. — Без голи картини тогава, моля. Признавам, че ми липсва желание да видя прабаба Кавендиш гола.

Устните ѝ се притиснаха една в друга, и той знаеше, че е от потиснат смях, а не от неодобрение. Чудеше се какво ще е да я накара да освободи смеха, който със сигурност бълбукаше в основата на гърлото ѝ.

— О, мили Боже — промърмори Джак, — херцогинята.

Тя се изкиска при думите му.

Той драматично сложи ръка на челото си.

— Очите ми — простена. — Очите ми.

По дяволите, точно тогава пропусна момента. Тя се разсмя. Бе сигурен, че го е сторила, въпреки че прозвуча повече като сподавен звук. Но в този момент бе прикрил очите си.

— Лека нощ, мистър Одли.

Той отпусна ръка до тялото.

— Лека нощ, госпожице Евърслей — но в този миг — въпреки, че би се закълел, че е готов да я пусне да си тръгне, се чу да казва: — Ще ви видя ли на закуска?

Грейс спря, с ръка на вратата.

— Очаквам да е така, ако сте ранобуден.

Разбира се, че не беше.

— Разбира се, че съм.

— Това е любимото хранене на херцогинята — обясни тя.

— Само не шоколада и вестника? — зачуди се дали си спомня всичко, което тя бе казала този ден. Вероятно.

Тя поклати глава.

— Това е в шест часа. Закуската се сервира в седем.

— В стаята за закуска?

— Явно знаете къде е?

— Нямам никаква представа — призна Джак. — Просто бе логичен избор. Ще се срещнем ли в стаята ми, за да ме съпроводите до долу?

— Не — каза тя, а гласът ѝ се снижи леко от веселие. Или раздразнение? Не можеше да бъде сигурен, — но ще уредя някой друг да ви съпроводи до там.

— Жалко — въздъхна той. — Няма да е същото.

— Надявам се, че не — каза Грейс и затвори вратата между тях. Тогава, през дървото, той чу: — Планирам да изпратя някой лакей.

Това го разсмя. Обожаваше жени с чувство за хумор.

* * *

Точно в шест на следващата сутрин, Грейс влезе в спалнята на херцогинята, и задържа отворена тежката врата, заради прислужницата, която я следваше с поднос от кухнята.

Херцогинята бе будна, но това не бе голяма изненада. Тя винаги се будеше рано, независимо дали лятното слънце се промъкваше през краищата на завесите или утрото бе натежало от зимния мрак. Грейс, от друга страна, с удоволствие би спала до обяд, ако ѝ позволиха. При пристигането си в Белгрейв бе придобила навик да спи, без да дърпа завесите — за да може слънцето да огрява лицето ѝ всяка сутрин.

Това нямаше голям ефект, нито пък стенният часовник, който бе закачила над нощната си масичка преди години. Мислела си бе, че до сега ще свикне с режима на херцогинята, но очевидно вътрешният ѝ часовник се бунтуваше — последната малка частица от нея, която отказваше да повярва, че беше и винаги щеше да бъде компаньонката на вдовстващата херцогиня Уиндъм.

В края на краищата бе добре, че се сприятели с прислугата. Херцогинята може и да я използваше от тъмни зори, но Грейс разчиташе на прислужничките, които се промъкваха сутрин в стаята ѝ и я разтърсваха докато не простенеше: *Достатъчно*. Странно, никога не би предположила, че мистър Одли е ранобудна личност.

— Добро утро, ваша светлост — каза Грейс, придвижвайки се към прозореца. Тя издърпа тежките кадифени завеси. Навън бе

облачно, с лека мъгла, но слънцето правеше опити да се покаже. Може би облаците щяха да изчезнат до обяд.

Херцогинята седна вдървено, облегна се на възглавниците си, и заприлича на кралица в своето натруфено, куполообразно легло. Почти бе свършила със сутрешните си упражнения, които включваха свиване на пръстите, последвано от изпъване на пръстите на краката, завършващо с извиване на врата на ляво и на дясно. Грейс бе забелязала, че никога не го разтягаше по друг начин.

— Шоколадът ми — каза тя отсечено.

— Ето го, госпожо — Грейс се приближи до писалището, където прислужницата бе оставила подноса, преди да избяга навън. — Внимавайте, госпожо. Горещ е.

Херцогинята изчака, докато тя подреди подноса в скута ѝ и приглади вестника с ръка. Беше едва от преди два дни — обичайният срок за областта бе три — и бе старателно изгладен от иконома.

— Очилата ми за четене.

Те вече бяха в ръката на Грейс.

Херцогинята ги настани на върха на носа си и пое предпазлива глътка от шоколада, докато разглеждаше вестника. Грейс седна на стола с висока облегалка до писалището. Не бе най-удобното място — херцогинята бе толкова взискателна сутрин, колкото и в останалото време на деня и със сигурност щеше да ѝ се наложи да подскача нагоре-надолу и до другия край към леглото ѝ. Но не ѝ бе позволено в действителност да седи до леглото. Херцогинята се оплакваше, че било все едно Грейс се опитва да чете над рамото ѝ.

Това бе вярно, разбира се. Грейс получаваше вестника в стаята си, след като господарката ѝ приключеше с него. Все още бе само с два и половина дни остарял, когато го четеше, или дванадесет часа по-рано от всеки друг в областта.

Странно беше какви неща те караха да се чувстваш нещо повече.

— Хмм.

Грейс наклони глава, но не попита нищо. Ако го бе сторила, херцогинята никога нямаше да ѝ каже.

— Имало е пожар в Хауат Хол — каза тя.

Грейс не бе сигурна къде се намира това.

— Надявам се, че никой не е пострадал.

Херцогинята прочете още няколко реда, после отговори.

— Само един лакей. И две прислужници — и след миг добави:
— Кучето е умряло. О, Боже това е жалко.

Грейс не коментира. Не се наемаше да започне разговор рано сутрин, докато не бе изпила собствената си чаша шоколад, което обикновено не бе способна да направи до времето за закуска в седем часа.

Стомахът ѝ се разбунтува при тази мисъл. За някой, който мрази утрините като нея, бе започнала да обожава закуските. Само ако можеха да сервират пушена херинга и яйца всяка вечер, щеше да е на седмото небе.

Хвърли поглед към часовника. Само още петдесет и пет минути. Зачуди се дали мистър Одли е буден.

Вероятно. Ранобудните хора никога не се събуждаха десет минути преди закуска.

Зачуди се как ли изглежда сънлив и разрошен.

— Нещо не е наред ли, госпожице Евърслей? — остро попита херцогинята.

Грейс примигна.

— Да не е наред ли, госпожо?

— Вие... *чуруликате* — каза това с подчертано отвращение, сякаш държеше нещо с особено лоша миризма.

— Толкова съжалявам, госпожо — измърмори Грейс бързо и сведе поглед надолу към заключените си в скута ръце. Можеше да усети как бузите ѝ се сгорещават и имаше чувството, че дори на сутрешната светлина и с отслабналото зрение на херцогинята, изчервяването ѝ ще е очевидно.

Наистина, не биваше да си представя мистър Одли и особено negliже. Само Небесата знаеха какви неуместни звуци щеше да издаде следващия път.

Но той бе красив. Личеше си съвсем ясно, дори когато всичко, което бе видяла от него, бе само долната част на лицето му и маската. Устните му бяха от този тип, който винаги издава хумор. Зачуди се дали той въобще знае как да се намръщи. А очите му... Е, не бе успяла да ги види през онази първа нощ, а това почти сигурно бе за добро. Никога не бе виждала нещо толкова изумруденозелено. Те надминаваха по блясък изумрудите на херцогинята, за които, Грейс все

още с огорчение си спомняше, че бе рискувала живота си — е, поне на теория, — за да ги защити.

— Госпожице Евърслей!

Грейс рязко се изправи.

— Госпожо?

Херцогинята я прониза с поглед.

— Изсумтяхте.

— Така ли?

— Съмнявате се в слуха ми?

— Разбира се, че не, госпожо — господарката й ненавиждаше мисълта, че някоя част от нея може да се поддаде на обичайните последици от възрастта. Прочисти гърлото си. — Извинявам се, госпожо. Не осъзнах, че съм го сторила. Трябва да съм, хм, въздъхнала тежко.

— Въздъхнала тежко — херцогинята изглежда намери това за интересно, както бе и с по-ранното й чуруликане.

Грейс леко докосна с ръка гърдите си.

— Лек спазъм, опасявам се.

Ноздрите на херцогинята се издуха, когато се втренчи в чашата в ръцете й.

— Надявам се, че не сте въздъхнала в шоколада ми.

— Разбира се, че не, госпожо. Винаги кухненските прислужници донасят подноса.

Очевидно господарката й не намери причина да обсъжда повече това и се върна отново към вестника си, като остави Грейс още веднъж сама с мислите си за мистър Одли.

Мистър Одли.

— Госпожице Евърслей!

Грейс се изправи. Ставаше абсурдно.

— Да, госпожо?

— Въздъхнахте.

— Въздъхнала съм?

— Отричате ли?

— Не — отговори Грейс. — Така да се каже, не забелязах, че съм въздъхнала, но определено *допускам*, че може да съм го сторила.

Херцогинята махна раздразнено с ръка в нейна посока.

— Много сте разсеяна тази сутрин.

Грейс почувства как очите ѝ светват. Значеше ли това, че може да се измъкне по-рано?

— Седнете, госпожице Евърслей.

Тя седна. Очевидно не.

Херцогинята остави вестника и стисна устни.

— Разкажете ми за внука ми.

Изчервяването се върна.

— Моля?

Дясната вежда на херцогинята доста добре имитира извивката на слънчобран.

— Показахте му неговата стая миналата нощ, нали?

— Разбира се, госпожо. Както наредихте.

— Е? Какво каза той? Нетърпелива съм да науча какъв човек е. Бъдещето на семейството може да се окаже в ръцете му.

Грейс си спомни виновно за Томас, когото някак си бе забравила през изминалите дванадесет часа. Той бе всичко, което един херцог трябваше да бъде и никой не познаваше замъка по-добре от него. Дори и херцогинята.

— Ами, не мислите ли, че това може да е малко прибързано, ваша светлост?

— Защитавате другия ми внук, така ли?

Очите на Грейс се разшириха. Нещо в тона на херцогинята определено звучеше злобно.

— Считам негова светлост за приятел — внимателно каза тя. — Никога не бих му пожелала зло.

— Пфу. Ако мистър Кавендиш — и не смейте да го наричате мистър Одли — наистина е законен наследник на моя Джон, тогава едва ли желаете злото на Уиндъм. Той трябва да е благодарен.

— Че титлата е била издърпана изпод краката му?

— Че е имал щастливата съдба да я носи за толкова дълго време — отговори херцогинята. — Ако мистър... о, по дяволите, ще го наричам Джон...

Джак, помисли си Грейс.

— Ако Джон наистина е законен син на моя Джон, тогава Уиндъм от самото начало не е имал титлата. Така че едва ли някой може да нарече това обир.

— Освен факта, че от раждането са му казвали, че е негова.

— Вината не е моя, нали? — подигра се херцогинята. — И едва ли е било от раждането му.

— Не — призна Грейс. Томас бе наследил титлата на двадесет годишна възраст, когато баща му починал от белодробна болест. — Но той е знаел от раждането си, че един ден ще е негова, което е същото.

Херцогинята измърмори нещо със същия заядлив тон, който винаги използваше, когато участваше в спор, без да има готов контрааргумент. Тя за пореден път изгледа Грейс, после отново вдигна вестника си и го разтвори пред лицето си.

Грейс се възползва от момента, за да отпусне гръб. Не смееше да затвори очи.

Минаха само десет секунди, преди херцогинята отново да свали вестника и остро да попита:

— Мислите ли, че от него ще излезе добър херцог?

— Мистър О... — тя спря точно навреме. — Ъ, нашият нов гост? Херцогинята завъртя очи при словесната ѝ еквилибристика.

— Наричайте го мистър Кавендиш. Това е името му.

— Но не е това, с което иска да го наричат.

— Пет пари не давам как иска да го наричат. Той е, който е — херцогинята отпи голяма глътка от шоколада си. — Всички сме. И е добре, че е така.

Грейс не каза нищо. Бе принудена да понася лекциите на господарката си за мястото на хората в обществото твърде много пъти, за да рискува да я провокира повторно.

— Не отговорихте на въпроса ми, госпожице Евърслей.

Грейс за миг обмисли отговора си.

— Наистина не мога да кажа, госпожо. Не и при такова кратко познанство.

В по-голямата си част бе казала истината. Бе трудно да свързва титлата с някой друг, освен с Томас, но на мистър Одли — при цялото му дружелюбно и забавно поведение — му липсваше известен авторитет. Бе интелигентен, със сигурност, но притежаваше ли прозорливостта и преценката, необходими, за да управлява имение с размера на Уиндъм?

Белгрейв може и да беше основната резиденция на семейството, но имаше безброй други имения, и в Англия, и в чужбина. Томас държеше на служба поне дузина секретари и управители, които да му

помагат в стопанисването, защото не беше незаинтересован собственик. И ако не бе обходил всеки сантиметър от земите на Белгрейв, би се обзаложила, че поне е опитал. А Грейс бе замествала херцогинята в достатъчно от задълженията ѝ в имението, за да знае, че Томас познава почти всеки от арендаторите си по име.

Винаги бе смятала, че това е удивително постижение за човек, израснал като него, с постоянното изтъкване за мястото на Уиндъм в йерархията на хората — точно под краля и доста над вас, много ви благодаря.

Томас обичаше да показва пред света образа на леко отегчен, изтънчен мъж от *висшето общество*, но в него имаше доста повече от това. Тази бе причината, поради която бе толкова добър във всичко, което правеше, предположи тя.

Именно и заради това херцогинята се отнасяше към него толкова безчувствено и с подобна липса на уважение. Грейс предполагаше, че човек трябва да има чувства, за да го е грижа за другите, но наистина, господарката ѝ бе преминала отвъд обичайния си егоизъм.

Грейс нямаше представа дали Томас се е върнал през нощта, но ако не бе... е, не би го винила.

— Още шоколад, госпожице Евърслей.

Тя се изправи и напълни чашата на херцогинята от чайника, който бе оставила на нощната масичка.

— За какво говорихте миналата нощ?

Грейс реши да имитира простодушие.

— Оттеглих се рано — тя наклони чайника, като внимаваше да не покапе нещо. — С изключително милото ви позволение.

Херцогинята се намръщи. Грейс избегна изражението ѝ като върна чайника на мястото му върху масата. Отне ѝ впечатляващо много време да го стори.

— Той говори ли за мен? — попита херцогинята.

— Ъм, не много — рискува Грейс.

— Не много или въобще не?

Грейс се обърна. Само толкова въпроси можеше да избегне преди херцогинята да изгуби търпение.

— Сигурна съм, че ви спомена.

— Той какво каза?

Небеса. Как трябваше да ѝ признае, че я бе нарекъл стар прилеп? И ако не я бе нарекъл така, вероятно би използвал нещо още по-лошо.

— Не си спомням точно, госпожо — каза Грейс. — Ужасно съжалявам. Не съзнавах, че искате да следя за думите му.

— Е, следващият път го направете — измърмори херцогинята. Тя се обърна към вестника си, после погледна към прозореца, устата ѝ бе в права, упорита линия. Грейс стоеше неподвижно, с ръце стиснати пред нея и търпеливо чакаше, докато господарката ѝ се суетеше и обръщаше, и отпиваше, и скърцаше със зъби, и после — трудно бе за вярване, но Грейс си помисли, че в действителност *съжалява* старата жена.

— Той ми напомня за вас — каза, преди да успее да размисли.

Херцогинята се обърна към нея с очи, пълни с удоволствие.

— Така ли? Как?

Грейс почувства тежест в стомаха си, въпреки че не бе сигурна дали това е заради нехарактерното щастие изписано върху лицето на херцогинята или заради факта, че нямаше представа какво да каже.

— Е, не напълно, разбира се — каза, печелейки време, — може би нещо, в изражението.

Но след около десет секунди на усмихнато спокойствие, за Грейс стана очевидно, че херцогинята чака нещо повече.

— Веждите му — каза тя, като си помисли, че хрумването ѝ е гениално. — Повдига ги също като вас.

— Така ли? — лявата вежда на херцогинята се издигна толкова бързо, че Грейс бе изненадана, че не излетя от лицето ѝ.

— Ъ, да. Нещо подобно. Неговите са... — Грейс направи непохватен жест към своите.

— По-гъсти?

— Да.

— Е, той е мъж.

— Да. — О, да.

— Може ли да го прави и с двете?

Грейс се взря безизразно в нея.

— И с двете ли, госпожо?

Херцогинята започна да повдига и спуска веждите си последователно. Лява, дясна, лява, дясна. Беше изключително странен спектакъл.

— Не зная — каза Грейс. Бързо. За да я накара да замълчи.

— Много странно — каза господарката ѝ, връщайки и двете си вежди на мястото им, където Грейс се надяваше да останат. — Моят Джон не можеше да го прави.

— Наследствеността е много загадъчна — съгласи се Грейс. — Баща ми не можеше да прави това — тя хвана палеца си и го изви назад, докато не докосна ръката ѝ, — но каза, че баща му е можел.

— Аа! — херцогинята се извърна отвратена. — Върнете го обратно! Върнете го обратно!

Грейс се усмихна и каза със свършено спокойствие.

— Значи не бихте искала да видите какво мога да правя с лакътя си.

— Мили Боже, не! — възрастната жена изсумтя и махна към вратата. — Приключих с вас. Вървете да се погрижите за закуската.

— Да извикам ли Нанси да ви помогне да се облечете?

Херцогинята издаде най-удивителната многострадална въздишка, сякаш цял живот, прекаран в аристократични привилегии ѝ идваше твърде много.

— Да — съгласи се грубо, — само защото не мога да понасям гледката на палеца ви.

Грейс се изкиска. Сигурно се чувстваше особено дръзка, защото дори не направи опит да го скрие.

— Присмивате ли ми се, госпожице Евърслей?

— Разбира се, че не!

— Недейте — каза херцогинята остро, — дори да си помисляте да кажете, че ми се присмивате.

— Просто се смеех, госпожо — каза Грейс, лицето ѝ потрепваше от усмивката, която не можеше да сдържи. — Понякога правя това.

— Никога не съм го забелязвала — бе казано така, сякаш значеше, че въобще не можеше да е вярно.

Грейс не можеше да каже никое от трите възражения, които незабавно изскочиха в ума ѝ:

Това е, защото не ме слушате, ваша светлост.

Това е, защото аз рядко имам причина да се смея във ваше присъствие.

Или:

Какво ви засяга?

Така че вместо това тя се усмихна — топло. Ето това бе странно. Бе прекарала толкова много време от живота си преглъщайки отговорите си, а това винаги бе оставяло горчив вкус в устата ѝ.

Но не и този път. Този път се чувстваше облекчена. Освободена. И да не можеше да каже каквото ѝ бе на ума пред херцогинята, не я интересуваше. Имаше твърде много неща, които да очаква с нетърпение тази сутрин.

Закуската. Беконът и яйцата. Пушената херинга. Препечената филийка с масло и мармалад, също и...

И него.

Мистър Одли.

Джак.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джак се изтърколи от леглото точно четиринадесет минути преди седем. Събуждането беше сложна задача. След като госпожица Евърслей си бе тръгнала предишната нощ, той бе повикал една прислужница и ѝ бе дал строги заповеди да почука на вратата му петнадесет минути преди шест. И точно когато тя си тръгваше, бе премислил и променил нареждането си до шест остри почуквания в уговорения час, последвани от още дванадесет, петнадесет минути по-късно.

Така или иначе нямаше да стане от леглото веднага.

Освен това прислужницата бе инструктирана, ако не го види на вратата десет секунди след второто събуждане, да влезе в стаята и да не си тръгва, докато не се убеди, че е буден.

И най-накрая ѝ обеща един шилинг, ако не казва и дума за това на някого.

— Ще узная, ако го направите — предупреждението бе придружено от най-обезоръжаващата му усмивка. — Ключките винаги стигат до мен.

Истина беше. Без значение коя бе къщата, без значение от средата, прислужниците *винаги* му казваха всичко. Удивително беше колко далеч можеше да стигне човек само с усмивка и изражение на кученце.

За нещастие на Джак обаче, планът му притежаваше стратегия, но беше слаб откъм изпълнение.

Не че вината бе на прислужницата. Тя бе изпълнила своята част буква по буква. Шест остри почуквания петнадесет минути преди шест. Точно. Джак успя да отвори едното си око около две трети, което му бе достатъчно, за да се фокусира върху часовника на масичката до леглото.

В шест и половина той отново хъркаше и ако преброи седем вместо дванадесет почуквания, бе сигурен, че вината бе негова, не нейна. И наистина, човек трябваше да се възхити на

последователността на горкото момиче, когато се изправи пред грубото му „Не“, последвано от:

— Махай се. Още десет минути.

И:

— Казах още десет минути. Няма ли някой проклет съд, който да търкаш?

Петнадесет минути преди седем, когато се олюля по корем на ръба на леглото, с ръка, висяща отпуснато през него, той най-накрая успя да отвори и двете си очи и я видя да стои спретнато на стол в другия край на стаята.

— Ъ, госпожица Евърслей стана ли? — измърмори той, търкайки лявото си око, за да прогони съня. Дясното изглежда отново се бе затворило и опитваше да придърпа останалата част от него обратно към съня.

— От шест без двадесет, сър.

— Весела като проклет присмехулник, сигурен съм.

Прислужницата не каза нищо.

Той вдигна глава, внезапно малко по-разсънен.

— Не толкова весела, а? — значи госпожица Евърслей *не беше* ранобудна. Денят ставаше по-светъл с всяка следваща секунда.

— Тя не изглеждаше толкова зле като вас — призна най-накрая прислужницата.

Джак издърпа краката си през ръба на леглото и се прозя.

— Ще трябва да е мъртва, за да постигне *това*.

Тя се изкикоти. Прозвуча много приятно. Докато прислужниците се кикотеха, къщата щеше да е негова. Имаше ли контрол над слугите, можеше да завладее света. Научи го още на шестгодишна възраст. Подлудяваше семейството му, наистина, но това го правеше още по-сладко.

— Как мислиш, до колко часа би спала тя, ако не се налагаше да я будиш? — попита той.

— О, не мога да ви кажа *това* — каза прислужницата, изчервявайки се силно.

Джак не разбираше как навиците на госпожица Евърслей могат да представляват нещо поверително, но въпреки това трябваше да поздрави прислужницата за лоялността ѝ. Обаче това не означаваше, че няма да използва всички средства, за да я спечели.

— Ами когато херцогинята ѝ дава почивен ден? — попита я доста безцеремонно.

Прислужницата поклати тъжно глава.

— Тя никога не ѝ дава почивен ден.

— Никога? — Джак бе изненадан. Новооткритата му баба бе придирчива и надута и притежаваше други дразнещи недостатъци, но му бе направила впечатление на, по природа, честен човек.

— Само следобеди — добави прислужницата. И се наклони напред, поглеждайки първо наляво, после надясно, сякаш някой друг би могъл да я чуе. — Мисля, че го прави само защото знае, че госпожица Евърслей не обича сутрините.

А, това звучеше съвсем като херцогинята.

— Получава два пъти по толкова следобеди — продължи да обяснява прислужницата, — така че се изравняват в крайна сметка.

Джак кимна съчувствено.

— Жалко.

— Нечестно е.

— Толкова нечестно.

— А горката госпожица Евърслей — продължи момичето, а гласът ѝ се повиши от оживление. — Винаги е толкова мила. Държи се чудесно с всички слуги. Никога не забравя рождените ни дни и ни дава подаръци, за които казва, че са от херцогинята, но много добре знаем, че са от нея.

Тя вдигна очи към него и бе възнаградена с искрено кимване.

— А всичко, което иска, горката госпожица, е една сутрин веднъж седмично, в която да спи до обяд.

— Това ли каза тя? — измърмори Джак.

— Само веднъж — призна прислужницата. — Едва ли ще си спомня. Беше много уморена. Мисля, че херцогинята я бе държала до доста късно тогава. Отне ми два пъти по-дълго време от обикновено, за да я събудя.

Джак кимна съчувствено.

— Херцогинята никога не спи — продължи тя.

— Никога?

— Е, предполагам, че трябва да спи. Но изглежда не се нуждае от много сън.

— Веднъж видях прилеп вампир — измърмори Джак.

— На горката госпожица Евърслей и се налага да се придържа към програмата на херцогинята — обясни прислужницата.

Джак продължи да кима. Изглежда помагаше.

— Но не се оплаква — явно бе нетърпелива да я защити. — Никога не би се оплакала от нейна светлост.

— Никога? — ако бе живял в Белгрейв толкова дълго колкото Грейс, щеше да се оплаква четиридесет и осем часа на ден.

Прислужницата поклати глава с уважение, което би подходило за лицето на свещеническа съпруга.

— Госпожица Евърслей не разнася клюки.

Джак щеше да отбележи, че всеки разнася клюки, а дори и да отричаха, им се наслаждаваха. Но не искаше момичето да приеме това като критика за настоящото си поведение, така че отново кимна и я подтикна с думите:

— Достойно за уважение.

— Поне не и с персонала — уточни прислужницата. — Може би го прави с приятелите си.

— Приятелите си? — повтори той, докато кръстосваше стаята по нощна риза. Видя, че дрехите, които му бяха приготвили са изпрани и изгладени и не му отне повече от един поглед, за да прецени, че са от най-добро качество.

Най-вероятно бяха на Уиндъм. Носеха еднакъв размер. Зачуди се дали херцогът знае, че гардеробът му е бил обран. Вероятно не.

— Лейди Елизабет и лейди Амелия — каза прислужницата. — Те живеят на другия край на селото. В другата голяма къща. Не толкова огромна като тази, смее да кажа.

— Не, разбира се, че не — промърмори Джак. Реши, че тази прислужница, чието име наистина трябваше да научи, ще му стане любимка. Беше извор на познание и единственото, което трябваше да направи, бе да я настани в удобен стол.

— Баща им е граф Кроуланд — продължи тя, бърбрейки, дори когато Джак пристъпи в дрешника, за да надене дрехите си. Вероятно някои мъже биха отказали да носят облеклото на херцога след кавгата им предишния ден, но нямаше смисъл да издребнява. Като предположи, че нямаше да успее да убеди госпожица Евърслей за една дива, страстна авантюра — поне не и днес, — трябваше да се облече. А собствените му дрехи бяха доста износени и прашни.

Освен това може би щеше да смути негово благородие. А Джак реши, че това наистина е едно благородно начинание.

— Госпожица Евърслей често ли прекарва времето си с лейди Елизабет и лейди Амелия? — извика той, нахлузвайки бричовете си. Прилягаха му идеално. Какъв късмет.

— Не. Въпреки, че бяха тук вчера.

Двете момичета, които бе видял с нея на предната алея. Русите. Разбира се. Трябваше да се досети, че са сестри. Би го направил, предположи той, ако бе успял да откъсне очи от госпожица Евърслей за достатъчно дълго, та да види нещо повече от цвета на косите им.

— Лейди Амелия ще бъде следващата ни херцогиня — продължи прислужницата.

Ръцете на Джак, които тъкмо щяха да закопчечат перфектно скроената ленена риза на Уиндъм, замряха.

— Наистина ли — каза той. — Не знаех, че херцогът е сгоден.

— Откакто лейди Амелия била бебе — осведоми го прислужницата. — Предполагам, че скоро ще имаме сватба. Трябва да имаме, наистина. Тя остарява. Не мисля, че родителите ѝ още дълго ще търпят това отлагане.

Джак си помисли, че и двете момичета му се бяха сторили млади, но все пак се намираше на отдалечено разстояние.

— Мисля, че е на двадесет и една.

— Толкова стара? — сухо измърмори той.

— Аз съм на седемнадесет — каза прислужницата с въздишка.

Джак реши да не коментира, след като не можеше да е сигурен дали тя иска да я смятат за по-възрастна или по-млада от действителната ѝ възраст. Излезе от дрешника, нагласяйки връзката си.

Прислужницата скочи на крака.

— О, но аз не бива да клюкаря.

Той ѝ кимна успокоително.

— Няма да кажа нито дума. Имаш думата ми.

Тя се втурна към вратата, после се обърна и каза:

— Името ми е Бес — и направи реверанс. — Ако се нуждаете от нещо.

Тогава Джак се усмихна, защото бе убеден, че предложението ѝ е напълно невинно. Имаше нещо доста освежаващо в това.

Минута след като Бес си тръгна, пристигна един лакей, както бе обещала госпожица Евърслей, за да го придружи до стаята за закуска. Той не бе толкова склонен да споделя информация, колкото прислужницата — лакеите не го правеха, поне не му се бе случвало, — и петминутната разходка премина в мълчание.

Фактът, че вървяха цели пет минути не остана незабелязан от Джак. Ако Белгрейв му бе изглеждал прекомерно огромен отдалеч, вътре вероятно приличаше на лабиринт. Сигурен бе, че е видял по-малко от една десета от него и вече бе забелязал три стълбища. Отвън бе зърнал и кулички, а най-вероятно имаше и тъмници.

Трябваше да има тъмници, реши той и зави за около шести път, откакто слезе по стълбите. Никой замък будещ уважение не можеше без тях. Реши да помоли Грейс да го заведе долу, за да надникне, дори само защото подземните стаи вероятно бяха единствените, чийто стени не бяха окичени с картини на видни художници.

И макар да бе любител на изкуството, това — той почти се сви, когато премина покрай един Ел Греко — това просто му идваше твърде много. Дори дрешника му бе накичен от ламперията до тавана с безценни картини. Който и да я бе декорирал, имаше ужасяваща слабост към купидончета. Синята копринена спалня, глупости. Мястото трябваше да се преименува на *Стаята на дебелите бебета, въоръжени с колчани и лъкове*. С пояснение: *Посетители, пазете се*.

Трябваше да има лимит за това колко купидончета може да се поставят в един малък дрешник.

Те завиха за последен път и Джак почти въздъхна с удоволствие, когато познатите аромати на английска закуска се понесоха към носа му. Лакеят посочи към отворената врата и той премина през нея. Тялото му гореше от непознато очакване, само за да открие, че госпожица Евърслей все още не е пристигнала.

Погледна часовника си. Минута преди седем. Със сигурност това бе нов, следвоенен рекорд.

Бюфетът вече бе зареден, така че си взе чиния, напълни я догоре и си избра място на масата. Бе изминало известно време, откакто бе закусвал в прилична къща. Напоследък се хранеше в ханове и в стаи под наем, а преди това — на бойното поле. Чувството да яде на маса беше направо греховно.

— Кафе, чай или шоколад, сър?

Джак не бе пил шоколад толкова отдавна, че не можеше да си спомни и тялото му почти се разтрепери от удоволствие. Лакеят забеляза предпочитанието му и се приближи до другата маса, където три елегантни чайника стояха в редица, а извитите им чучури стърчаха като шии на лебеди. След миг Джак бе възнаграден с димяща чаша, в която незабавно пушна три лъжици захар и малко мляко.

Луксозният живот си имаше своите предимства, заключи той и отпи от божествената напитка.

Почти бе приключил с храната си, когато чу приближаващи стъпки. След няколко мига госпожица Евърслей се появи. Бе облечена в скромна бяла рокля — не, не бяла, реши той, по-скоро с кремав цвят, като повърхността на ведро с мляко, преди да му оберат каймака. Какъвто и да бе нюансът, съвпаднаше съвършено с мазилката, която красеше рамката на вратата. Нуждаеше се само от жълта панделка — заради стените, които бяха учудващо жизнерадостни за такъв величествен дом — и той би се заклел, че стаята изглеждаше като да е била декорирана специално за този момент.

Изправи се, и се поклони любезно.

— Госпожице Евърслей — промълви той. Харесваше му, че тя се изчервява. Само леко, което бе идеално. Твърде много би означавало, че е притеснена. Леката следа от светлорозово обаче подсказваше, че с удоволствие е чакала срещата.

И може би мислеше, че не е редно.

Което бе дори по-добре.

— Шоколад, госпожице Евърслей? — попита лакеят.

— О, да, ако обичаш, Грѐм — тя звучеше много облекчена да получи напитката си. И наистина, когато най-накрая седна срещу него, с чиния почти толкова пълна, колкото неговата, я чу да въздиша с удоволствие.

— Не си слагате захар? — попита изненадано. Никога не бе срещал жена — и много малко мъже, ако ставаше въпрос — с предпочитание към неподсладен шоколад. Самият той не можеше да го понася.

Грейс поклати глава.

— Не и сутрин. Нуждая се от неразреден.

Наблюдаваше я с интерес — и, ако трябваше да бъде откровен, с известна доза веселие — когато тя едно след друго отпи от напитката и

вдиша аромата ѝ. Ръцете ѝ не оставиха чашата, докато не изпи и последната капка и тогава Греъм, който очевидно добре познаваше предпочитанията ѝ, веднага застана до нея, и отново напълни чашата без дори да бъде помолен за това.

Госпожица Евърслей, реши Джак, определено не бе от ранобудните.

— От дълго време ли сте тук долу? — попита тя, сега, когато бе изпила една пълна чаша.

— Не съвсем — той хвърли унил поглед към чинията си, която бе почти празна. — Научих се да ям бързо в армията.

— По необходимост, обзалагам се — каза тя, отхапвайки от сварените си яйца.

Той наклони брадичката си съвсем леко, потвърждавайки твърдението ѝ.

— Херцогинята скоро ще слезе — каза тя.

— А. Значи имате предвид, че трябва и да се научим да разговаряме бързо, за да приключим с приятните беседи преди пристигането ѝ.

Устните ѝ потрепнаха.

— Не точно това имах предвид, но... — отпи глътка от шоколада си, не че това прикри усмивката ѝ, — близо е.

— Едно от нещата, които трябва да се научим да правим бързо — каза той с въздишка.

Грейс погледна нагоре и вилицата замръзна на половината път до устата ѝ. Малко парченце яйце падна в чинията ѝ с плясък. Бузите ѝ определено горяха.

— Нямах предвид *това* — каза той, доволен от посоката на мислите ѝ. — Небеса, никога не бих правил *това* бързо.

Устните ѝ се разтвориха. Не точно в „О“, но в доста привлекателен малък овал.

— Освен ако, разбира се не ми се налага — добави той, а погледа му натежа и се стопли. — Когато трябва да избираш между бързина и въздържание...

— Мистър Одли!

Той се облегна назад с доволна усмивка.

— Чудех се кога ще ми се скарате.

— Явно позакъснях — измърмори тя.

Джак вдигна ножа и вилицата си и отрязва парче бекон. Беше дебело и розово и идеално приготвено.

— И ето я отново — каза той, пъхайки месото в устата си. Сдъвка, преглътна, после добави: — Невъзможността ми да съм сериозен.

— Но вие твърдахте, че това не е истина — тя се наклони — само сантиметър, но движението изглежда казваше: *Наблюдавам ви.*

Той почти потрепери. Харесваше му тя да го наблюдава.

— Казахте — продължи Грейс, — че често сте сериозен и от мен зависи да разбере кога.

— Това ли казах? — промълви.

— Нещо доста близо до това.

— Е, тогава — той също се наклони и очите му плениха нейните, зелени в сини, през масата за закуска. — Какво мислите? Сериозен ли съм в момента?

За един миг си помисли, че може да му отговори, но не, тя просто се облегна с невинна малка усмивка и каза:

— Наистина не мога да кажа.

— Разочаровате ме, госпожице Евърслей.

Усмивката ѝ определено стана спокойна и отново насочи вниманието си към храната в чинията си.

— Наистина не мога да преценя един субект, толкова неподходящ за очите ми — измърмори тя.

Той се разсмя с глас.

— Имате много непочтено чувство за хумор, госпожице Евърслей.

Тя изглежда остана доволна от комплимента, като да бе чакала с години някой да ѝ го признае. Но преди да успее да каже нещо, — ако наистина имаше намерение да го направи, — моментът определено бе развален от херцогинята, която влезе с отсечена стъпка в стаята за закуска, следвана от две доста измъчени и нещастни на вид прислужнички.

— На какво се смеете? — веднага настоя да узнае тя.

— На нищо конкретно — отговори Джак, решавайки да пощади госпожица Евърслей от задачата да завърже разговор. След пет години в служба на херцогинята, горкото момиче заслужаваше отдих. —

Просто се наслаждавах на очарователната компания на госпожица Евърслей.

Херцогинята им хвърли остър поглед.

— Чинията ми — рязко каза тя. Една от прислужниците забърза към бюфета, но бе спряна, когато господарката ѝ каза: — Госпожица Евърслей ще се погрижи.

Грейс стана, без да каже и дума, а херцогинята се обърна към Джак:

— Тя е единствената, която го прави както трябва — поклати глава и въздъхна раздражено, явно се оплакваше от често срещаната глупост сред прислугата.

Джак запази мълчание като реши, че това е подходящ момент да призове любимата аксиома на леля си: *Ако не можеш да кажеш нещо хубаво, въобще не казвай нищо.*

Въпреки че беше изкушаващо да каже нещо изключително мило за прислугата.

Грейс се върна с чиния в ръка, постави я пред херцогинята и леко я извъртя, така че яйцата да са близо до вилиците.

Джак наблюдаваше цялото това представление в началото с любопитство, после впечатлено. Чинията бе разделена на шест равни клиновидни части, всяка от които с различен вид храна. Нищо не се докосваше до останалото, дори и сосът холандес, който бе полят върху яйцата с внимателна прецизност.

— Това е истински шедьовър — обяви той, накланяйки се напред. Опитваше се да види дали се бе подписала със соса.

Грейс му хвърли един поглед. Поглед, който не бе трудно да дешифрира.

— Това слънчев часовник ли е? — попита Джак като самата невинност.

— За какво говорите? — измърмори херцогинята, взимайки вилицата си.

— Не! Не го съсипвайте! — извика той едва сдържайки смеха си. Но тя въпреки това набоде резен варена ябълка.

— Как можяхте? — обвини я Джак.

Грейс буквално се извъртя в стола си, неспособна да гледа.

— За какво по дяволите говорите? — настоя херцогинята. — Госпожице Евърслей, защо сте с лице към прозореца? Какво е

намислил той?

Грейс се завъртя отново с ръка върху устата си.

— Нямам никаква представа.

Очите на херцогинята се присвиха.

— Мисля, че имате.

— Уверявам ви — каза Грейс, — никога не знам какво е намислил той.

— Никога? — попита Джак. — Колко сте категорична. Та ние току-що се запознахме.

— Имам чувството, че е било много по-отдавна — каза Грейс.

— Чудя се защо ли — размишляваше той, — имам чувството, че току-що бях обиден?

— Ако сте се почувствали обиден, не би трябвало да се чудите дали е така — каза остро херцогинята.

Грейс се обърна към нея с лека изненада.

— Вчера твърдахте друго.

— Какво е казала вчера? — попита мистър Одли.

— Той е Кавендиш — просто каза херцогинята. Кое то за нея обясняваше всичко. Но очевидно имаше малко вяра в дедуктивните способности на Грейс, така че ѝ каза, сякаш обясняваше на дете: — Ние сме различни.

— Правилата не важат — сви рамене мистър Одли. И после, веднага щом херцогинята извърна поглед, намигна на Грейс. — Какво каза тя вчера? — попита отново.

Грейс не бе сигурна, че може да перифразира точно думите, като се имаше предвид, че не бе съгласна изцяло с мнението, но нямаше как да игнорира въпроса му повторно, така че каза:

— Че да обиждаш, е изкуство и ако някой може да го прави без обекта на обидата да разбере, това е дори още по-впечатляващо.

Погледна към херцогинята, в очакване да види дали ще я поправи.

— Присъстващите правят изключение — каза надменно херцогинята.

— Дали все още е изкуство за нанеслия обидата? — попита Грейс.

— Разбира се, че не. И защо да ме е грижа, ако е? — херцогинята подсмръкна презрително и отново се върна към закуската си. — Този

бекон не ми харесва — обяви тя.

— Разговорите ви винаги ли са толкова уклончиви? — попита мистър Одли.

— Не — отвърна Грейс искрено. — Но последните два дни бяха наистина изключителни.

Никой нямаше какво да добави към това, вероятно защото всички бяха съгласни. Но мистър Одли запълни мълчанието като се обърна към херцогинята, с думите:

— Аз намирам бекона за превъзходен.

На това, тя отговори с:

— Уиндъм върна ли се?

— Не мисля — отвърна Грейс и погледна към лакея. — Греъм?

— Не, госпожице, не е вкъщи.

Херцогинята нацупи устни в изражение на раздразнено неудоволствие.

— Много несъобразително от негова страна.

— Все още е рано — каза Грейс.

— Той не предупреди, че ще отсъства през цялата нощ.

— Обикновено херцогът съгласува ли графика си с баба си? — измърмори мистър Одли, като явно се опитваше да създаде неприятности.

Грейс го изгледа кисело. Със сигурност това не изискваше отговор. От своя страна той ѝ се усмихна. Доставяше му удоволствие да я дразни. Това си личеше пределно ясно. Не му отдаде твърде голямо значение, обаче. Той се наслаждаваше да дразни всички.

Тя се обърна отново към херцогинята.

— Сигурна съм, че скоро ще се върне.

Изражението на господарката ѝ си остана раздразнено.

— Надявах се, че ще е тук, за да говорим откровено, но предполагам, че може да продължим и без него.

— Мислите ли, че това е мъдро? — попита Грейс, преди да може да се спре. И наистина, херцогинята отговори на нахалството ѝ с пронизващ поглед. Но Грейс въобще не съжали за коментара си. Не бе правилно да се вземат решения за бъдещето в отсъствието на Томас.

— Лакей! — излая херцогинята. — Остави ни и затвори вратите зад себе си.

След като останаха насаме, херцогинята се обърна към мистър Одли и обяви:

— Усилено мислих по въпроса.

— Наистина съм на мнение, че трябва да изчакаме херцога — прекъсна я Грейс. Гласът ѝ звучеше леко паникьосано и не бе сигурна защо бе толкова обезпокоена. Може би защото Томас бе единственият човек, който бе направил живота ѝ поносим през последните пет години. Ако не бе той, би забравила звука на собствения си смях.

Харесваше мистър Одли. Харесваше го твърде много, честно казано, но нямаше да позволи на херцогинята да му предаде рожденото право на Томас по време на закуската.

— *Госпожице* Евърслей — рязко каза херцогинята, явно се канеше да се противопостави яростно.

— Съгласен съм с госпожица Евърслей — включи се спокойно мистър Одли. — Трябва да изчакаме херцога.

Но херцогинята не бе склонна да чака никого. А изражението ѝ бе едновременно застрашително и непокорно, като второто доминираше.

— Заминаваме за Ирландия! Още утре, ако успеем да се организираме — заяви тя.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Обичайният отговор на Джак, когато му се поднасяха неприятни новини, бе да се усмихне. Това бе и отговорът му при приятни новини, разбира се, но всеки може да се хили, когато му правят комплимент. Изискваше се талант да извиеш устни нагоре, когато ти нареждат, да кажем, да почистиш нощно гърне или да рискуваш живота си като се промъкваш зад вражеските линии, за да прецениш броя на противника.

Но той обикновено успяваше. Екскременти... да се придвижва беззащитен сред французи... винаги бе реагирал със суха забележка и ленива усмивка.

Това не бе нещо, което трябваше да се научи. Наистина, акушерката, която го бе извадила на бял свят се кълнеше, че той бе единственото бебе, което някога бе виждала да се появява от утробата на майка си с усмивка.

Не обичаше конфликтите. Винаги бе било така, което правеше избраните от него професии — армията, последвана от леки престъпления — някак си интересни. Но да стреля с оръжие по безименен французин или да задигне колие от врата на дебела аристократка — това не бе конфликт.

Конфликтът за Джак бе нещо лично. Това бе като предателството на любимата, или обидата от приятел. Това бе като двама братя, съревноваващи се за одобрението на баща си или беден роднина, принуден да преглътне гордостта си. Конфликтите бяха неизменно съпроводени от присмех и повишаване на тон и оставяха в човек смътното чувство, че е обидил някого несправедливо.

Или е разочаровал друг.

Бе открил, с почти стопроцентов успех, че усмивка и весел коментар могат да прогонят напрежението от почти всяка ситуация. Или да променят всяка тема на разговор. Което означаваше, че много рядко му се налагаше да обсъжда въпроси, които не е избрал сам.

Въпреки това, този път, когато се изправи пред херцогинята и неочакваното ѝ — макар че, вероятно трябваше да го очаква —

обявление, всичко, което можеше да направи бе да се втренчи в нея и да каже:

— Моля?

— Трябва да отидем в Ирландия — отново каза тя. Тонът ѝ изискваше подчинение, и според Джак се бе родила с него. — Няма как да стигнем до дъното на този въпрос, без да посетим мястото, където е сключен брака. Предполагам, че ирландските църкви си водят регистри?

Мили Боже, тя да не мислеше, че всички там са неграмотни? Джак се насили да преглътне яда си и каза доста напрегнато:

— Разбира се.

— Чудесно — херцогинята отново се насочи към закуската си, въпросът за нея бе уреден. — Ще открием този, който е изпълнил церемонията и ще се сдобием с регистъра. Това е единственият начин.

Джак почувства как пръстите му се свиват и отпускат под масата. Чувстваше се така, сякаш кръвта му щеше да експлодира през кожата.

— Не бихте ли предпочела да изпратите някой друг вместо това? — попита той.

Херцогинята го изгледа така, както би изгледала идиот.

— На кого въобще бих се доверила за нещо толкова важно? Не, трябва да отида аз. И вие, разбира се, и Уиндъм, защото очаквам, че ще иска да види доказателството, което намерим.

Предишният Джак никога не би оставил подобен коментар без ироничен отговор от сорта на: *Човек би си помислил...*, но настоящия — този, който отчаяно се опитваше да открие начин как щеше да пътува до Ирландия, без да го видят леля му, чичо му или някой от братовчедите му — прехапа устни.

— Мистър Одли? — каза тихо Грейс.

Той не я погледна. Отказваше да я погледне. Тя щеше да прочете много повече по лицето му, отколкото херцогинята някога би успяла.

— Разбира се — каза той отсечено. — Разбира се, трябва да отидем — защото наистина, какво друго можеше да каже? *Ужасно съжалявам, но не мога да отида в Ирландия, след като убих братовчед си?*

Джак не се движеше сред обществото от няколко години, но бе сигурен, че това не би се сметнало за уместен разговор по време на закуска.

И да, знаеше, че не той бе дръпнал спусъка и да, знаеше, че не бе насиллил Артър да си купи назначение и да влезе в армията с него и да, — а това бе най-лошото — знаеше, че леля му никога не би си и помислила да го вини за смъртта на Артър.

Но той бе познавал Артър. И по-важното, Артър бе познавал него. По-добре от всеки друг. Знаеше за всичките му силни страни и слабости и когато Джак най-накрая бе затворил вратата към катастрофалната си университетска кариера и се бе насочил към армията, Артър не му позволи да продължи сам.

И двамата знаеха защо.

— Струва ми се твърде амбициозно да се опитвате да заминете утре — каза Грейс. — Ще трябва да уредите документите за пътуването, както и...

— Ба! — бе отговорът на херцогинята. — Секретарят на Уиндъм може да го уреди. Крайно време е да си заслужи парите. И ако не утре, тогава на следващия ден.

— Ще искате ли да ви придружа? — тихо попита Грейс.

Джак точно щеше да възкликне: *По дяволите, да!* Тя щеше да дойде, или той нямаше да тръгне, но херцогинята ѝ отправи надменен поглед и отвърна:

— Разбира се. Не мислите, че бих предприела подобно пътуване без компаньонка, нали? Не мога да взема прислужници — заради ключките, нали знаете, — освен това имам нужда от някой, който да ми помага с обличането.

— Знаете, че не съм много добра с косата — посочи Грейс и за свой ужас, Джак се изсмя. Беше просто лек изблик, с нюанс на нервност, но бе достатъчно и двете дами да спрат да разговарят и да се хранят и да се обърнат към него.

О. Идеално. Как щеше да обясни това? *Не ми обръщайте внимание, просто се сменя на абсурдността на всичко това. Вие с вашата коса, аз с моя мъртъв братовчед.*

— За смешна ли намирате косата ми? — остро попита херцогинята.

И Джак, защото нямаше абсолютно нищо за губене, просто вдигна рамене и каза:

— Малко.

Херцогинята изпухтя възмутено, а Грейс неприкрито се втренчи в него.

— Женската коса винаги ме развеселява — уточни той. — Толкова много труд, когато всичко, което наистина иска да види някой, е, да е спусната.

И двете изглежда се отпуснаха малко. Коментарът му може и да беше рискован, но бе отнел личният аспект от обидата. Херцогинята хвърли един последен раздражен поглед в негова посока, после се обърна към Грейс, за да продължи предишната им дискуссия.

— Може да прекарате сутринта с Мария — нареди тя. — Тя ще ви покаже какво да правите. Едва ли е толкова трудно. Повикайте една от кухненските прислужници и се упражнявайте на нея. Ще е благодарна за възможността, сигурна съм.

Грейс въобще не изглеждаше ентузиазизирана, но кимна и промълви:

— Разбира се.

— Внимавайте да не пострада работата в кухнята — каза херцогинята, привършвайки последната от варените си ябълки. — Една елегантна прическа е достатъчна компенсация.

— За какво? — попита Джак.

Тя се обърна към него, а носът ѝ изглеждаше по-вирнат от обикновено.

— Компенсация за какво? — повтори той, след като почувства, че ще е точно обратното.

Херцогинята се втренчи в него още един миг, после сигурно реши, че е най-добре да го игнорира, защото отново се обърна към Грейс:

— Може да започнете да опаковате нещата ми, след като свършите с Мария. И след това се погрижете да се разпространи подходяща история за отсъствието ни — тя махна с ръка във въздуха, сякаш това беше дреболия. — Ловна хижа в Шотландия е подходящо. Граничните земи, мисля. Никой не би повярвал, ако кажете, че съм отишла в планините.

Грейс мълчаливо кимна.

— Някъде извън обичайните места, обаче — продължи херцогинята, като изглеждаше така, сякаш се забавляваше. —

Последното нещо, от което се нуждая, е някой от приятелите ми да направи опит да ме посети.

— Много ли приятели имате? — попита Джак, тонът му звучеше толкова подчертано любезно, че тя би се чудила цял ден дали я обижда.

— Херцогинята е личност, на която мнозина се възхищават — бързо каза Грейс, и прозвуча точно като свършената компаньонка, каквато беше.

Той реши да не коментира.

— Била ли сте някога в Ирландия? — попита Грейс господарката си. Но Джак улови гневния поглед, който му хвърли, преди да го направи.

— Разбира се, че не — лицето на херцогинята изглеждаше измъчено. — Защо за Бога бих отишла там?

— Казват, че има успокояващ ефект за нрава на хората — каза Джак.

— Досега — отвърна тя, — влиянието ѝ върху определени маниери, не успя да ме впечатли.

Той се усмихна.

— Намирате ме за неучтив?

— Намирам ви за нахален.

Джак се обърна към Грейс с тъжна въздишка.

— А аз си мислех, че трябваше да съм блудният внук, неспособен да греши.

— Всеки греши — остро каза тя. — Въпросът е колко точно греши някой.

— Мислех си — тихо каза той, — че е по-важно какво прави някой, за да поправи грешката.

— Или може би — сопна се гневно херцогинята, — този някой трябва да съумее изобщо да не направи грешка.

Джак се наклони напред, заинтересован.

— Какво е направил баща ми, че да сгреши чак толкова много?

— Умря — каза тя и гласът ѝ бе изпълнен с толкова горчивина и хлад, че Джак чу как Грейс си пое дъх от другия край на масата.

— Със сигурност не можете да го вините за това — промърмори той. — Силна буря, пробита лодка...

— Не трябваше въобще да стои толкова дълго в Ирландия — изсъска херцогинята. — Не трябваше въобще да отива. Беше нужен тук.

— На вас — меко каза Джак.

Лицето ѝ изгуби малко от обичайната си скованост и за миг той помисли, че е видял как очите ѝ се навлажняват. Но каквато и емоция да я бе застигнала, тя бързо я потуши и като набоде бекона си, каза сопнато:

— Беше нужен тук. На всички ни.

Грейс внезапно се изправи.

— Ще отида да намеря Мария, ваша светлост, ако позволите.

Джак се изправи заедно с нея. Нямахше начин тя да напусне стаята и да го остави сам с херцогинята.

— Помня, че ми обещахте обиколка на замъка — измърмори той.

Грейс погледна от херцогинята към него и обратно. Най-накрая тя помахаше с ръка във въздуха и каза:

— О, разведете го. Той трябва да види какво му се полага по рождение, преди да заминем. Може да се занимавате с Мария покъсно. Аз ще остана и ще чакам Уиндъм.

Но когато стигнаха до вратата, те я чуха да добавя меко:

— Ако това наистина все още е името му.

* * *

Грейс бе твърде гневна, за да го изчака любезно от другата страна на вратата и вече бе на половината път по коридора, преди мистър Одли да я настигне.

— Това обиколка ли е или надбягване? — попита той, а устните му оформиха познатата усмивка. Но този път това не предизвика нищо друго, освен да разпали яростта ѝ.

— Защо я провокирахте? — избухна тя. — Защо сторихте подобно нещо?

— Имате предвид коментара ми за косата ѝ? — попита той и я дари с един от онези дразнещо невинни погледи, казващи „какво толкова съм сгрешил“. Макар много добре да знаеше какво.

— Всичко — разгорещено отговори тя. — Имахме съвършената прекрасна закуска и тогава вие...

— Вие може да сте имали съвършената прекрасна закуска — прекъсна я той и гласът му съдържаше нова острота, — но аз разговарях с Медуза.

— Да, но не трябваше да влошавате нещата, като я провокирате.

— Нима негова святост не прави така?

Грейс се втренчи в него гневна и объркана.

— За какво говорите?

— Извинете — той вдигна рамене. — Херцогът. Не съм забелязал, че си държи езика зад зъбите в нейно присъствие. Възнамерявах да му подражавам.

— Мистър Од...

— А, но аз сбърках. Той не е светец, нали? Само съвършен.

Грейс не можеше да стори нищо друго, освен да го гледа безпомощно. Какво бе направил Томас, за да заслужи такова презрение? При всички случаи, точно той би трябвало да бъде този с мрачното настроение. Вероятно *беше*, но поне бе отнесъл яростта си другаде.

— Обръщението е Негова светлост, нали? — продължи мистър Одли, а гласът му не загуби и частица от присмеха си. — Не съм толкова необразован, че да не знам правилните обръщения.

— Никога не съм казвала, че сте. Нито пък, ако мога да допълня, го е казвала херцогинята — Грейс изпусна дъх раздражено. — Сега цял ден ще е непоносима.

— Нима не е непоносима през цялото време?

Небеса, искаше й се да го удари. Разбира се, че господарката й обикновено бе непоносима. Той знаеше това. Какво въобще можеше да спечели като го отбеляза, освен да повиши самотнието за своята остроумна персона?

— Ще бъде още по-лоша — настоя тя. — И аз ще бъда потърпевщата в случая.

— Извинявам се тогава — каза той и й предложи разкаян поклон.

Грейс внезапно се почувства неудобно. Не защото си помисли, че й се присмива, а защото бе сигурна, че не го прави.

— Няма нищо — промълви тя. — Не е ваша работа да се тревожите за мен.

— Уиндъм ли го прави?

Грейс погледна към него, уловена от прямия му поглед.

— Не — каза тя меко. — Да, прави го, но...

Не, не го правеше. Томас бе загрижен и се бе застъпвал — в повече от един случай — когато чувстваше, че се отнасяха несправедливо с нея, но никога не сдържаше езика си пред баба си, само за да има мир. Грейс не би дръзнала да очаква такова нещо от него. Нито пък да му отправя забележка, в случай, че не предприемеше нищо.

Той беше херцогът. Не можеше да говори с него по този начин, въпреки приятелството им.

Но мистър Одли бе...

Тя затвори очи за миг, извъръщайки се, така че той да не може да види вълнението по лицето ѝ. Той бе просто мистър Одли и засега, не беше толкова високо над нея. Но гласът на херцогинята, мек и заплашителен, все още звучеше в ушите ѝ...

Ако това наистина все още бе името му.

Тя говореше за Томас, разбира се. Но и обратното също бе вярно. Ако Томас не беше Уиндъм, тогава мистър Одли беше.

И този мъж... този мъж, който я бе целунал два пъти и я бе накарал да мечтае за нещо отвъд стените на този замък — той щеше да бъде този замък. Херцогството не бе просто няколко думи, добавени в края на нечие име. Беше земи, беше пари, беше самата история на Англия, поставена върху раменете на един мъж. И ако имаше едно нещо, което бе научила по време на петте си години в Белгрейв, то бе, че аристократите се различаваха от останалата част на човечеството. Бяха смъртни, вярно, и кървяха и плачеха както всеки друг, но носеха в себе си нещо, което ги отличаваше от другите.

Не ги правеше *по-добри*. Въпреки лекциите на херцогинята по този въпрос, Грейс никога нямаше да повярва в това. Но бяха различни. Бяха оформени със знанието за историята си и предназначението си.

Ако мистър Одли бе законороден, тогава той беше херцогът на Уиндъм, а тя — надскачаща себе си стара мома, задето дори сънуваше лицето му.

Грейс си пое дълбоко дъх и после, след като се успокои достатъчно, се обърна отново към него:

— Коя част от замъка бихте искал да разгледате, мистър Одли?
Вероятно бе разбрал, че сега не му беше времето да я притиска, така че отговори жизнерадостно:

— Е, целият, разбира се, но не мисля, че е осъществимо за една сутрин. От къде предлагате да започнем?

— Галерията? — той бе толкова заинтересован от картините в стаята си предишната нощ. Изглеждаше логично като за начало.

— И да се взирам към приятелските лица на предполагаемите си предшественици? — ноздрите му трепнаха и за миг той почти изглеждаше така, все едно е преглътнал нещо неприятно. — Не мисля така. Видях достатъчно от предците си за една сутрин, много ви благодаря.

— Тези предци са мъртви — измърмори Грейс като едва повярва на дързостта си.

— Така ги предпочитам, но не и тази сутрин.

Тя хвърли поглед по коридора, където можеше да види слънчевата светлина да се процежда през един прозорец.

— Мога да ви покажа градините.

— Не съм облечен подходящо.

— А музикалния салон?

Той потупа ухото си.

— Напълно глухо е за музика, опасявам се.

Тя присви устни, изчака за миг, после каза:

— *Вие* имате ли предвид някое място?

— Много — отговори бързо, — но ще разрушат напълно репутацията ви.

— Мистър Од...

— Джак — напомни ѝ той и някак си разстоянието между тях се скъси. — Наричахте ме Джак миналата нощ.

Грейс не помръдна, въпреки факта, че петите я сърбяха да се дръпне назад. Не бе достатъчно близо, за да я целуне, дори не достатъчно близо, за да докосне случайно ръката ѝ със своята. Но дробовете ѝ внезапно се изпразниха, а сърцето ѝ галопираше толкова бързо, че биеше неравномерно в гърдите ѝ.

Можеше да почувства как се оформя по езика ѝ — *Джак*. Но не можеше да го каже. Не и в този момент, с все още ясната си представата за него като херцог.

— Мистър Одли — каза тя и въпреки, че опита да прозвучи строго, не успя съвсем.

— Сърцето ми е разбито — каза той и го стори с точното ниво на несериозност, за да възстанови равновесието ѝ. — Но ще продължа да живея, колкото и болезнено да е това.

— Да, изглеждате отчаян — измърмори тя.

Една от веждите му се повдигна.

— Улавям ли намек за сарказъм?

— Само намек.

— Добре, защото ви уверявам — той удари с ръка гърдите си, точно над сърцето, — че вътрешно умирам.

Тя се разсмя, но опита да се сдържи, така че прозвуча повече като сумтене. Трябваше да е неловко, с друг щеше да бъде. Но той отново я бе накарал да се отпусне и вместо това почувства как се усмихва. Чудеше се дали осъзнава какъв талант е това — да подхождаш към всеки разговор с усмивка.

— Елате с мен, мистър Одли — каза тя, правейки му знак да я съпроводи надолу по коридора. — Ще ви покажа най-любимата си стая.

— Там има ли купидончета?

Тя примигна.

— Моля?

— Бях нападнат от купидончета тази сутрин — каза ѝ свивайки рамене, сякаш подобно нещо се случваше всеки ден. — В дрешника.

И тя отново се усмихна, този път дори по-широко.

— А. Бях забравила. Малко е прекалено, нали?

— Освен ако човек не е пристрастен към голи бебета.

Смехът ѝ отново прозвуча като сумтене.

— Има ли ви нещо на гърлото? — попита той невинно.

Тя му отговори със сух поглед, после каза:

— Вярвам, че дрешникът е бил декориран от прабабата на сегашния херцог.

— Да, допуснах, че не е била херцогинята — каза той жизнерадостно. — Тя не изглежда като любителка на херувими от какъвто и да е вид.

Образът, който извика *това* бе достатъчен, за да я накара да се разсмее на глас.

— Най-накрая — каза той и добави при любопитния ѝ поглед: — Мислех, че ще се задавите от смях доста по-рано.

— Вие изглежда също възвърнахте доброто си настроение — изтъкна тя.

— Беше необходимо само моята личност да се лиши от *нейното* присъствие.

— Но вие се запознахте с нея едва вчера. Със сигурност сте срещали и други хора, с които не сте се разбирали.

Той ѝ се ухили широко.

— Щастлив съм от деня на раждането си.

— О, хайде сега, мистър Одли.

— Никога не се оставям на мрачните си настроения.

Тя вдигна вежди.

— Искате да кажете, че почти не сте изпитвали такива?

— Точно така — заяви тържествено.

Вървяха, разговаряйки, към най-отдалечената част на къщата, като мистър Одли от време на време се опитваше да измъкне информация за това къде отиват.

— Няма да ви кажа — каза Грейс, и опита да игнорира шеметното чувство на очакване, което бе започнало да се промъква в нея. — Няма да е толкова специално, когато се опише.

— Поредната гостна стая?

За някой друг може би, но за нея бе магическа.

— Колко са стаите тук, между другото? — попита той.

Тя спря, и опита да ги преброи.

— Не съм сигурна. Херцогинята обича само три, така че рядко използваме другите.

— Значи са прашни и мухлясали?

Тя се усмихна.

— Чистят се всеки ден.

— Разбира се — той се огледа и тя си помисли, че не изглеждаше впечатлен от цялото великолепие, което го заобикаляше, а просто... развеселен.

Не, не развеселен. На лицето му по-скоро бе изписана иронична невяра, сякаш все още се чудеше дали това може да се промени и да бъде отвлечен от различна вдовстваща херцогиня. Може би някоя с по-малък замък.

— Давам пени за мислите ви, госпожице Евърслей — каза той.
— Макар да съм сигурен, че струват цял паунд.

— Повече от това — каза му през рамо. Настроението му бе заразно и тя се почувства като кокетка. Бе непознато чувство. Непознато и прекрасно.

Той вдигна ръка, все едно се предаваше.

— Твърде висока цена, боя се. Аз съм само един беден разбойник.

Тя наклони глава.

— Това няма ли да ви направи по-скоро неуспял разбойник?

— Туш — призна той, — но уви, не е истина. Имах най-доходоносната кариера. Животът на крадец съвпада идеално с талантите ми.

— Талантите ви са свързани с насочването на пистолети и отнемането на колиета от шиите на дамите?

— Отнемам колиетата от шиите им с *чар* — той поклати глава в съвършена имитация на обида. — Бъдете така добра да направите разликата.

— О, моля ви.

— Очаровах вас.

Тя изглеждаше като самото възмущение.

— Не сте.

Джак се протегна и преди тя да може да отстъпи, хвана ръката ѝ и я вдигна до устните си.

— Припомнете си въпросната нощ, госпожице Евърслей. Лунната светлина, лекият вятър.

— Нямахше никакъв вятър.

— Разваляте спомена ми — изръмжа той.

— Нямахше никакъв вятър — заяви тя. — Придавате романтичност на срещата.

— Можете ли да ме вините? — отвърна ѝ с дяволита усмивка. — Никога не знам кой ще слезе от каретата. През повечето време се сблъсквам с хриптящи стари борсуци.

Първоначалното намерение на Грейс бе да го попита дали въпросните *борсуци* се отнасяше за мъже или за жени, но реши, че това само ще го окуражи. Освен това, той все още държеше ръката ѝ,

палецът му лениво галеше дланта ѝ, а тя реши, че подобни интимности ограничаваха таланта ѝ за водене на остроумна словесна битка.

— Къде ме водите, госпожице Евърслей? — гласът му бе само шепот, плъзгащ се меко по кожата ѝ. Отново я целуваше и цялата ѝ ръка потрепери от вълнение.

— Почти стигнахме — прошепна тя. Защото гласът ѝ изглежда бе изоставил. Всичко, което успяваше да направи, бе да диша.

Тогава той се изправи, но не пусна ръката ѝ.

— След вас, госпожице Евърслей.

Тя го стори, дърпайки го нежно, докато се придвижваше към целта си. За всеки друг, това бе просто гостна, обзаведена в отсенки на кремаво и златно, като тук-там се забелязваше оттенък на ментовозелено. Но с така наложения ѝ от херцогинята график, Грейс имаше възможността да влиза тук точно когато слънцето все още се мъчеше да изгрее.

Въздухът трептеше в ранната сутрин, някак си златист от светлината и когато нахлуеше през прозорците на тази отдалечена, и не толкова популярна гостна, светът заблестяваше. По средата на деня щеше да бъде просто скъпо обзаведена стая, но сега, докато чучулигите все още чуруликаха нежно навън, тя бе вълшебна.

Ако той не можеше да види това...

Е, тя не знаеше какво би означавало, ако не успееше. Но щеше да е разочароващо. Бе нещо малко, безсмислено за всеки друг, освен нея и все пак...

Искаше той да го види. Простата магия на утринната светлина. Красотата и изяществото на единствената стая в Белгрейв, която можеше почти да си представи, че е нейна.

— Пристигнахме — каза тя, леко задъхана от очакване. Вратата бе отворена и докато приближаваха, можеше да види как светлината се спуска и нежно се плъзга по гладката повърхност на пода. Имаше такъв златен оттенък, че можеше да види всяка частичка прах, която висеше плаваща във въздуха.

— Личен хор ли има вътре? — подразни я той. — Фантастична менажерия?

— Нищо толкова обикновено — отговори тя. — Но затворете очи. Ще видите всичко наведнъж.

Той пое ръцете ѝ и както все още стоеше с лице към нея, ги постави върху очите си. Това я приближи твърде много до него, с така протегнатите ѝ ръце, а горната част на роклята ѝ бе само на милиметри от идеално скроеното му сако. Щеше да е толкова лесно да се наклони напред, и да се притисне към него. Можеше да остави ръцете си да се свлекат и да затвори собствените си очи, повдигайки лице към неговото. Той щеше да я целуне, а тя да изгуби дъха си, волята си, с единственото желание, в този миг, да бъде само себе си.

Искаше да се слее него. Искаше да бъде част от него. И най-странното беше, че — точно там, точно в този момент, с падащата златиста светлина — върху тях — това изглеждаше най-естественото нещо на света.

Но очите му бяха затворени и според него една малка част от магията липсваше. Трябваше да е така, защото ако бе почувствал всичко, което се носеше около нея — през нея — никога не би казал, с напълно очарователен глас...

— Стигнахме ли вече?

— Почти — каза тя. Трябваше да е благодарна, че момента им се изплъзна. Трябваше да е облекчена, че не направи нещо, за което бе сигурна, че ще съжалява.

Но не беше. Искаше си разкаянията. Искаше ги отчаяно. Искаше да направи нещо, което знаеше, че не бива, а после да лежи в леглото през нощта, оставяйки спомена да я сгрива.

Но не бе достатъчно смела да започне собственото си падение. Вместо това, тя го остави да отвори вратата и меко каза:

— Пристигнахме.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гледката остави Джак без дъх.

— Никой не идва тук, освен мен — каза меко Грейс. — Не знам защо.

Светлината, потокът през въздуха, докато слънцето се плъзгаше през грапавото стъкло на древните прозорци...

— Особено през зимата — продължи тя, а гласът ѝ бе леко колеблив, — е вълшебно. Не мога да го обясня. Мисля, че слънцето се спуска по-ниско. А със снега...

Беше светлината. Трябваше да бъде тя. Начинът, по който трептеше и падаше върху нея.

Сърцето му се сви. Сякаш го удариха с юмрук — тази потребност, това всепоглъщащо желание... Не можеше да говори. Дори не можеше да отвори уста, но...

— Джак? — прошепна тя и това бе достатъчно, за да го извади от трансa му.

— Грейс — само една дума, но прозвуча като благословия. Това преминаваше отвъд желанието, беше неизбежно. Беше неопределимо, необяснимо, живо и пулсиращо нещо в него, което можеше да бъде укротено само от нея. Ако не я държеше, ако не я докоснеше в този миг, нещо в него щеше да умре.

За мъж, който се опитваше да се отнася с живота като с безкрайна върволица от иронии и остроумни коментари, нищо не би могло да бъде по-ужасяващо.

Той се протегна и грубо я придърпа към себе си. Не беше внимателен, нито пък нежен. Не можеше да бъде. Не можеше да го постигне, не сега, не и когато се нуждаеше толкова отчаяно от нея.

— Грейс — каза той отново, защото това бе тя за него. Бе невъзможно да я познава само от един ден. Тя бе неговото милосърдие, неговата Божия милост и сякаш винаги се бе намирала вътре в него, чакаща го най-накрая да отвори очи и да я открие.

Ръцете му обгърнаха лицето ѝ. Тя бе безценно съкровище и въпреки това не съумя да я докосне с благоговението, което заслужаваше. Вместо това, пръстите му бяха непохватни, тялото му — грубо и пулсиращо. Очите ѝ — толкова ясни, толкова сини — помисли си, че може да се удави в тях. *Искаше* да се удави в тях, да се загуби в нея и никога да не я напусне.

Устните му докоснаха нейните и тогава — в това бе сигурен — той бе изгубен. В този миг за него не съществуваше нищо друго, освен тази жена, а може би дори и за в бъдеще.

— Джак — въздъхна тя. За пръв път тази сутрин изричаше името му, и това изпрати вълни от желание, пулсиращи през цялото му, и без това напрегнато, тяло.

— Грейс — прошепна в отговор, защото се страхуваше да каже каквото и да било друго, страхуваше се, че за първи път в живота му сладкодумният му език ще го провали и думите му ще прозвучат погрешно. Щеше да сподели нещо, което да означава или твърде малко, или твърде много. И тогава тя щеше да узнае, ако по някакво чудо не се досещаше вече, че го е омагьосала.

Целуна я жадно, страстно, с целия копнеж, събран в него. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, запомняйки нежната му извивка, а когато стигна до по-пищните заоблени форми на дупето ѝ, не можа да се съдържи и я притисна по-плътено към себе си. Беше възбуден и му бе по-трудно да диша, отколкото си бе представял за възможно, а всичко, за което можеше да мисли — ако въобще мислеше — бе, че я иска близо, още по-близо. Каквото можеше да получи, каквото можеше да има — в този момент би го взел.

— Грейс — каза той отново, а дланта му се премести до мястото, където роклята ѝ докосваше кожата, точно до ключицата.

Тя трепна при докосването му и той замря, и не можеше да си представи как ще се отдели от нея. Но дланта ѝ покри неговата и тя прошепна:

— Изненадах се.

Едва тогава той си пое дъх отново.

С треперещи пръсти проследи изящните фестони по ръба на корсажа ѝ. Пулсът ѝ сякаш подскочи при докосването му и никога в живота си той не бе осъзнавал силата на един-единствен звук — тихото потрепване на въздуха, който мина по устните ѝ.

— Толкова си красива — прошепна той и удивителното беше, че дори не гледаше лицето ѝ. Това просто бе кожата ѝ, бледият ѝ, млечен оттенък, нежното розово оцветяване, което се появяваше под пръстите му.

Леко и нежно, наведе глава и прокара устни по вдлъбнатината в основата на гърлото ѝ. Тогава я чу как ахна или може би простена и главата ѝ бавно падна назад в мълчаливо съгласие. Ръцете ѝ се обвиха около него, а дланите ѝ се провряха в косата му и тогава, без дори да се замисля, той я вдигна на ръце и я понесе през стаята до ниското, широко канапе, стоящо близо до прозореца, окъпано в магическата слънчева светлина, която бе съблазнила и двама им.

В един миг бе коленичил до нея и не можеше да направи нищо друго, освен да я гледа, после една от треперещите му длани се протегна, за да погали бузата ѝ. Тя се взираше в него и в очите ѝ имаше почуда и очакване, и да, малко нервност.

Но имаше и доверие. Тя го искаше. Него. Никой друг. Никога не бе целувана досега, в това бе сигурен. А можеше. В това бе дори още по-сигурен. Жена с красотата на Грейс не достигаше тази възраст, без да е отблъсквала множество домогвания.

Тя бе чакала. Бе чакала него.

Все още коленичил до нея, той се наведе, за да я целуне, а ръката му се придвижи надолу от лицето ѝ към рамото, после към ханша ѝ. Страстта му стана по-силна, нейната — също. Тя отвърщаше на целувката му с неопитно нетърпение, което го оставяше без дъх от желание.

— Грейс, Грейс — простена той, но гласът му се изгуби в топлината на устата ѝ. Ръката му намери подгъва на роклята и после се плъзна под него, улавяйки изящния ѝ глезен. И после нагоре... още по-нагоре... до коляното. И по-високо. Докато не можеше да се съдържа повече и се придвижи, отчасти покривайки я с тялото си.

Устните му се преместиха на врата ѝ и той почувства върху бузата си как тя остро си пое дъх. Но не каза не. Не покри ръката му със своята и не го накара да спре. Не направи нищо, освен да прошепне името му и да извие хълбоци под него.

Не можеше да знае какво означава това движение, не можеше да знае какво ще му причини, но този съвсем лек натиск под него,

издигащ се към собственото му желание, усили копнежа му до нетърпимост.

Той си проправи път с целувки от врата ѝ до нежната извивка на гърдите, устните му намериха мястото до ръба на корсажа, където ръката му до скоро беше бродила. Повдигна се съвсем малко от нея, достатъчно, за да може да пъхне пръст под ръба и да го плъзне надолу или може би да избута гърдата ѝ нагоре — каквото там бе необходимо, за да я освободи за страстта си.

Но тъкмо когато бе стигнал целта си и само секунда го делеше от възможността да обхване пълнотата ѝ, да докосне голата ѝ кожа и да погали твърдия връх, издигащ се в дланта му, тя извика. Леко, с изненада.

И тревога.

— Не, не мога — с резки движения тя се изправи на крака, и заоправя роклята си. Ръцете ѝ трепереха. Повече от това. Изглеждаха пълни с непозната, нервна енергия и когато той я погледна в очите, сякаш го прониза нож.

Не беше отвращение, не беше страх. Това, което видя, бе страдание.

— Грейс — каза като се приближи към нея. — Какво не е наред?

— Съжалявам — прошепна тя, отстъпвайки назад. — Аз... не трябваше. Не сега. Не и докато... — една от дланите ѝ литна, покривайки устата.

— Не и докато...? Докато какво?

— Съжалявам — отново каза тя, потвърждавайки увереността му, че това е най-лошата дума в езика. Тя направи бърз, формален реверанс. — Трябва да вървя.

И после избяга от стаята, оставяйки го сам. Той се взира в празната рамка на вратата цяла минута, като се опитваше да разбере какво точно се бе случило. И едва когато пристъпи в коридора, осъзна, че няма представа как да се върне в покоите си.

* * *

Грейс се втурна през Белгрейв наполовина вървейки, наполовина бягайки. Искаше единствено да се добере до стаята си с равен баланс

от достойнство и бързина. Ако слугите я видеха — те изглежда бяха навсякъде тази сутрин, вероятно щяха да се зачудят на безпокойството ѝ.

Херцогинята нямаше да я очаква. Със сигурност щеше да мисли, че все още показва къщата на мистър Одли. Грейс имаше поне един час преди да се наложи да покаже лицето си.

Мили Боже, какво бе сторила? Ако най-накрая не си бе спомнила коя бе тя, кой бе той и кой можеше да бъде, щеше да го остави да продължи. Искаше го. Искаше го със страст, която я бе шокирала. Когато бе взел ръката ѝ, когато я бе притеглил към себе си, бе събудил нещо в нея.

Не. То бе събудено още преди две нощи. В онази лунна нощ, когато стоеше извън каретата, нещо се бе родило в нея. А сега...

Тя седна на леглото, въпреки че искаше да се зарови под завивките, но вместо това просто стоеше там, втречена в стената. Нямаше връщане назад. Стореното — сторено. Не можеше вечно да си остане *нецелуната*. Пое си нервно дъх, което прозвуча по-скоро като безумен смях и покри лицето си с ръце. Можеше ли въобще да избере някой по-неподходящ, в когото да се влюби? Не че това бе мерител за чувствата ѝ, побърза да се увери, но не бе такава глупачка, че да не разпознае влечението си. Ако си позволиеше... Ако му позволиеше...

Тя щеше да се влюби.

Мили Боже!

Той или беше разбойник и тя бе орисана да бъде съпруга на беглец, или беше истинския херцог на Уиндъм, което означаваше...

Грейс се разсмя, защото наистина бе смешно. Трябваше да е смешно. Ако не беше смешно, тогава можеше само да е трагично, а не мислеше, че може да се справи с това точно сега.

Прекрасно. Може би се влюбваше в херцога на Уиндъм. Като че ли това бе много подходящо. Нека да видим, по колко начина бе истинска катастрофа? На първо място, той беше неин работодател, притежаваше къщата, в която тя живееше и рангът му бе толкова над нейния, че почти не можеше да се измери колко.

Да не забравяме и Амелия. Тя и Томас определено не си подхождаха, но тя имаше право да очаква, че ще бъде херцогиня на Уиндъм след брака си. Грейс не можеше да си представи колко глупава

и хитра ще се стори на семейство Уилоуби — нейните добри приятели — ако я видеха да се увърта около новия херцог.

Грейс затвори очи и докосна с пръсти устните си. Ако вдишаше достатъчно дълбоко, почти се отпускаше. И почти можеше все още да усети присъствието му, докосването му, топлината на кожата му.

Беше ужасно.

Беше прекрасно.

Тя беше глупачка.

Легна и изпусна дълбока, изтощена въздишка. Смешно бе как се бе стремилa към промяна, към нещо, което да разчупи монотонността на дните ѝ, в които се грижеше за херцогинята. Животът бе пълен с ирония, нали? А любовта...

Любовта бе най-жестоката шега.

* * *

— Лейди Амелия е тук да ви види, госпожице Евърслей.

Грейс подскочи, мигайки яростно. Сигурно бе заспала. Не можеше да си спомни последния път, когато го бе правила по средата на деня.

— Лейди Амелия? — повтори тя изненадана. — С лейди Елизабет ли?

— Не, госпожице — информира я прислужницата. — Тя е сама.

— Колко любопитно — Грейс се изправи, раздвижвайки крайниците си, за да събуди тялото си. — Моля те, кажи ѝ, че веднага идвам — изчака прислужницата да излезе, после отиде до малкото огледало и оправи косата си.

Изглеждаше по-зле отколкото се бе опасявала, макар че не можеше да бъде сигурна дали е разбъркана от съня или от мистър Одли.

Почувства как кожата ѝ се зачерви при спомена и простена. Събирайки решителността си, тя отново оформи косата си и излезе от стаята, като вървеше колкото може по-бързо, сякаш скоростта и изпълнатите рамене можеха да държат всичките ѝ тревоги под контрол.

Или поне да я накарат да изглежда все едно не я е грижа.

Стори ѝ се странно, че Амелия бе дошла до Белгрейв без Елизабет. Грейс не помнеше да го е правила досега. Определено не и за да види нея. Тя се зачуди дали първоначалното ѝ намерение е било да посети Томас, който бе, доколкото знаеше, все още навън.

Забърза надолу по стълбите, а после заобиколи, за да стигне до предната гостна. Но не бе направила повече от дузина стъпки, преди някой да я сграбчи за ръката и да я дръпне в съседната стая.

— Томас! — възкликна тя. Наистина беше той, изглеждаше изтощен и с ужасна синина под лявото си око. Видът му бе шокиращ, никога не го бе виждала толкова размъкнат досега. Ризата му бе смачкана, връзката му я нямаше, а косата му във възможно най-неприлежен вид.

Очите му бяха необичайно зачервени.

— Какво е станало с теб?

Той допря пръст до устните си и затвори вратата.

— Някой друг ли очакваше? — попита той и бузите ѝ се зачервиха.

Наистина, когато бе почувствала силната мъжка ръка да я сграбчва и да я придърпва, предположи, че е мистър Одли, опитващ се да си открадне целувка.

Изчерви се още по-силно, щом осъзна, че е разочарована от откритието, че не бе той.

— Не, разбира се, че не — каза бързо, макар да заподозря, че той е наясно с лъжата. Набързо огледа стаята, за да види дали са сами. — Какво не е наред?

— Трябва да говоря с теб, преди да се видиш с лейди Амелия.

— О, значи знаеш, че е тук?

— Аз я доведох — потвърди той.

Очите ѝ се разшириха. Това се казваше новина. Нямаше го през цялата нощ и бе доста изтощен. Тя хвърли поглед към близкия часовник. Дори още не беше обяд. Кога можеше да е взел Амелия? И къде?

И защо?

— Това е дълга история — каза ѝ, явно за да я възпре, преди да започне да задава въпроси. — Но е достатъчно да се каже, че тя ще те информира, че си била в Стамфорд тази сутрин и си я поканила да дойде в Белгрейв.

Тя вдигна вежди. Ако я молеше да излъже, значи наистина нещата бяха много сериозни.

— Томас, доста хора знаят, че не съм била в Стамфорд тази сутрин.

— Да, но майка ѝ не е сред тях.

Грейс не бе сигурна дали се почувства шокирана или щастлива. Дали той бе компрометирал Амелия? Защо иначе ще се нуждае от нея, за да лъже майка ѝ?

— Ъ, Томас... — започна, несигурна как да продължи. — Чувствам, че трябва да ти кажа, като се имат предвид броя на отлаганията до сега, мисля, че лейди Кроуланд ще бъде очарована да научи...

— О, за Бога, не е нищо толкова — измърмори той. — Амелия ми помогна да стигна до вкъщи, когато бях... — Томас се изчерви. Изчерви се! *Томас!* — неразположен.

Грейс прехапа устната си, за да не се разсмее. Това бе една доста забележителна гледка — Томас, който си позволява да изглежда като нещо по-малко от самото съвършенство.

— Това е много мило от нейна страна — каза тя, може би прекалено превзето. Но наистина, не можа да се сдържи.

Той я изгледа свирепо, при което я затрудни още повече да запази лицето си безизразно.

Тя прочисти гърлото си.

— Обмислял ли си да, ъ, да се въведеш в ред?

— Не — сопна се той. — Предпочитам да приличам на мърляв глупак.

Грейс трепна при тези думи.

— Сега слушай — продължи той, като изглеждаше много решителен. — Амелия ще повтори това, което ти казах, но е наложително да не ѝ казваш за мистър Одли.

— Никога не бих го сторила — бързо каза Грейс. — Не е моя работа.

— Добре.

— Но тя ще иска да знае защо си, ъ... — о, Боже, как да го каже любезно?

— Не знаеш защо — изрече той гладко. — Просто ѝ кажи това. Защо би заподозряла, че знаеш нещо повече?

— Знае, че те смятам за приятел — каза Грейс. — И още повече, аз живея тук. Слугите винаги знаят всичко. Тя знае и това.

— Ти не си слугиня — измърмори той.

— Такава съм и ти го знаеш — отговори му, почти развеселена. — Единствената разлика е в това, че ми е позволено да нося по-хубави дрехи и от време на време да разговарям с гостите. Но те уверявам, наясно съм с клюките в цялото домакинство.

За няколко секунди той не направи нищо друго, освен да я гледа втренчено, сякаш я чакаше да се разсмее и да каже: *Само се шегувам!* Най-накрая той промърмори нещо под носа си, което бе сигурна, че не е предназначено да разбере — и наистина не го разбра — клюките на слугите понякога бяха неприлични, но никога обидни.

— Заради мен, Грейс — каза той, а очите му се взряха в нейните, — ще бъдеш ли така добра да й кажеш, че не знаеш?

Това бе най-близкото до молба, което някога бе чувала от него и я остави объркана и в неловко положение.

— Разбира се — бързо каза тя. — Имаш думата ми.

Той рязко кимна.

— Амелия те очаква.

— Да. Да, разбира се — Грейс забърза към вратата, но когато дланта ѝ докосна дръжката, откри, че не е напълно готова да тръгне. Обърна се, поглеждайки още веднъж лицето му.

Той не беше на себе си. Никой не можеш да го вини, бяха най-необикновените два дни. Но все пак, това я тревожеше.

— Всичко наред ли е? — попита го.

И незабавно съжали, че го е казала. Лицето му сякаш се раздвижи и изкриви и тя не можеше да е сигурна дали ще се разсмее или разплаче. Но знаеше, че не иска да става свидетел и на двете.

— Не, не ми отговаряй — измърмори тя и избяга от стаята.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джак в края на краищата стигна до спалнята си, макар да знаеше, че по всяка вероятност все още щеше да спи, ако не бе толкова решен да се присъедини към Грейс за закуска. Но когато легна върху завивките с намерение за една възстановителна дрямка, откри, че не може да заспи.

Това бе прекалено дразнещо. От много време се гордееше със способността си да заспива, когато поиска. Беше му от полза в годините, когато бе войник. Сънят все не достигаше, а той си дремваше, където свари. Приятелите му безкрайно му завиждаха за това, че може да се подпре на някое дърво, да затвори очи и след три минути да е заспал.

Но очевидно не и днес, макар да бе заменил грапавото дърво за най-хубавия дюшек, който можеше да се купи с пари. Той затвори очи, пое дълбоко и бавно дъх и... нищо.

Нищо, освен Грейс.

Би искал да каже, че мисълта за нея го преследва, но щеше да е лъжа. Не бе нейна грешката, че той е глупак. Честно казано, не беше само това, че той силно и отчаяно я искаше — макар, че бе, много неудобно, наистина. Не можеше да я изкара от ума си, защото не *искаше* да я изкара от ума си. Защото, ако спреше да мисли за Грейс, щеше да започне да мисли за други неща. Например за вероятността да е херцога на Уиндъм.

Вероятност... Ха. Знаеше, че е така. Родителите му се бяха оженили. И всичко, което трябваше да се направи, бе да се намери регистъра на енорията.

Затвори очи, в опит да потисне непреодолимото чувство на ужас, което го връхлетя. Просто трябваше да излъже и да каже, че родителите му никога не са се венчавали. Но, по дяволите, не знаеше какви ще са последствията, когато го каза. Никой не му бе съобщил, че ще бъде провъзгласен за проклет херцог. Всичко, което знаеше бе, че е

много ядосан на херцогинята за това, че го отвлече и на Уиндъм, задето го зяпаше все едно е нещо, което трябва да се смете под килима.

И после Уиндъм бе казал с този негов мазен, високомерен глас: *Ако наистина родителите ви са женени...*

Джак бе изтърсил отговора си, преди да има шанс да обмисли последствията от действията си. Тези хора не бяха по-добри от него. Нямаха право да позорят родителите му.

Обаче сега бе твърде късно. Дори да опиташе да излъже и да се отрече от думите си, херцогинята нямаше да миряса, докато не проправеше пътека до Ирландия в търсене на брачното свидетелство.

Тя искаше той да е наследника, това бе ясно. Трудно бе да си представи, че я е грижа за някого, но очевидно бе обожавала средния си син.

Баща му.

И макар херцогинята да не бе показала някаква определена привързаност към него — не че бе положил много усилия да я впечатли — тя явно го предпочиташе пред другия си внук. Джак нямаше представа какво бе станало между херцогинята и сегашния херцог, ако въобще бе станало нещо. Но не таяха много добри чувства един към друг.

Джак се изправи и се приближи до прозореца, и най-накрая се призна за победен, отказвайки се от мисълта за сън. Сутрешното слънце бе вече ярко и високо в небето и внезапно го сграбчи желанието да е навън или по-скоро, вън от Белгрейв. Странно как някой можеше да се чувства толкова притиснат в подобно внушително жилище. Но се чувстваше така и искаше да излезе.

Джак прекоси стаята и грабна палтото си. Изглеждаше задоволително износено в сравнение с хубавите дрехи на Уиндъм, които бе носил тази сутрин. Почти се надяваше да се сблъска с херцогинята, само за да може да го види толкова пращен и измачкан.

Почти. Но не съвсем.

С бързи, дълги крачки той си проправи път надолу към главния коридор, почти единственото място, до което знаеше как да стигне. Стъпките му отекваха дразнещо шумно по мрамора, докато вървеше напред. Изглежда всичко ехтеше тук. Бе твърде голямо, твърде впечатляващо, твърде...

— Томас?

Той спря. Беше женски глас. Не на Грейс. Но млад. Несигурен.

— Това... толкова съжалявам — наистина бе млада жена, средна на ръст, руса, с доста привлекателни лешникови очи. Стоеше близо до рамката на вратата на гостната, в която бе завлечен предишния ден. Бузите ѝ бяха възхитително розови, посипани с малко лунички, които бе сигурен, че тя мрази. Бе научил, че всички жени ги мразят. Имаше нещо необикновено приятно в нея, реши той. Ако не беше толкова обсебен от Грейс, би флиртувал с нея.

— Съжалявам, че ви разочаровах — измърмори той, отправяйки ѝ закачлива усмивка. Това не бе флирт. А просто начина, по който разговаряше с всички дами. Разликата бе в намерението.

— Не — каза тя бързо, — разбира се, че не. Грешката бе моя. Само си стоях тук — посочи зад себе си към мястото за сядане. — Заприличахте ми на херцога така, както си вървяхте.

Това вероятно бе годеницата, осъзна Джак. Колко интересно. Трудно му бе да си представи защо Уиндъм се бавеше с брака. Той направи грациозен поклон.

— Капитан Джак Одли на вашите услуги, госпожо — бе изминало доста време, откакто се бе представял с военния си ранг, но някак си му се стори подходящо за ситуацията.

Тя направи вежлив реверанс.

— Лейди Амелия Уилоуби.

— Годеницата на Уиндъм.

— Значи го познавате? Разбира се, че е така. Вие сте гост тук. О, вие трябва да сте неговия партньор по фехтовка.

— Той ви е споменал за мен? — денят ставаше все по-интересен с всяка секунда.

— Не много — призна тя. Примигна, като избягваше погледа му. Той осъзна, че гледа към бузата му, която все още бе насинена от кавгата с годеника ѝ предишния ден.

— А, това ли? — измърмори той, давайки си вид на леко смутен. — Изглежда много по-зле, от колкото е в действителност.

Тя искаше да го попита за това. Можеше да го види в очите ѝ. Джак се зачуди дали е видяла посиненото око на Уиндъм. Това определено би заинтригувало любопитството ѝ.

— Кажете ми, лейди Амелия — каза той разговорливо, — какъв цвят е днес?

— Бузата ви? — попита тя с лека изненада.

— Именно. Синините имат склонност да изглеждат по-зле с времето, не сте ли забелязала? Вчера бе доста пурпурна, почти с цвета на кралски одежди, с лека отсянка на синьо в нея. Не съм проверявал наскоро в огледалото — той обърна глава, предлагайки й по-добър ъгъл. — Все още ли е така привлекателна?

Очите ѝ се разшириха и за един миг изглежда не знаеше какво да каже. Джак се зачуди дали за нея бе необичайно мъжете да флиртуват с нея. Уиндъм трябваше да се засрами. Беше ѝ направил лоша услуга.

— Ъ, не — отвърна тя. — Не бих я нарекла привлекателна.

Той се разсмя.

— Няма да получа превзети думи от вас, а?

— Опасявам се, че тези сини отсенки, с които така се гордеете, вече са зелени.

Той се приближи към нея с топла усмивка.

— За да отиват на очите ми?

— Не — каза тя, изглежда напълно имунизирана за чара му, — не и с пурпурното до тях. Изглежда доста зле.

— Пурпурно смесено със зелено прави...

— Голяма бъркотия.

Той отново се разсмя.

— Вие сте очарователна, лейди Амелия. Но съм сигурен, че годеникът ви, ви го казва при всеки възможен случай.

Тя не отговори. Не че можеше да го стори. Единствените ѝ възможни отговори бяха *да*, което би показало самочувствието ѝ или *не*, което би разкрило пропуската на Уиндъм. Нито едно от двете не бе нещо, което една дама би искала да покаже пред света.

— Него ли чакате тук? — попита той, като реши, че е време да сложи край на разговора. Лейди Амелия бе очарователна и не можеше да отрече, че се забавлява донякъде, докато я опознаваше без знанието на Уиндъм, но той все още бе малко напрегнат вътрешно и нямаше търпение да излезе навън.

— Не, аз само... — тя прочисти гърлото си, — тук съм, за да видя госпожица Евърслей.

Грейс?

И кой бе той, та да каже, че един човек не може да получи малко свеж въздух и в гостна стая? Трябваше само да отвори прозорец.

— Запознахте ли се с госпожица Евърслей? — попита лейди Амелия.

— Да, запознах се. Тя е прекрасна.

— Да — последва пауза, достатъчно дълга, за да накара Джак да се зачуди. — Всички се възхищават от нея — довърши лейди Амелия.

Джак си помисли дали да не създаде неприятности на Уиндъм. Едно просто измърморено: *Трябва да ви е трудно с толкова красива дама, живееща тук в Белгрейв*, би свършило доста добра работа. Но това щеше да създаде също толкова неприятности и на Грейс, което не бе подготвен да стори. Така че вместо това избра посредственото и скучно:

— Вие и госпожица Евърслей познавате ли се?

— Да. Имам предвид, не. Повече от това, ако мога да кажа. Познавам Грейс от детинство. Тя е по-скоро приятелка на по-голямата ми сестра.

— Със сигурност и с вас също.

— Разбира се — съгласи се тя. — Но повече със сестра ми. На една и съща възраст са, нали разбирате.

— А, бедата да си по-малкия — измърмори той.

— И вие ли имате подобен опит?

— Въобще не — каза той с усмивка. — Аз бях този, който игнорираше малките безделници — той си помисли за дните си със семейство Одли. Едуард бе с шест месеца по-малък, а Артър само осемнадесет месеца след него. Не включваха горкият Артър в доста пакости и все пак бе интересно, че именно Артър бе този, с когото в края на краищата имаше най-силна връзка.

Артър беше необикновено схватлив. И двамата споделяха това качество. Джак умееше да преценява хората. Налагаше му се. Понякога това бе единственото му средство за събиране на информация. Но като момче бе приемал Артър за също толкова дразнещ, колкото и дребно кутре. Едва когато и двамата бяха ученици и започнаха да учат в Портора Роял, той бе осъзнал, че и Артър умее да преценява характери.

И макар никога да не го бе казал, Джак знаеше, че бе преценил и него.

Той отказа да изпада в сантименталности. Не сега, не и с очарователна дама за компания и с обещанието за още една, която

щеше да дойде всеки момент. Така че той извика още щастливи спомени за Артър на преден план в ума си и каза:

— Аз бях най-големият от семейството. Добро положение, мисля. Щях да бъда много нещастен, ако не съм начело.

Лейди Амелия се усмихна на това.

— Аз съм второто от пет деца, така че също мога да оценя гледната ви точка.

— Пет! Всичките момичета? — предположи той.

— От къде знаете?

— Нямам представа — каза искрено, — но създава такава очарователна картина. Би било истински срам да се развали от мъж.

— Езикът ви винаги ли е така меден, капитан Одли?

Той ѝ предостави една от най-добрите си половинчати усмивки.

— Освен когато е златен.

— Амелия!

И двамата се обърнаха. Грейс бе влязла в стаята.

— И мистър Одли — каза тя, изненадана да го види тук.

— О, съжалявам — каза лейди Амелия, и се обърна към него. — Мислех, че сте *капитан* Одли.

— Такъв съм — каза той със съвсем леко вдигане на рамене. — Зависи от настроението ми — обърна се към Грейс и се поклони. — Наистина е привилегия да ви видя отново толкова скоро, госпожице Евърслей.

Тя се изчерви. Той се зачуди дали гостенката ѝ е забелязала.

— Не знаех, че сте тук — каза Грейс, след като направи реверанс.

— Нямах как да знаете. Бях се запътил навън за една възстановителна разходка, когато лейди Амелия ме пресрещна.

— Помислих го за Уиндъм — каза тя. — Не е ли странно?

— Наистина — отвърна Грейс и се почувства доста неудобно.

— Разбира се, аз не внимавах много — продължи лейди Амелия, — което съм сигурна, че обяснява всичко. Само хвърлих един поглед с ъгълчето на окото си, когато той премина покрай отворената врата.

Джак се обърна към Грейс.

— Така има много повече смисъл, нали?

— Много повече смисъл — повтори Грейс. Тя погледна през рамо.

— Чакате ли някого, госпожице Евърслей? — попита Джак.

— Не, просто си мислех, че негова светлост може да се присъедини към нас. Ъ, след като годеницата му е тук, разбира се.

— Значи се е върнал? — измърмори Джак. — Не знаех.

— Така ми казаха — добави Грейс, а той беше убеден, че лъже, макар да не можеше да си представи защо. — Не съм го виждала.

— Уви — каза Джак, — нямаше го доста време.

Грейс преглътна.

— Мисля, че трябва да го доведе.

— Но вие едва дойдохте.

— Въпреки това...

— Ще позвъним да го повикат — каза Джак, защото не възнамеряваше да ѝ позволи да избяга толкова лесно. Да не споменаваме, че очакваше с нетърпение херцога да го открие тук с Грейс и лейди Амелия. Той прекоси стаята и дръпна шнура на звънеца. — Ето — каза той. — Сторено е.

Грейс се усмихна с неудобство и се приближи до дивана.

— Бих искала да седна.

— Ще се присъединя — каза с готовност лейди Амелия. Тя забърза след Грейс и се настани точно до нея. Двете седяха една до друга, вдървено и неловко.

— Каква прелестна жива картина представлявате вие двете — каза той, защото не би изпуснал момента да ги подразни. — А аз да не си нося маслените бои.

— Рисувате ли, мистър Одли? — попита лейди Амелия.

— Уви, не. Но се чудех дали да не взема няколко урока. Това е толкова благородно занимание за един джентълмен, не мислите ли?

— О, наистина.

Последва мълчание, после лейди Амелия побутна Грейс.

— Мистър Одли е голям ценител на изкуството — избъбри Грейс.

— Тогава трябва да се наслаждавате на престоя си в Белгрейв — каза лейди Амелия. Лицето ѝ представляваше съвършена картина, изтъкана от любезен интерес. Той се зачуди колко време ѝ бе отнело да усъвършенства изражението. Като дъщеря на граф вероятно имаше безброй социални задължения. Той си помисли, че това изражение — ведро и неподвижно, и все пак не недружелюбно — бе доста полезно.

— Очаквам с нетърпение да разгледам колекцията — отвърна Джак. — Госпожица Евърслей се съгласи да ми я покаже.

Лейди Амелия се обърна към Грейс колкото успя, като се има предвид, че двете бяха приковани една към друга.

— Това е много мило от твоя страна, Грейс.

Тя изсумтя нещо, което вероятно трябваше да е отговор.

— Планираме да избегнем купидончетата — каза Джак.

— Купидончетата? — повтори лейди Амелия.

Грейс извърна поглед.

— Открих, че не ги харесвам особено.

Лейди Амелия го изгледа с любопитна смесица от раздражение и невяра.

Джак хвърли поглед към Грейс, за да прецени реакцията ѝ, после отново насочи вниманието си към гостенката ѝ.

— Виждам, че не сте съгласна, лейди Амелия.

— Какво толкова им има на купидончетата?

Той се настани на облегалката на отсрещния диван.

— Не ги ли намирате за опасни?

— Закръглените малки бебета?

— Носещи смъртоносни оръжия — напомни ѝ той.

— Това не са *истински* стрели.

Джак направи още един опит да привлече Грейс в разговора.

— Какво мислите вие, госпожице Евърслей?

— Не мисля често за купидончета — каза тя кратко.

— И все пак ние с вас вече ги обсъждахме два пъти.

— Защото вие повдигнахте темата.

Джак се обърна към лейди Амелия.

— Дрешникът ми определено е залят с тях.

Тя се обърна към Грейс.

— Била си в дрешника му?

— Не с него — буквално се сопна Грейс. — Но определено съм го виждала преди.

Джак се усмихна вътрешно и се зачуди какво ли говори за него факта, че толкова обича да създава неприятности.

— Извинете ме — измърмори Грейс, очевидно смутена от избухването си.

— Мистър Одли — каза лейди Амелия, обръщайки се към него решително.

— Лейди Амелия.

— Ще бъде ли грубо ако госпожица Евърслей и аз се поразходим из стаята?

— Разбира се, че не — каза той, макар че можеше да види по лицето ѝ, че в действителност тя го мислеше за грубо. Но той нямаше нищо против. Ако дамите искаха да си споделят лични неща, нямаше да им пречи. Освен това му бе приятно да наблюдава как се движи Грейс.

— Благодаря ви за разбирането — каза тя и пъкна ръката си в тази на Грейс, издърпвайки и двете на крака. — Изпитвам нужда да се разтъпча и се боя, че крачките ви вероятно ще са твърде бързи за една дама.

Как успя да произнесе това, без да се задави с езика си, той не знаеше. Но само се усмихна и ги проследи с поглед, докато се придвижиха до един от прозорците, оставяйки го достатъчно далеч, че да не ги чува.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грейс остави Амелия да определя темпото. Веднага щом прекосиха стаята, тя започна бързо да ѝ шепне за събитията от тази сутрин, после за Томас, който се нуждаел от помощта ѝ, и нещо за майка си.

Грейс само кимаше, а очите ѝ непрестанно се стрелкаха към вратата. Томас щеше да пристигне всеки миг и макар да нямаше представа какво да стори, за да предотврати това, което със сигурност щеше да бъде една пагубна среща, не можеше да измисли нищо.

Междувременно, Амелия продължаваше да шепне. Грейс я слушаше до толкова, че успя само да чуе края на думите:

— ... моля те да не го опровергаваш.

— Разбира се, че няма — отвърна ѝ бързо, защото със сигурност Амелия я бе помолила за същото, което и Томас преди няколко минути. Ако не бе така, тогава нямаше представа с какво се съгласява, добавяйки: — Имаш думата ми.

В този момент Грейс вече не бе сигурна, че се интересува.

Продължиха да вървят, потънали в мълчание. Докато минаваха покрай мистър Одли, той им се усмихна и кимна доста многозначително.

— Госпожице Евърслей — измърмори той. — Лейди Амелия.

— Мистър Одли — отвърна Амелия. Грейс успя да каже същото, но гласът ѝ прозвуча неприятно и дрезгаво.

Амелия започна отново да шепне, щом го отминаха, но точно тогава Грейс чу тежки стъпки в коридора. Извърна се, за да погледне, но това бе само един лакей, понесъл пътнически сандък.

Тя преглътна. О, Боже, херцогинята вече започваше да опакова багажа за пътуването им до Ирландия, а Томас дори не знаеше за плановете ѝ. Как можа да забрави да му каже по време на срещата им?

И тогава осъзна присъствието на Амелия, за която някак бе успяла да забрави, макар че се бяха хванали под ръка.

— Извинявай — каза бързо, след като очакваше, че е неин ред да говори. — Каза ли нещо?

Амелия поклати глава:

— Не.

Грейс бе убедена, че лъже, но нямаше желание да спори.

И тогава... чу още стъпки в коридора.

— Извини ме — каза тя, неспособна да понесе още няколко безкрайни секунди изпълнени с напрежение. Отдръпна се и забърза към отворената врата. Още няколко прислужника преминаха, очевидно всички в подготовка за предстоящото пътуване до Ирландия. Грейс се върна до Амелия и отново хвана ръката ѝ. — Не беше херцогът.

— Някой ще заминава ли някъде? — попита Амелия, докато наблюдаваше как двама лакеи преминават, единия с куфар, а другия с кутия за шапки.

— Не — каза Грейс. Но мразеше да лъже и въобще не я биваше в това, така че добави: — Е, предполагам, че някой може да отива някъде, но не знам нищо за това.

Което също бе лъжа. Прекрасно. Тя погледна Амелия и опита да се усмихне жизнерадостно.

— Грейс — попита тихо Амелия, като изглеждаше ужасно загрижена, — добре ли си?

— О, не... имам предвид, да, много съм добре — отново опита да се усмихне весело, но заподозря, че се получи още по-зле от предишния път.

— Грейс — прошепна Амелия, гласът ѝ придоби нов и доста обезпокоително дяволит тон, — да не си влюбена в мистър Одли?

— Не! — о, мили Боже, беше го казала високо. Грейс погледна към него. Не че искаше, но току-що бяха направили завой и той бе срещу тях и нямаше как да го избегне. Лицето му бе наклонено леко надолу, но тя можеше да види как я гледа изумено. — Мистър Одли — каза тя, защото след като я гледаше, ѝ се стори, че трябва да каже нещо, дори да беше твърде далеч, за да я чуе.

При първа възможност, се обърна отново към Амелия и прошепна:

— Току-що се запознах с него. Вчера. Не, предния ден — о, бе такава глупачка. Поклати глава и погледна твърдо пред себе си. — Не мога да си спомня.

— Напоследък срещаш много интригуващи джентълмени — отбеляза Амелия.

Грейс рязко се обърна към нея.

— Какво имаш предвид?

— Мистър Одли... — подразни я Амелия. — Италианският разбойник.

— Амелия!

— О, точно така, ти каза, че бил шотландец. Или ирландец. Не беше сигурна — челото ѝ се сбърчи. — От къде е мистър Одли? Произношението му е леко провлачено.

— Не знам — заинати се Грейс.

Къде беше Томас? Ужасяваше се от пристигането му, но очакването бе по-лошо.

А после Амелия — мили Боже, *защо?* — извика:

— Мистър Одли?

Грейс се извърна и се втренчи в стената.

— Грейс и аз се чудехме от къде сте — каза Амелия. — Акцентът ви ми е непознат.

— От Ирландия, лейди Амелия, малко по на север от Дъблин.

— Ирландия! — възкликна тя. — Боже, доста сте далеч от дома.

Те приключиха с обиколката на стаята, но Грейс остана права, дори след като Амелия се оттегли и седна. После се приближи към вратата, колкото можа по-незабележимо.

— Наслаждавате ли се на Линкълншир, мистър Одли? — чу да пита Амелия.

— Намирам го за много изненадващ.

— Изненадващ?

Грейс надникна в коридора, все още наполовина заслушана в разговора зад себе си.

— Посещението ми тук не бе това, което очаквах — каза той и Грейс много добре можеше да си представи развеселената му усмивка, докато казваше *това*.

— Наистина ли? — отвърна Амелия. — Какво очаквахте? Уверявам ви, в тази част на Англия сме доста цивилизовани.

— О, да, много — измърмори той. — Повече, отколкото предпочитам, всъщност.

— Защо, мистър Одли — попита Амелия, — какво искате да кажете?

Грейс не успя да чуе дали той ѝ отговори. Точно тогава видя Томас да се задава от дъното на коридора, натъкмен и отново приличащ на херцог.

— О — каза тя, думата се изплъзна от устните ѝ. — Извинете ме — после забърза по коридора, махайки лудо към Томас, така че Амелия и мистър Одли да не забележат безпокойството ѝ.

— Грейс — каза той, като се насочи към нея, — какво значи това? Пенрит ми каза, че Амелия е тук, за да се срещне с мен.

Не забави крачка, докато приближаваше и Грейс осъзна, че очаква да вървят редом.

— Томас, чакай — каза тя, шепнейки настойчиво и сграбчи ръката му в опит да го спре.

Той се обърна към нея, и една от веждите му се повдигна в извита арка.

— Мистър Одли — каза тя, дърпайки го назад, още по-далеч от стаята, — е в гостната.

Томас хвърли поглед към стаята и после отново към Грейс, очевидно неразбиращ.

— С Амелия — буквално изсъска тя.

Всички следи от невъзмутимата му външност изчезнаха.

— Какво по дяволите? — прокле той. Погледна остро обратно към гостната, не че въобще можеше да види нещо от мястото си. — Защо?

— Не знам — каза Грейс, гласът ѝ се пречупи от раздразнение. Защо пък *тя* трябваше да знае защо? — Беше там, когато пристигнах. Амелия каза, че го е видяла да минава покрай отворената врата и го помислила за теб.

Тялото му потрепери. Видимо.

— Той какво каза?

— Не знам. Не бях там. А после не можах много добре да я разпитам в негово присъствие.

— Не, разбира се, че не.

Грейс изчака в мълчание той да каже още нещо. Но Томас притискаше носа си и изглеждаше така, сякаш го болеше глава. Тогава тя се опита да каже нещо, което да прозвучи по-разведряващо.

— Сигурна съм, че той не е разкрил своята...
О, небеса. Как да го каже?
— ... самоличност пред нея — довърши тя с гримаса.
Той я изгледа ужасяващо.
— Вината не е моя, Томас — отвърна тя.
— Не съм казал, че е — гласът му бе скован и не каза нищо повече, преди да закрачи към гостната.

* * *

От момента, в който Грейс избяга от стаята, нито Джак, нито лейди Амелия бяха промълвили и една дума. Сякаш бяха стигнали до негласното споразумение, да мълчат, докато не разберат какво толкова се говори в коридора.

Джак винаги се бе смятал за по-добър от обичайното в изкуството на подслушването, но не успя да улови дори шепот. Все пак, имаше доста добра идея за какво става дума. Грейс предупреждаваше Уиндъм, че злият мистър Одли бе забил нокти в хубавата и невинна лейди Амелия. И после Уиндъм щеше да проклина — под носа си, разбира се, не бе толкова груб, за да го направи пред дама — и щеше да настоява да разбере какво са си казали.

Цялата работа би била извънредно забавна, ако не засягаше нея, събитията от сутринта и най-вече целувката.

Грейс.

Искаше си я обратно. Искаше жената, която бе държал в ръцете си, не тази, която вдървено бе обикаляла стаята с лейди Амелия, и го бе наблюдавала така, сякаш щеше да открадне среброто всеки момент.

Предполагаше, че е смешно. По някакъв начин. Дори смяташе, че трябва да се поздрави. Каквото и да чувстваше тя към него, не бе липса на интерес. Кое би било най-жестокия от всички отговори.

Но за първи път той откриваше, че завладяването на една дама не е просто игра. Не го бе грижа за тръпката на преследването, за насладата, когато вземаше преднина в *играта*, за планирането на прелъстяването и след това за осъществяването му с безупречен нюх и замах.

Просто искаше *нея*.

Може би дори завинаги.

Хвърли поглед към лейди Амелия. Тя се бе наклонила напред, с леко извита глава, сякаш, за да предостави на ухото си възможно най-добрият ъгъл.

— Няма да можете да ги чуете — каза Джак.

Тя го погледна, сконфузена от факта, че са я разкрили. Беше забавна гледка.

— О, не се преструвайте, че не се опитвахте — сгълча я той. — Аз определено го правех.

— Много добре — лейди Амелия изчака един миг, после попита: — За какво предполагате, че говорят?

При нея любопитството винаги щеше да надделява. Бе поинтелигентна, отколкото изглеждаше първоначално, реши той. Сви рамене, преструвайки се на невеж.

— Трудно е да се каже. Никога не бих предположил, че разбирам женския ум, или пък този на нашия почитаем домакин.

Тя рязко се извърна, изненадана.

— Не харесвате ли херцога?

— Не казах това — отвърна Джак. Но разбира се, и двамата знаеха, че го бе казал.

— Колко време ще останете в Белгрейв? — попита тя.

Той се усмихна.

— Нямате търпение да се отървете от мен ли, лейди Амелия?

— Разбира се, че не. Видях, че слугите местят някакви куфари. Помислих си, че може би са ваши.

Той едва сдържа изражението си непроменено. Не знаеше защо се изненада от това, че старицата вече бе започнала да опакова.

— Мисля, че са на херцогинята — отвърна той.

— Отива ли някъде?

Той почти се изсмя на изпълненото ѝ с надежда изражение.

— В Ирландия — каза разсеяно, преди да му хрумне, че може би точно тя от всички наоколо не трябва да знае за плановете им.

Или може би бе единствената, която наистина трябваше да знае. Определено заслужаваше да научи. Заслужаваше да я канонизират за светица, по негово мнение, ако наистина планираше да се омъжи за Уиндъм. Не можеше да си представи нещо по-малко приятно от това да прекараш живота си с такъв арогантен пуритан.

И тогава, сякаш извикан от мислите му, арогантният пуритан се появи.

— Амелия.

Уиндъм стоеше на прага в цялото си херцогско великолепие. Освен великолепно оцветеното му око, помисли си Джак с известно задоволство. То беше дори по-кърваво от предишната вечер.

— Ваша светлост — отговори тя.

— Колко е хубаво да те видя — каза Уиндъм, след като се приближи към тях. — Виждам, че си срещнала нашия гост.

— Да — отвърна Амелия. — Мистър Одли е доста забавен.

— Доста — каза Уиндъм.

Джак си помисли, че изглежда така, сякаш току-що е сдъвкал ряпа.

Винаги бе мразил репите.

— Дойдох, за да видя Грейс — каза лейди Амелия.

— Да, разбира се — кимна Уиндъм.

— Уви — вметна Джак, наслаждавайки се на неудобния разговор, — аз я намерих пръв.

Отговорът на Уиндъм беше чисто ледено пренебрежение. Джак се усмихна на свой ред, убеден, че това ще го нервира много повече, отколкото, която и да е негова реплика.

— Аз намерих *него*, всъщност — каза лейди Амелия. — Видях го в коридора и го помислих за вас.

— Поразително, нали? — промърмори Джак и се обърна към лейди Амелия. — Изобщо не си приличаме.

— Не — каза остро Уиндъм, — изобщо.

— Какво мислите, госпожице Евърслей? — попита Джак, и се изправи на крака. Изглежда той бе единственият, който забеляза, че бе влязла в стаята. — Херцогът и аз имаме ли сходни черти?

Грейс зяпна в почуда за момент, преди да проговори.

— Опасявам се, че не ви познавам достатъчно добре, за да преценя точно.

— Добре казано, госпожице Евърслей — отвърна той, като й кимна в знак на комплимент. — Мога ли тогава да заключа, че познавате херцога доста добре?

— Работя за баба му от пет години. За това време съм имала щастието да поопозная характера му.

— Лейди Амелия — каза Уиндъм, явно нетърпелив да прекъсне разговора, — мога ли да ви придружа до дома ви?

— Разбира се — каза тя.

— Толкова скоро? — измърмори Джак, само за да изнерви допълнително обстановката.

— Семейството ми ще ме очаква — добави Амелия, макар да не бе споменала изобщо за това, преди Уиндъм да ѝ предложи да я изведе.

— Тогава ще тръгнем веднага — каза той. Годеницата му пое ръката му и се изправи.

— Ъ, ваша светлост!

Джак незабавно се извърна при звука от гласа на Грейс.

— Бих ли могла да разменя няколко думи с вас — каза тя от мястото си до вратата, — преди да, ъ, да излезете. Моля.

Уиндъм се извини и я последва в коридора. Все още се виждаха от гостната, макар че бе трудно — всъщност невъзможно — да доловят разговора им.

— Какво ли обсъждат толкова? — попита Джак лейди Амелия.

— Нямам никаква представа — изрече тя.

— Нито пък аз — каза той, като звучеше леко и безгрижно. Само за контраст. Животът бе къде по-забавен така.

И после чуха:

— Ирландия!

Това беше Уиндъм, който говореше високо. Джак се наклони напред, за да вижда по-добре, но херцогът хвана ръката на Грейс и я насочи към място, където не можеше да ги види. И чуе.

— Имаме си отговор — измърмори Джак.

— Не може да е разстроен от това, че баба му напуска страната — каза лейди Амелия. — По-скоро бих си помислила, че ще планира празненство за това.

— А аз мисля, че госпожица Евърслей го информира, че баба му има намерение той да я придружи.

— До Ирландия? — Амелия поклати глава. — О, сигурно грешите.

Той сви рамене, преструвайки се на незаинтересован.

— Може би. Аз съм само новодошъл тук.

И тогава тя изрече най-смелите си думи:

— Освен факта, че не мога да си представя защо херцогинята би искала да отиде в *Ирландия* — не че аз не бих искала да видя вашата красива страна, но не е присъщо за характера на херцогинята, защото съм я чувала да говори презрително за Нортъмбърланд, Езерната област и въобще за цяла Шотландия... — тя спря, вероятно, за да си поеме дъх. — Ирландия едва ли е по вкуса ѝ.

Той кимна, след като това се очакваше от него.

— Но наистина, няма смисъл да настоява негова светлост да я съпроводи. Не се нуждаят от взаимната си компания.

— Колко учтиво казано, лейди Амелия — отбеляза Джак. — Някой въобще нуждае ли се от тяхната компания?

Очите ѝ се разшириха от шок и на него му хрумна, че може би трябваше да сведе обидите си само до херцогинята, но тъкмо тогава Уиндъм отново пристъпи в стаята, а вида му бе доста ядосан и арогантен.

И със сигурност достоен за всякакви обиди, които Джак можеше да му отправи.

— Амелия — каза той с изразено безразличие, — опасявам се, че няма да мога да те придружа до вкъщи. Приеми извиненията ми.

— Разбира се — каза тя, сякаш въобще можеше да каже нещо друго.

— Ще направя всичко възможно да осигуря удобството ти. Ако желаш, би могла да си избереш книга от библиотеката?

— Можете ли да четете в карета? — попита Джак.

— Вие не можете ли? — отвърна тя.

— Мога — отвърна той с маниер. — Мога да правя много неща в карета — добави с усмивка към Грейс, която стоеше до вратата.

Уиндъм го изгледа яростно и сграбчи ръката на годеницата си, изправяйки я доста безцеремонно на крака.

— Беше ми много приятно да се запозная с вас, мистър Одли — каза тя.

— Да — изрече той безгрижно, — изглежда наистина си тръгвате.

— Амелия — каза херцогът, а гласът му беше дори още по-груб от преди. Той я изведе от стаята.

Джак ги последва до вратата, търсейки Грейс, но тя бе изчезнала. Е добре, може би така беше най-добре.

Той хвърли поглед към прозореца. Небето бе потъмняло и се готвеше да завали. Време беше за онази разходка, реши той. Дъждът щеше да е студен. И мокър. Точно това, от което се нуждаеше.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След пет години в Белгрейв, Грейс бе, ако не свикнала, то поне осъзнала какво може да се постигне с малко престиж и много пари. Въпреки това, дори тя бе изумена колко бързо плановете им за пътуването се осъществиха. За три дни успяха да наемат яхта, с която да стигнат от Ливърпул до Дъблин и после да ги чака на дока колкото бе необходимо, очевидно — докато бяха готови да се върнат в Англия.

Един от секретарите на Томас бе изпратен в Ирландия, за да уреди престоя им. На Грейс ѝ бе станало жал за горкия човек, след като бе принуден да изслуша — и после да повтори два пъти — многословните и твърде подробни инструкции на херцогинята. Самата тя бе свикнала с това, но секретарят, привикнал да се справя с много по-благоразумен работодател, изглеждаше почти готов да се разплаче.

Само най-добрите ханове бяха подходящи за подобни пътници и разбира се, те очакваха да получат най-хубавите стаи.

Ако стаите вече бяха запазени, ханджиите трябваше да се подготвят да настанят останалите пътници на друго място. Херцогинята осведоми Грейс, че обича да изпраща някого предварително в такива случаи. Беше любезно да уведоми ханджиите, така че да могат намерят къде да настанят другите си гости.

Грейс си помисли, ще е по-любезно да не гони хората, чието единствено престъпление бе да резервират стая преди херцогинята, но всичко, което можеше да направи бе да предложи на горкия секретар съпричастна усмивка. Господарката ѝ нямаше да се промени, освен това тя вече бе преминала към следващите си инструкции, които бяха свързани с чистотата, храната и предпочитаните размери на кърпите за ръце.

Грейс прекара деня си като се щуреше из замъка, подготвяше се за пътуването и предаваше важни съобщения, след като останалите трима обитатели изглежда бяха решени да се избягват.

Херцогинята бе кисела и груба както винаги, но сега под това имаше пласт лекомислие, който Грейс намери за смущаващ.

Господарката ѝ бе наистина *развълнувана* от предстоящото пътуване. Това бе достатъчно да направи дори най-опитната компаньонка несигурна. Херцогинята никога не се вълнуваше от нищо. Доволна, да, удовлетворена, често — макар неудовлетворена да бе много по-често срещано положение. Но развълнувана? Грейс никога не я бе виждала такава.

Беше странно, защото господарката ѝ изглежда не харесваше много мистър Одли и бе ясно, че въобще не го уважава. А колкото до него — той ѝ отвърщаше със същото. Бе същият като Томас. Грейс си мислеше, че двамата мъже бързо биха станали приятели ако не се бяха срещнали при такива трудни обстоятелства.

Но докато отношенията на Томас с херцогинята бяха честни и директни, мистър Одли бе много по-лукав. Той винаги я провокираше, когато бе в нейна компания, винаги имаше готов коментар, толкова изкусен, че Грейс можеше да бъде сигурна в значението, само ако уловеше потайната му усмивка.

Винаги имаше потайна усмивка. И винаги беше за нея.

Дори сега, само като мислеше за това, откри, че обгръща с ръце тялото си, сякаш за да я задържи здраво до сърцето си. Когато ѝ се усмихнеше, тя го чувстваше така, сякаш бе повече от нещо, което може да бъде видно. Докосваше я като целувка, а тялото ѝ реагираше по същия начин — лек трепет в стомаха, розова топлина по бузите. Опитваше се да изглежда спокойна, защото за това бе обучавана и дори успяваше да отвърне с нещо — съвсем леко извиване на ъгълчетата на устните си, може би смяна на начина, по който го гледаше. Тя знаеше, че го е забелязал. Той забелязваше всичко. Обичаше да се преструва на глупав, но имаше най-острите и наблюдателни очи, които някога бе виждала.

А сред всичко това, херцогинята продължаваше напред, сляпо решена да изтръгне титлата от Томас и да я даде на мистър Одли. Когато тя говореше за предстоящото им пътуване, никога не казваше *ако* намерят доказателство, а винаги *когато* го намерят. Вече бе започнала да планира как най-добре да обяви промяната на останалата част от обществото.

Грейс забеляза, че тя и не бе особено дискретна за това. Какво бе казала предишния ден — точно пред Томас? Нещо, че трябва да се пренапишат безброй договори, за да се отбележи правилното име на

херцога. Дори се бе обърнала към него и го бе попитала дали мисли, че нещо, което е подписал, докато е херцог е законно обвързващо.

Грейс бе провъзгласила Томас за най-сдържания човек, задето не бе удушил вдовицата на място. Всичко, което каза тогава, бе: „Едва ли ще е мой проблем, ако се стигне до там.“ И после, с подигравателен поклон към херцогинята, бе напуснал стаята.

Грейс не бе сигурна защо бе толкова изненадана от това, че господарката ѝ не си мереше думите пред Томас, все едно някога я е било грижа за нечий чувства. Но наистина, това бяха необикновени обстоятелства. Със сигурност дори Аугуста Кавендиш можеше да разбере, че е болезнено да стои пред Томас и да говори за това как планира публичното му унижение.

А колкото до Томас — той не беше на себе си. Пиеше твърде много, а когато не бе затворен в кабинета си, крачеше из къщата като разярен лъв в клетка. Грейс опита да го избягва, отчасти защото бе в много лошо настроение, но най-вече защото се чувстваше наистина *виновна* за всичко, и безотговорно нелоялна за това, че харесва толкова много мистър Одли.

Така оставаше *той*. Мистър Одли. Тя прекарваше твърде много време с него. Знаеше го, но изглежда не можеше да го избегне. И наистина не бе нейна вината. Херцогинята продължаваше да изпраща нея за поръчки, заради които се налагаше да общува с него.

Ливърпул или Холихед — кое пристанище бе по-добро за отпътуването им? Със сигурност Джак — херцогинята все още отказваше да го нарича мистър Одли, а той не би отговорил на Кавендиш — щеше да знае.

Какво можеха да очакват от времето? Трябваше да намери Джак и да поиска мнението му.

Можеше ли човек да получи свестен чай в Ирландия? Ами, след като напуснеха Дъблин? И после, когато Грейс бе докладвала с „Да“ и „за Бога“ — коригирано, за да отстрани ругатните му, — тя бе изпратена отново да определи, дали той въобще знае как да прецени качеството на чая.

Беше почти неудобно да го попита това. Би трябвало да бъде, но в този момент те избухнаха в смях само като се погледнаха. Напоследък бе така през цялото време. Той щеше да се усмихне. А

после и тя щеше да се усмихне. И да осъзнае колко повече харесва себе си, когато има причина да се усмихва.

Точно в този момент херцогинята ѝ бе наредила да го намери за пълен отчет относно предложеният им път през Ирландия, което Грейс намираще за странно, защото си мислеше, че господарката ѝ е премислила това досега. Но нямаше да се оплаква, не и когато задачата едновременно я освобождаваше от присъствието на херцогинята и я доближаваше до мистър Одли.

Джак, прошепна тя на себе си. Той беше Джак. Името му отиваше свършено, енергично и безгрижно. Джон бе твърде сериозно, а мистър Одли — твърде формално. Тя искаше да е Джак, макар да не си позволяваше да му го каже на глас, не и след целувката им.

Беше я дразнил за това — винаги я дразнеше за това. Беше я подтиквавал и подлъгвал и ѝ бе казвал, че трябва да използва малкото му име или той няма да ѝ проговори, но Грейс оставаше непреклонна. Защото веднъж направеше ли го, се страхуваше, че никога няма да спре. А вече бе толкова опасно близо до това да загуби сърцето си завинаги.

Можеше да се случи. *Щеше* да се случи, ако позволеше. Трябваше само да се отпусне. Можеше да затвори очи и да си представи бъдещето... с него и деца и с толкова много смях.

Но не тук. Не в Белгрейв с него като херцог.

Искаше си обратно Силсби. Не къщата, това никога нямаше да стане, а усещането за нея. Уютната топлина, кухненската градина, която майка ѝ никога не смяташе за твърде важна. Искаше вечерите във всекидневната — всекидневната, напомни си тя, единствената им. Нищо, което можеше да се опише с цветове или тъкани или място в сградата. Искаше да чете пред огъня със съпруга си, разказвайки за нещо, която я е развеселило и смеейки се, щом той направеше същото.

Това искаше тя и, когато имаше кураж да е честна със себе си, знаеше, че го иска с него.

Не беше напълно искрена със себе си. Какъв бе смисълът? Той не знаеше кой е, как можеше тя да знае, за какво да мечтае?

Защитаваеше себе си, държеше сърцето си под броня, докато не получеше отговор. Защото ако той бе херцогът на Уиндъм, то тогава тя бе глупачка.

Колкото и хубава къща да бе Белгрейв, Джак предпочиташе да прекарва времето си навън, а сега, когато конят му бе преместен в конюшните на Уиндъм — където със сигурност тънеше в радост сред безбройните моркови и удобства, — бе придобил навик да язди всяка сутрин.

Не че това бе толкова по-различно от обичайните му занимания. Джак обикновено се качваше на гърба на коня в късните сутрини. Разликата бе, че преди отиваше някъде или понякога бягаше отнякъде. Сега бе навън заради спорта, заради навика. Странен бе животът на джентълмена. Физическото усилие се постигаше чрез организирано поведение, а не, както си мислеше останалата част от обществото, чрез честна ежедневна работа.

Или безчестна, в неговия случай.

На четвъртия си ден в Белгрейв, на път към къщата — която трудно можеше да се нарече замък, въпреки че всъщност беше точно това и всеки път, когато я видеше му идваше да извърти очи, се чувстваше освежен от лекия, пронизващ вятър над полята.

Докато изкачваше стъпалата до главния вход, се улови, че се оглежда, надявайки се да забележи Грейс, макар да бе твърде невероятно тя да е навън. Винаги се надяваше да забележи Грейс, без значение къде се намираше. Само да я видеше и това пораждаше в гърдите му гъдел и парене. През половината от времето тя дори не го забелязваше, но той нямаше нищо против, защото се наслаждаваше да я гледа как върши задълженията си. Но ако се взираше твърде дълго — а той винаги го правеше, защото никога не бе подготвен да отпрати поглед някъде другаде — тя винаги го усещаше. Накрая, дори той да бе на необичайно място, или скрит в сенките, тя долавяше присъствието му и се обръщаше.

В такива моменти винаги се опитваше да се преструва на съблазнител, да я гледа с чувствено напрежение, за да види дали тя ще се разтопи обзета от желание.

Но така и не го правеше. Защото всичко, което можеше да стори, когато тя отвърнеше на погледа му, бе да се усмихне като болен от любов глупак. Би се отвратил от себе си, само че тя винаги отвърщаше

на усмивката му, и това всеки път превръщаше гъдела и паренето в нещо дори още по-сладостно и безгрижно.

Той разтвори вратата към предния коридор на Белгрейв, и спря за миг, след като влезе вътре. Трябваша му няколко секунди, за да се приспособи, след като бе изложен на силния вятър, и тялото му внезапно потрепери леко, сякаш за да се отърси от хладината. Това му даде възможност да хвърли поглед в коридора, и наистина, бе възнаграден за усърдието си.

— Госпожице Евърслей! — извика той, след като я видя в дъното. Вероятно изпълняваше някоя от абсурдните поръчки на херцогинята.

— Мистър Одли — каза тя, усмихвайки се докато го приближаваше.

Той изхлузи палтото си — вероятно откънато от гардероба на херцога — и го връчи на лакея, удивлявайки се, както винаги, на това как слугите изглежда се появяваха от нищото, винаги в точния момент, в който бяха нужни.

Някой ги бе обучил добре. Не бе изминало доста време от службата му в армията, така че можеше да го оцени.

Грейс го достигна преди дори да е издърпал ръкавиците си.

— На езда ли сте бил? — попита тя.

— Да. Днес е идеален ден за това.

— Дори и при този вятър?

— Най-добре е, когато има вятър.

— Вероятно отново сте се събрали с коня си?

— Точно така. Луси и аз сме добър екип.

— Яздите кобила?

— Скопец.

Тя примигна с любопитство, но странно, без изненада.

— Нарекли сте скопеца си Луси?

Той повдигна драматично рамена:

— Това е една от онези истории, които губят част от смисъла си, когато се разказват — в действителност ставаше въпрос за пиянство, три отделни облога и склонност към всякакви противни занимания, с които наистина не можеше да се гордее.

— Не съм особено добра ездачка — каза тя. Не беше извинение, само заявяване на факт.

— По ваш избор или по силата на обстоятелствата?

— По малко и от двете — отвърна тя и изглеждаше леко любопитна, сякаш никога не се бе замисляла за това.

— Трябва да се присъедините към мен някой път.

Тя се усмихна печално.

— Това едва ли спада към задълженията, които трябва да изпълнявам за херцогинята.

Джак се съмняваше в това. Оставаше подозрителен към мотивите на херцогинята, що се отнасяше до Грейс. Изглежда му подхвърляше компаньонката си при всеки възможен случай, като парче узрял плод, което размахваше пред носа му, за да го придума да остане. Намираше всичко това за доста отблъскващо, но нямаше да се лиши от удоволствието от компанията на Грейс само, за да ядоса стария прилеп.

— Ха — каза той. — Всички добри компаньонки излизат, за да яздят с гостите.

— О! — прозвуча *толкова* подозрително. — Наистина ли?

— Е, поне го правят във въображението ми.

Грейс поклати глава, без дори да се опитва да потисне усмивката си.

— Мистър Одли...

Но той се оглеждаше наляво-надясно с почти комично загадъчен маниер.

— Мисля, че сме сами — прошепна той.

Грейс се наклони напред, като се чувстваше много потайна.

— Което значи...?

— Можете да ме наричате Джак.

Тя се престори, че го обмисля.

— Не, не мисля.

— Няма да кажа на никого.

— Ммм... — носът ѝ се сбърчи, и заяви: — Не.

— Направихте го веднъж.

Тя стисна устни, сдържайки не усмивка, а дълбок смях.

— Това беше грешка.

— *Именно.*

Грейс ахна и се обърна. Беше Томас.

— Вие пък от къде се появихте? — измърмори мистър Одли.

От малкия салон, помисли си нещастно Грейс. Входят бе точно зад тях. Томас често прекарваше времето си там, четеше или поставяше в ред кореспонденцията си. Казваше, че харесва следобедната светлина.

Но сега не бе следобед. А той миришеше на бренди.

— Много приятен разговор — провлече той. — Един от многото, предполагам.

— Подслушвахте ли? — каза меко мистър Одли. — Срамота.

— Ваша светлост — започна Грейс, — аз...

— Наричай ме Томас, — прекъсна я той с насмешка, — не си ли спомняш? Използвала си името *ми* неведнъж.

Грейс почувства как бузите ѝ се сгорещават. Не бе сигурна колко от разговора е чул Томас. Очевидно по-голямата част от него.

— Наистина ли? — каза мистър Одли. — В такъв случай, настоявам да ме наричате Джак — после погледна Томас и сви рамене. — Така е честно.

Той не отвърна нищо, макар буреносното му изражение да говореше много. Мистър Одли отново се обърна към нея и каза:

— Аз ще ви наричам Грейс.

— Няма — сопна се Томас.

Джак остана спокоен както винаги.

— Той винаги ли взема решения вместо теб?

— Това е моята къща — отвърна Томас.

— Вероятно не за дълго — измърмори мистър Одли.

Грейс се втурна напред, сигурна, че Томас ще му се нахвърли. Но той само се изсмя. Прозвуча ужасно.

— Искам да знаете — каза той, вперил поглед в очите му, — че тя не върви в комплект с къщата.

Грейс го изгледа шокирано.

— Какво точно имате предвид с това? — попита мистър Одли, а гласът му бе толкова спокоен, и умишлено любезен, че бе невъзможно да не чуеш скърцането на стоманата под него.

— Мисля, че знаете.

— Томас — каза Грейс, в опит да се намеси.

— О, връщаме се към Томас, така ли?

— Мисля, че той ви харесва, госпожице Евърслей — каза мистър Одли, а тонът му бе почти жизнерадостен.

— Не ставайте смешен — срязва го Грейс. Защото той не я харесваше. Не можеше. Ако Томас... — е, бе имал години, за да ѝ го покаже, не че нещо би се получило от това.

Томас скръсти ръце и се втренчи в мистър Одли — по начин, който караше повечето мъже да бягат към ъглите на стаята.

Но той само се усмихна. И после каза:

— Не бих искал да ви отвличам от отговорностите ви.

Отпращаше го, и макар да звучеше любезно, зад думите му прозираше неоспорима грубост. Грейс не можеше да повярва. Никой не говореше на Томас така.

Но той отвърна на усмивката.

— А, сега са *мои* отговорности?

— Докато къщата е все още ваша.

— Не е само къщата, Одли.

— Да не мислите, че не знам това?

Никой не проговори. Гласът на мистър Одли се чу като шепот, нисък и напрегнат.

И уплашен.

— Извинете ме — каза внезапно Томас и докато Грейс ги гледаше в мълчание, той се обърна и отново влезе в малкия салон, затваряйки вратата плътно зад себе си.

След известно време, което ѝ се стори цяла вечност прекарана в съзерцаване на бялата боя на стената, Грейс отново се обърна към мистър Одли.

— Не трябваше да го провокирате.

— О, значи *аз* не трябваше да го провокирам?

Тя изпусна напрегнато дъх.

— Със сигурност разбирате в какво трудно положение е той.

— А не като моето — каза той с най-ужасния глас, който го бе чувала да използва. — Направо обожавам да ме отвличат и държат против волята ми.

— Никой не е опрял оръжие до главата ви.

— Това ли си мислите? — тонът му бе подигравателен, а очите му говореха, че не може да повярва на наивността ѝ.

— Не мисля, че дори го искате — каза Грейс. Как не ѝ бе хрумнало до сега? Как не го бе видяла?

— Да искам какво? — буквално се сопна той.

— Титлата. Не я искате, нали?

— Титлата — каза той ледено, — не иска мен.

Тя можеше само да гледа с ужас, докато той се завъртя на пети и се отдалечи.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лутайки се из Белгрейв, заради развилнялата се буря, която го заклеши вътре като в капан, Джак успя да открие колекция от книги, посветени на изкуството. Не беше лесно, защото замъкът се славеше с две отделни библиотеки и всяка от тях сигурно съдържаше поне петстотин тома. Но книгите за изкуство, забеляза той, обикновено бяха голям формат, така че това успя да направи задачата му малко по-лесна, когато търсеше из секциите с най-големите издания. Той издърпа тези книги, разгледа ги внимателно и след няколко неуспешни опита откри това, което търсеше.

Нямаше особено желание да остане в библиотеката, обаче. Винаги намираше за потискащо да бъде заобиколен от толкова много книги. Така че събра тези, които изглеждаха най-интересни и ги взе в новата си любима стая — гостната в кремаво и златно в най-отдалечената част на замъка.

Стаята на Грейс. Никога нямаше да може да мисли за нея по друг начин.

В тази стая се бе оттеглил след смущаващата си среща с нея в големия коридор. Не обичаше да си изпуска нервите. По точно, мразеше да го прави.

Стоя там с часове, присвит пред масата за четене, като от време на време се изправяше, за да се разтъпче. Бе на последния том — изследване на френския стил рококо, когато един лакей влезе през отворената врата, спря и после заотстъпва.

Джак погледна към него, вдигайки въпросително вежда, но младежът не каза нищо, само избяга в посоката, от която бе дошъл.

Две минути по-късно Джак бе възнаграден за търпението си от звука на женски стъпки в коридора. Стъпките на Грейс.

Престори се на вгълбен в книгата си.

— О, вие четете — каза тя с изненада.

Той внимателно обърна една страница.

— Правя го от време на време.

Можеше буквално да чуе как тя завърта очи, докато се приближава.

— Търсих ви навсякъде.

Той вдигна поглед и залепи една усмивка на лицето си.

— И ето ме и мен.

Тя стоеше колебливо до вратата със здраво стиснати ръце. Изглеждаше нервна, осъзна той.

Намрази се за това.

Наклони глава подканващо, правейки знак към стола до себе си.

— Какво четете? — попита тя, влизайки в стаята.

Той обърна книгата си към празното място на масата.

— Погледнете.

Грейс не седна веднага. Вместо това постави ръце на ръба на масата и се наклони напред, надзъртайки към отворените страници.

— Изкуство — отбеляза тя.

— Вторият ми любим предмет.

Тя го изгледа хапливо.

— Искате да ви попитам кой е бил най-любимият ви предмет?

— Толкова ли съм прозрачен?

— Прозрачен сте само, когато желаете да сте такъв.

Той вдигна ръце в престорен ужас.

— И уви, въпреки това не се получава. Не ме попитахте кой беше любимият ми предмет.

— Защото — отвърна тя, докато седнаше, — съм убедена, че отговорът ще съдържа нещо много неуместно.

Той сложи ръка на гърдите си, и драматичният жест по някакъв начин възстанови равновесието му. Лесно бе да се преструва на палячо. Никой не очакваше много от глупаците.

— Наранен съм — обяви той. — Кълна ви се, нямаше да кажа, че любимият ми предмет бе съблазняването или изкуството на целувката, или правилния начин да свалиш ръкавицата на дама, или пък правилният начин да свалиш...

— Спрете!

— Щях да кажа — отвърна той, като опита да звучи възможно най-смирено, — че любимият ми предмет напоследък сте вие.

Очите им се срещнаха, но само за миг. Нещо я изнерви и тя бързо премести поглед към скута си. Той я наблюдаваше, хипнотизиран от

играта на емоциите по лицето ѝ, от начина, по който стиснатите ѝ върху масата ръце, се напрягнаха и се раздвижиха.

— Не харесвам тази картина — каза тя внезапно.

Той трябваше да погледне отново към книгата, за да види какво имаше предвид. Беше на мъж и жена сред природата, седнали на тревата. Жената беше с гръб и изглеждаше така, сякаш бута мъжа настрана. Джак не се сецаше за художника, но си помисли, че стила му е познат.

— Буше^[1]?

— Д... не — каза тя, мигайки объркано докато се накланяше напред. Погледна надолу. — Жан-Антоан Вато^[2] — прочете. — The Faux Pas^[3].

Той погледна по-отблизо.

— Извинете, — гласът му прозвуча безгрижно. — Едва бях обърнал страницата. Обаче доста прилича на Буше. Вие как мислите?

Тя леко сви рамене.

— Не съм запозната достатъчно добре и с двамата, за да кажа. Не съм изучавала рисуването — или художниците — много като дете. Родителите ми не бяха твърде заинтересовани от изкуството.

— Как е възможно това?

Тя се усмихна.

— Не че не бяха заинтересовани, просто повече се интересуваха от други неща. Мисля, че най-много би им харесало да пътуват. И двамата обожаваха всякакъв вид карти и атласи.

Джак почувства как извърта очи при това.

— Мразя картите.

— Наистина ли? — тя звучеше изумена и може би съвсем малко очарована от признанието му. — Защо?

Той ѝ каза истината.

— Нямам таланта да ги разчитам.

— Вие, разбойникът.

— Това какво общо има?

— Не трябва ли да знаете къде отивате?

— Не чак толкова, по-скоро се нуждая да знам къде съм бил — думите му изглежда, я объркаха, така че той добави: — Има определени области в страната — вероятно целия Кент, за да бъде честен — които е най-добре да избягвам.

— Това е един от онези моменти — каза тя, примигвайки бързо няколко пъти, — когато не съм много сигурна дали сте сериозен.

— О, много съм сериозен — каза ѝ, почти жизнерадостно. — Освен може би за онази част с Кент.

Грейс го погледна неразбиращо.

— Може да съм подценил положението.

— Подценил — повтори тя.

— Има си причина да избягвам юга.

— Мили Боже.

Типичното възклицание за дама. Почти се изсмя.

— Не мисля, че някога съм срещала мъж, който би признал, че разчитането на карти не му се отдава — каза тя, след като бе възвърнала самообладанието си.

Погледът му постепенно се стопли, после стана изгарящ.

— Казах ви, че съм специален.

— О, спрете — тя не го гледаше, не и директно, така че не видя промяната в изражението му. Кое то вероятно обясни защо тонът ѝ остана толкова ведър и жив, когато каза: — Трябва да кажа, че това усложнява нещата. Херцогинята ме помоли да ви намеря, за да помогнете за маршрута, след като пристигнем в Дъблин.

Той махна с ръка.

— Мога да го направя.

— Без карта?

— Ходехме често докато учех.

Тя вдигна поглед и се усмихна, почти носталгично, сякаш можеше да види спомените му.

— Обзалагам се, че вие не сте били отличникът на класа.

Джак повдигна вежда.

— Знаете ли, мисля, че повечето хора биха сметнали това за обида.

Устните ѝ се извиха и очите ѝ засияха пакостливо.

— О, но не и вие.

Беше права, разбира се, не че щеше да ѝ го каже.

— И защо бихте си го помислили?

— Вие никога не бихте искали да сте тарторът.

— Твърде много отговорности? — измърмори той, и се зачуди дали това си мислеше за него.

Грейс отвори уста и той осъзна, че щеше да каже да. Бузите ѝ леко порозовяха и извърна очи за миг, преди да отговори:

— Твърде голям бунтовник сте — отвърна. — Не бихте искали да се обвързвате с разпореждане.

— О, *разпореждането* — той не можа да се сдържи да не го повтори развеселен.

— Не се присмивайте на избора ми на думи.

— Е — обяви той, вдигайки вежда, — надявам се осъзнавате, че казвате това на бивш офицер от армията на Нейно Величество.

Думите сякаш минаха покрай ушите ѝ.

— Трябваше да кажа, че се наслаждавате да се представяте за бунтовник. Подозирам, че по сърце сте толкова обикновен, колкото и останалите от нас.

Той изчака и после каза:

— Надявам се осъзнавате, че казвате това на бивш разбойник от пътищата на Нейно Величество.

Как каза това със сериозно лице, никога нямаше да разбере и наистина изпита облекчение, когато Грейс, след момент на шок, избухна в смях. Защото наистина, не мислеше, че би могъл да задържи това високомерно, обидено изражение и миг повече.

Чувстваше се така все едно приличаше на Уиндъм, стоящ там вдървен като бастун. Това наистина бе обезпокоително.

— Ужасен сте — каза Грейс, триейки очи.

— Старая се — отвърна ѝ скромно.

— А това е — тя размаха пръст към него с усмивка, — причината, заради която никога няма да сте най-прилежният ученик...

— Мили Боже, надявам се, че не — отвърна той. — Щях да се чувствам малко не на място при моята възраст.

Да не споменаваме колко *отчаяно* не на място се чувстваше в едно училище. Все още го сънуваше. Определено не кошмари — нямаше да си струват енергията. Но всеки месец или там някъде се събуждаше от едно от онези дразнещи видения, в които отново бе в училище — доста абсурдно за сегашната си възраст от двадесет и осем години. Винаги бе едно и също. Гледаше надолу към програмата си и внезапно осъзнаваше, че е забравил да присъства в часовете по латински за целия срок. Или пристигаше на изпит без панталони.

Единствените училищни предмети, които си спомняше с обич бяха спорта и изкуството. Спортът винаги му се бе удавал. Трябваше само да погледа една игра за минута, преди тялото му инстинктивно да усети как да се движи, а колкото до изкуството — е, никога не се отличи в някой от практическите аспекти, но винаги бе обичал да го изучава. Коего се оказа от полза, и му даде възможност да завърже разговор с Грейс по време на първата си нощ в Белгрейв.

Очите му попаднаха върху книгата, все още отворена на масата между тях.

— Защо не харесвате тази? — попита я, посочвайки картината. Не му бе любима, но не намираше нещо, за което да възрази.

— Тя не го харесва — каза тя. Взираше се в книгата, но той гледаше нея и бе изненадан да види как челото ѝ се сбърчи. Загриженост? Гняв? Не можеше да каже.

— Тя не иска вниманието му — продължи Грейс. — А той няма да се откаже. Погледнете изражението му.

Джак надзърна в образа малко по-отблизо. Предположи, че разбра какво имаше предвид тя. Репродукцията не бе особено добра и бе трудно да се определи колко отговаряше на действителната картина. Определено цветовете щяха да са различни, но линиите изглеждаха ясни. Приемаше, че има нещо коварно в изражението на мъжа. Все пак...

— Но не би ли казал някой — попита той, — че възраженията ви са свързани с образа на картината, а не със самата картина?

— Каква е разликата?

Той помисли за момент. Бе минало доста време, откакто някой го бе въвличал в това, което можеше да се определи като интелектуална дискусия.

— Може би художникът е искал да провокира този отговор. Или намерението му е да покаже точно тази сцена. Това не значи, че го одобрява.

— Предполагам — тя стисна устни, угълчетата на устата ѝ се стегнаха по начин, който не бе виждал преди. Не го харесваше. Състаряваше я. Или по-скоро подчертаваше загнездило се в нея нещастие. Когато движеше устата си така — ядосано, разстроено и покорно — изглеждаше, сякаш никога нямаше да е щастлива отново.

По-лошо, изглеждаше така, сякаш го бе приела.

— Не е нужно да я харесвате — каза ѝ меко.

Устата ѝ се смекчи, но очите ѝ останаха мрачни.

— Не — каза тя, — не е нужно — посегна и отгърна страница, сменяйки темата. — Бях чувала за мосю Вато, разбира се, и той може да е уважаван художник, но... О!

Джак вече се усмихваше. Грейс не бе гледала към книгата, докато отгръщаше страницата. Но той го бе сторил.

— О, мили...

— Ето *това* сега е Буше — каза Джак и прозвуча като познавач.

— Не е... аз никога... — очите ѝ бяха широко разтворени — две огромни сини луни. Устните ѝ бяха раздалечени, а бузите... Той едва успя да устои на нуждата да ѝ повее.

— Мари-Луиз О'Мърфи — каза ѝ той.

Тя го погледна ужасена.

— Вие я познавате?

Не би трябвало да се размива, но наистина, не можа да се сдържи.

— Всеки ученик я познава. Знае за нея — поправи се той. — Мисля, че почина наскоро. На преклонна възраст, не се бойте. Трагично, но бе достатъчно стара, за да ми бъде баба.

Той се вгледа нежно в жената на картината, лежаща провокативно на диван. Беше гола — прекрасно, великолепно, напълно гола — и лежеше по корем, гърбът ѝ бе леко извит, докато се опираше на една ръка, надзъртайки през ръба на канапетото. Бе изобразена странично, но дори и така, част от *онази черта* на дупето ѝ бе скандално видима, а краката ѝ...

Джак въздъхна щастливо при спомена. Спомен, в който, краката ѝ бяха широко разтворени и според него, не бе единственият ученик, който си бе представял как се настанява между тях.

Много младежи бяха загубили девствеността си — в мечтите си, но все пак — от Мари-Луиз О'Мърфи. Чудеше се дали дамата дори е осъзнала услугите, които бе направила.

Погледна към Грейс. Тя се взираше втренчено в картината. Той си помисли — надяваше се — че може да я възбужда.

— Никога ли не сте я виждала преди? — промърмори той.

Тя поклати глава. Леко. Бе смаяна.

— Била е метреса на краля на Франция — каза ѝ Джак. — Говорело се, че краля видял един от нейните портрети на Буше — не този, мисля, може би една миниатюра — и решил, че трябва да я има.

Устата на Грейс се отвори, сякаш искаше да направи коментар, но не каза нищо.

— Тя дошла от улиците на Дъблин — каза той, — или така са ми казвали. Трудно е да си представиш, че ще се сдобие с фамилията О'Мърфи от другаде — въздъхна при хубавите спомени. — Ние винаги сме се гордели с твърдението си, че е една от нас.

Придвижи се така, че да може да стои зад нея, и се наклони над рамото ѝ. Когато заговори, знаеше, че думите му ще погалят кожата ѝ като целувка.

— Доста е провокативна, нали?

Грейс изглежда все още не знаеше какво да каже. Джак не възрази. Бе открил, че да я наблюдава как гледа картината бе много поротично, отколкото самата картина някога щеше да бъде.

— Винаги съм искал да отида и да я видя на живо — каза той. — Мисля, че сега е в Германия. Мюнхен, може би. Но уви, пътешествията ми никога не ме отведоха в тази посока.

— Никога не съм виждала нещо подобно — прошепна Грейс.

— Внушава чувственост, нали?

Тя кимна.

А той се зачуди — ако винаги бе мечтал да лежи между бедрата на мадмоазел О'Мърфи, дали Грейс сега се чудеше какво ли щеше да е, да бъде нея? Представяше ли си себе си, лежаща на диван, открита под еротичния поглед на някой мъж?

Под неговия поглед.

Никога не би позволил някой друг да я види така.

Около тях стаята утихна. Той можеше да чуе собствените си вдишвания, всяко едно по-накъсано от предишното.

Можеше да чуе и нейните — леки, ниски и все по-бързи с всяко вдишване.

Искаше я. Отчаяно. Искаше Грейс. Искаше я простряна пред него като момичето на картината. Искаше я по всеки начин, по който можеше да я получи. Искаше да свали дрехите от тялото ѝ, да боготвори всеки сантиметър от кожата ѝ.

Буквално можеше да я почувства — меката тежест на бедрата ѝ в ръцете си, докато я разтваряше, мускусната топлина, докато се приближаваше за целувка.

— Грейс — прошепна.

Тя не гледаше към него. Очите ѝ все още бяха върху картината в книгата. Езикът ѝ се стрелна навън и навлажни средата на устните ѝ.

Нямаше как да знае, какво му причиняваше това.

Посегна към нея, докосна пръстите ѝ. Тя не се отдръпна.

— Танцувай с мен — промърмори той, обвивайки ръце около талията ѝ. Придърпа я нежно, изправяйки я на крака.

— Няма музика — прошепна тя. Но се изправи. Без съпротива, изправи се, без дори капка колебание.

Така че той изрече единственото нещо, което бе в сърцето му.

— Сами ще я създадем.

* * *

Имаше толкова много моменти, когато Грейс можеше да каже *не*. Когато ръката му докосна нейната. Когато я издърпа на крака.

Когато я помоли за танц, въпреки липсата на музика — това би бил подходящ момент.

Но тя не му отказа.

Не можеше.

Трябваше да го стори. Но не искаше.

И после някак си се озова в ръцете му и танцуваха валс в ритъма на лекото тананикане на гласа му. Не бе прегръдка, която някога щеше да бъде позволена в благопристойна бална зала. Той я държеше твърде близо и с всяка стъпка изглежда, че я привличаше все повече към себе си, докато накрая разстоянието между тях можеше да се измери не в сантиметри, а в горещина.

— Грейс — каза той, а името ѝ прозвуча като дрезгав, жаден стон. Но тя не чу последната част от него, тази последна съгласна. Той я целуваше и всички звуци се изгубиха в яростната му атака.

А и тя му отвърещаше. Мили Боже, не мислеше, че някога бе искала нещо толкова силно, колкото копнееше за този мъж, в този миг.

Искаше да я плени, да я погълне. Да се загуби в него, да се отпусне долу и да му предложи себе си.

Всичко, едва не прошепна. Всичко, което поискаш.

Защото със сигурност той знаеше от какво се нуждае.

Картината на тази жена — метресата на френския крал — вероятно бе направила нещо с нея. Бе омагьосана. Не можеше да има друго обяснение. Искаше да лежи гола на дивана. Да познае усещането за дамаската, триеща се по корема ѝ, докато хладния, свеж въздух шепне по гърба ѝ.

Копнееше да усети, какво е да лежи така, с горещи мъжки очи, изгарящи тялото ѝ.

Неговите очи. Само неговите.

— Джак — прошепна тя, буквално хвърляйки се към него. Испита нужда да го почувства, него и натиска от тялото му, силата му. Не искаше докосването му само по устните си, желаше го навсякъде, навсякъде и веднага.

За момент той залитна, сякаш бе изненадан от внезапния ѝ порив, но бързо се възстанови и след секунди затвори с ритник вратата и я прикова до стената, без дори да прекъсва целувката им.

Тя се бе изправила на пръсти, притисната плътно между него и стената, така че краката ѝ биха се клатили във въздуха, ако бе и на сантиметър по-нависоко. Устата му бе изгладняла, а тя бе останала без дъх, и когато той се премести надолу към бузата ѝ и после към гърлото ѝ, всичко, което можеше да стори, бе да държи главата си изправена. Вратът ѝ се изпъна и можеше да почувства как се извива напред, а гърдите ѝ копнеха за по-близък контакт.

Това не бе първият им миг на интимност, но този път бе различно. Преди бе искала той да я целуне. Бе искала да бъде целуната.

Но сега... Сякаш всяка насъбрана мечта и желание се бяха събудили в нея, превръщайки я в някакво непознато пламенно същество. Почувства се агресивна. Силна. И бе толкова проклето уморена да гледа как живота се изнизва около нея.

— Джак... Джак... — изглежда не можеше да каже нищо друго, не и когато зъбите му дърпаха корсета на роклята ѝ. Пръстите му помагаша в усилието, пъргаво разкопчавайки копчетата на гърба ѝ.

Но това някак си не бе честно. И тя искаше да участва в това.

— Аз — успя да изрече и придвижи ръцете си, които бяха пирували в хладната коприна на косата му, до предницата на ризата му. Тя се плъзна надолу по стената, придърпвайки го със себе си, докато и двамата не се озоваха на пода. Без да спира, тя трескаво се зае с копчетата му, и издърпа ризата настрани, след като свърши.

За един миг не можеше да направи нищо друго, освен да го гледа. Дъхът ѝ бе заключен вътре в нея, изгаряше я, но сякаш не можеше да издиша. Докосна го, поставяйки длан на гърдите му и въздухът най-накрая излезе измежду устните ѝ, когато почувства как сърцето му подскача под кожата му. Погали го нагоре, после надолу, възхищавайки се на контакта, докато една от ръцете му не покри грубо нейните.

— Грейс — прошепна. Джак преглътна, и тя можеше да почувства, как пръстите му треперят.

Тя вдигна очи, чакайки го да продължи. Можеше да съблазни само с поглед, помисли си. Едно докосване и тя щеше да се разтопи. Имаше ли представа каква власт притежаваше над нея? Каква сила?

— Грейс — повтори отново той, а дишането му бе тежко. — След малко няма да мога да спра.

— Не ме е грижа.

— Напротив — гласът му бе дрезгав и това я накара да го иска дори повече.

— Искам те — замоли го тя. — Искам това.

Той изглеждаше така, сякаш го измъчваше болка. Знаеше, че нея я измъчваше.

Стисна ръката ѝ и двамата замряха. Грейс погледна нагоре и очите им се срещнаха.

И се задържаха.

И в този миг тя го обикна. Не знаеше какво ѝ бе сторил, но тя бе променена. И го обичаше заради това.

— Няма да отнема това от теб — каза той с груб шепот. — Не по този начин.

Тогава как, искаше да попита, но разумът отново си пробиваше път в тялото ѝ и знаеше, че е прав. Тя притежаваше малко ценни неща на този свят — перлените обеци на майка ѝ, семейната Библия, любовните писма на родителите ѝ. Но имаше тялото и гордостта си и

не можеше да си позволи да ги даде на мъж, който нямаше да стане неин съпруг.

А и двамата знаеха, че ако се окажеше, че той е херцогът на Уиндъм, тогава той никога нямаше да е неин съпруг. Грейс не знаеше всички обстоятелства на раждането му, но бе чула достатъчно, за да знае, че е запознат с живота на аристокрацията. Трябваше да знае какво се очаква от него.

Той обхвана лицето ѝ с ръце и се вгледа в нея с нежност, която ѝ отне дъха.

— Бог ми е свидетел — прошепна, обръщайки я, така че да може да закопчае копчетата ѝ, — това е най-трудното нещо, което съм правил в живота си.

Тя намери някак сила да се усмихне. Или поне да не се разплаче.

* * *

По-късно същата нощ Грейс се намираше в розовия салон, и търсеше хартия за писане за херцогинята, която бе решила, очевидно спонтанно, че трябва да изпрати писмо до сестра си, великата херцогиня на онази малка европейска страна, чието име Грейс никога не можа да произнесе — или въобще да запомни.

Това бе по-дълъг процес, отколкото изглеждаше на пръв поглед, тъй като херцогинята обичаше да съчинява писмата си на глас, с Грейс за публика, разисквайки — болезнено продължително — всяка фраза. Тогава тя трябваше да се концентрира в това да запомни думите ѝ, защото щеше да ѝ се наложи — не от херцогинята, обаче, а от човещина — да препише посланието ѝ, превеждайки нечетливите драсканици в нещо малко по-спретнато и подредено.

Господарката ѝ не признаваше усилията ѝ. Всъщност единственият път, при който ѝ го бе предложила, тя изпадна в такова раздразнение, че Грейс никога повече не прошепна и дума за това. Но като се имаше предвид, че следващото писмо от сестра ѝ започваше с излияния и възхвали за новия краснопис на херцогинята, Грейс не можеше да си представи, че не го е осъзнала.

Е, добре. Това бе едно от онези неща, които не обсъждаха.

Тя нямаше нищо против задачата си тази вечер. Понякога ѝ причиняваше главоболие и се опитваше да преписва, когато слънцето бе все още високо и можеше да разчита на предимствата на естествената светлина. Но това бе усилие, което изискваше цялата ѝ концентрация, и тя си помисли, че е точно това, от което се нуждаеше в момента. Нещо, което да отвлече ума ѝ от... е, от всичко.

От мистър Одли.

От Томас. И от това колко ужасно се чувстваше.

От мистър Одли.

От картината на онази жена.

От мистър Одли.

От Джаск.

Грейс въздъхна кратко и силно. За Бога, кого се опитваше да заблуди? Знаеше точно за кого се опитва толкова усилено да не мисли.

За себе си.

Въздъхна. Може би трябваше да отиде в страната с непроизносимото име. Чудеше се дали там говореха английски. Чудеше се дали великата херцогиня Маргарета — родена като Маргарет и наричана, както ѝ бе казвала дръзко херцогинята, Магс — бе толкова раздразнителна, колкото сестра си.

Не изглеждаше вероятно.

Въпреки че като член на кралско семейство, Магс вероятно имаше властта да нареди да отсекат нечия глава. Херцогинята бе казала, че там са малко феодални.

Грейс докосна главата си, реши, че я харесва там, където си беше и с подновена решимост отвори горното чекмедже на писалището, използвайки може би малко повече сила, отколкото бе нужно. Трепна, щом дървото застърга по дърво, после се намръщи. Това наистина не бе много добре изработена мебел. Съвсем не на място в Белгрейв, ако питаха нея.

Нямаше нищо в горното чекмедже. Само едно перо, което изглеждаше сякаш не е използвано откакто крал Джордж бе управлявал страната.

Отвори второто, посягайки към вътрешността му в случай, че нещо бе скрито в сенките, и после чу нещо.

Някой.

Беше Томас. Стоеше на вратата. Изглеждаше отслабнал и дори на мъждивата светлина тя можеше да види, че очите му са кървясали.

Тя потисна чувството за вина. Той бе добър човек. Мразеше се, че се влюбва в съперника му. Не, не беше това. Мразеше факта, че мистър Одли бе негов съперник. Не, и това не беше. Мразеше цялата проклета ситуация. Всяка частица от нея.

— Грейс — каза той. Нищо друго, само името й.

Тя преглътна. Бе минало известно време, откакто бяха разговаряли като приятели. Не че бяха *неприятелски* настроени, но имаше ли нещо по-лошо от внимателната вежливост?

— Томас — каза тя, — не осъзнах, че все още си буден.

— Не е толкова късно — повдигна рамене той.

— Не, предполагам, че не е — Грейс хвърли поглед към часовника. — Херцогинята е в леглото, но все още е будна.

— Работата ти никога не свършва, нали? — отбеляза, влизайки в стаята.

— Не — прииска й се да въздъхне. После, отказвайки да се самосъжалява, обясни: — Свърши ми хартията за писане на горния етаж.

— За кореспонденцията?

— Тази на баба ти — потвърди тя. — Аз нямам с кого да кореспондирам — небеса, можеше ли това да е истина? Никога не й бе хрумвало преди. Беше ли написала и едно писмо през годините си тук? — Предполагам, че след като Елизабет Уилоуби се омъжи и премести... — спря, замислена колко тъжно бе това, че трябваше приятелката й да замине, за да се налага да пише писмо — ... ще ми липсва.

— Да — каза той, но изглеждаше някак разсеян, не че можеше да го вини, като се имаше предвид положението му. — Добри приятелки сте, нали?

Тя кимна, протягайки се към вътрешността на третото чекмедже. Успя!

— А, ето ги — издърпа малка купчина хартия, после осъзна, че триумфът й означаваше, че трябва да се погрижи за задълженията си. — Сега се налага да напиша писмата на баба ти.

— Тя не ги ли пише сама? — попита изненадан.

Грейс почти се разкикоти на това.

— Тя си мисли така. Но истината е, че почеркът ѝ е ужасен. Никой не може да разбере какво е искала да каже. Дори аз изпитвам затруднения. Накрая импровизирам поне с половината, докато преписвам.

Тя погледна към листовите в ръцете си, подравнявайки ги върху писалището първо на едната страна, а после и на другата, за да оформи прилежна купчина. Когато отново вдигна очи, Томас стоеше малко по-близо, и изглеждаше доста сериозен.

— Трябва да се извиня, Грейс — каза той, придвижвайки се към нея.

О, тя не искаше това. Не искаше извинение, не и когато самата тя се чувстваше толкова виновна в сърцето си.

— За този следобед ли? — попита тя, а гласът ѝ прозвуча може би малко небрежно. — Не, моля те, наистина, няма нужда. Беше ужасна ситуация и никой не може да те вини за...

— За много неща — прекъсна я той.

Гледаше я много особено и Грейс се зачуди дали не е пил. Напоследък го правеше често. Казваше си, че не трябва да го укорява, беше чудо, че се държеше толкова добре като се вземат предвид обстоятелствата.

— Моля те — каза, надявайки се да сложи край на дискусията. — Не мога да спомня нещо, за което да трябва да се извиняваш, но те уверявам, ако имаше, бих приела извинението ти с цялата си благосклонност.

— Благодаря — каза той. И после, сякаш от никъде добави: — Заминаваме за Ливърпул след два дни.

Грейс кимна. Вече знаеше това. И той трябваше да знае, че тя бе наясно с плановете.

— Сигурно имаш много работа, преди да заминем — каза тя.

— Почти никаква — отвърна ѝ, но имаше нещо ужасно в гласа му, сякаш я предизвикваше да попита какво има предвид. А вероятно имаше, защото Томас винаги бе затрупан с много работа, независимо дали планираше заминаване, или не.

— О. Това трябва да е приятна промяна — каза тя, защото не можеше просто да игнорира коментара му.

Той леко се наклони напред и Грейс долови алкохол в дъха му. О, Томас. Болеше я за него, заради това, което сигурно изпитваше. И

искаше да му каже: *И аз не го желая. Искам ти да си херцога, а Джак да е обикновеният мистър Одли и всичко това просто да свърши.*

Дори истината да се окажеше не това, за което се молеше, нямаше търпение да я научи.

Но не можеше да каже това на глас. Не и на Томас. Той вече я гледаше с този негов пронизващ поглед, сякаш знаеше всичките ѝ тайни — че се влюбваше в съперника му, че вече го бе целувала — няколко пъти — и че бе искала много повече от това.

Тя щеше да направи повече, ако Джак не я бе спръл.

— Упражнявам се, нали виждаш — каза Томас.

— Упражняваш се?

— В усъвършенстване на лентяйстването. Може би трябва да подражавам на твоя мистър Одли.

— Той не е моят мистър Одли — веднага отговори, макар да знаеше, че го бе казал, само за да я провокира.

— Той не бива да се тревожи — продължи Томас, сякаш тя не бе казала нищо. — Оставил съм всички дела в идеален ред. Всеки договор бе прегледан отново и всяка цифра във всяка колона бе проверена. Ако погуби имението ще бъде за негова сметка.

— Томас, спри — каза тя, защото не можеше да го понесе. И за двама им. — Не говори така. Не знаем дали той е херцога.

— Така ли? — устата му се изви, докато я гледаше от високо. — Хайде, Грейс, и двамата знаем какво ще намерим в Ирландия.

— Не е така — настоя, но гласът ѝ прозвуча глухо. Чувстваше се толкова крехка и уязвима, сякаш трябваше да стои съвършено неподвижно, само за да не се пропука.

Той се втренчи в нея. За по-дълго, отколкото ѝ бе комфортно. И после каза:

— Обичаш ли го?

Грейс почувства кръвта да се оттича от лицето ѝ.

— Обичаш ли го? — повтори той, този път остро. — Одли.

— *Знам* за кого говориш — каза тя, преди да може да помисли.

— Предполагам.

Тя стоеше неподвижно, насилвайки се да отпусне юмруци. Вероятно бе съсипала хартията за писане, усещаше как се смачква в ръката ѝ. В рамките на една секунда той се преобрази от примирен към

изпълнен с омраза човек и тя *знаеше*, че вътрешно го боли, също толкова, колкото и нея я болеше, по дяволите.

— От колко време си тук? — попита я.

Тя се отдръпна, главата ѝ леко се извърна на една страна. Гледаше я толкова странно.

— В Белгрейв? — каза тя колебливо. — От пет години.

— И през цялото това време аз не... — той поклати глава. — Чудя се защо.

Без дори да помисли, тя опита да отстъпи назад, но писалището стоеше на пътя ѝ. Какво не бе наред с него?

— Томас — каза тя, сега предпазливо, — за какво говориш?

Той изглежда намери това за смешно.

— Проклет да съм ако знам.

И после, докато тя се опитваше да измисли подходящ отговор, той се изсмя горчиво и каза:

— Какво ще стане с нас, Грейс? Обречени сме, нали знаеш. И двамата.

Знаеше, че това е истина, но бе ужасно да чуе някой да го потвърждава.

— Не знам за какво говориш — каза тя.

— О, хайде, Грейс, прекалено си интелигентна за това.

— Трябва да вървя.

Но той ѝ стоеше на пътя.

— Томас, аз...

И тогава — мили Боже — той я целуваше. Устата му бе върху нейната, и стомахът ѝ се стегна от ужас, не защото целувката му бе отблъскваща. Напротив. Но я шокира. От пет години живееше тук, а той никога дори не бе намекнал...

— Спри! — тя се откъсна от него. — Защо правиш това?

— Не знам — каза с безпомощно свиване на рамене. — Аз съм тук, ти си тук...

— Тръгвам си — но една от ръцете му бе все още върху нейната. Трябваше да я пусне. Би могла да я издърпа, не я държеше здраво. Но искаше решението да бъде негово.

Той се нуждаеше решението да бъде негово.

— А, Грейс — каза той, почти победен. — Аз вече не съм Уиндъм. И двамата го знаем — той спря, сви рамене, и вдигна ръка

съкрушен.

— Томас? — прошепна тя.

И тогава той каза:

— Защо не се омъжиш за мен, когато всичко това свърши?

— Какво? — обзе я нещо близко до ужас. — О, Томас, ти си луд — но знаеше какво в действителност имаше предвид. Един херцог не можеше да се ожени за Грейс Евърслей. Но ако не беше... Ако бе просто мистър Кавендиш... Защо не?

Горчилка се надигна в гърлото ѝ. Той нямаше намерение да я обиди. Тя дори не се чувстваше обидена. Познаваше света, в който живееше. Знаеше правилата и знаеше мястото си.

Джак никога нямаше да е неин. Не и ако бе херцог.

— Какво ще кажеш, Грейси? — Томас докосна брадичката ѝ, повдигайки лицето ѝ към своето.

И тя си помисли — *може би*.

Толкова ли лошо щеше да бъде? Не можеше да остане в Белгрейв, това бе сигурно. И сигурно щеше да се научи да го обича. Вече го обичаше като приятел.

Той се наведе, за да я целуне отново и този път тя му позволи, молейки се сърцето ѝ да заблъска и пулсът ѝ да запрепуска, а това място между краката ѝ... О, моля те, нека да е както, когато Джак я докосваше.

Но не изпита нищо. Само топлото чувство на приятелство. Кое то тя предполагаше, че не бе най-лошото нещо на света.

— Не мога — прошепна тя, извъръщайки лице настрани. Искаше ѝ се да заплаче.

И заплака, защото Томас подпря брадичка на главата ѝ, в опит да я успокои, като брат.

Сърцето ѝ се сви, щом го чу да прошепва:

— Знаем.

[1] Франсоа Буше — френски художник от 18 век, виден представител на стила рококо — Б.пр. ↑

[2] Жан-Антоан Вато — френски художник от края на 17 и началото на 18 век, представител на стила рококо — Б.пр. ↑

[3] Le Faux Pas — погрешна стъпка (фр.). — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тази нощ Джак не спа добре, което го направи раздразнителен и притеснен, така че той пропусна закуската, където бе сигурен, че ще налети на персони, с които можеше да се очаква да разговаря и вместо това директно отиде навън за станалата му обичайна сутрешна езда.

Това бе едно от най-хубавите неща в конете — никога не очакваха да разговаряш с тях.

Нямаше представа какво трябваше да каже на Грейс, след като я види отново. *Беше прекрасно да те целувам. Иска ми се да бяхме направили повече от това.*

Беше истина, макар той да бе прекъснал всичко. Цяла нощ копня за нея.

Може би трябваше да се ожени за нея.

Джак замръзна. От къде дойде пък *това*?

От съвестта ти, каза едно дразнещо гласче — вероятно съвестта му.

По дяволите. Наистина се нуждаеше от повече сън. Съвестта му никога не бе говорила толкова високо.

Но можеше ли? Да се ожени за нея? Това определено бе единствения начин, по който можеше да я има. Грейс не бе от типа жени, с които можеш да си играеш. Не беше въпрос на обществено положение, макар това определено да бе фактор. Бе просто... всичко опираше до нея, до това каква бе самата тя. Необичайното й достойнство, тихият й, дяволит хумор.

Брак. Каква любопитна идея.

Не че го избягваше. Просто никога не го бе обмислял. Той рядко бе на едно място достатъчно дълго, за да създаде дълготрайна връзка. А доходът му бе твърде непостоянен, поради естеството на професията му. Не би и мечтал да помоли някоя жена да свърже живота си с един разбойник.

Само че той не бе разбойник. Вече не. Херцогинята се бе погрижила за това.

— Прекрасна Луси — промърмори Джак, потупвайки скопеца си по врата, преди да слезе от седлото в конюшните. Предположи, че трябва да смени името на горкото същество с мъжко. Бяха заедно от толкова време. Промяната нямаше да е лесна.

— Най-дългата ми връзка — промърмори Джак на себе си, докато вървеше обратно към къщата. — Ето това е жалко — Луси бе принц по стандартите на конете, но все пак бе просто кон.

Какво трябваше да предложи на Грейс? Той погледна към Белгрейв, надвиснал над него като каменно чудовище и почти се изсмя. Херцогство, вероятно. Мили Боже, не искаше това нещо. Бе твърде много.

Ами ако не бе херцог? Знаеше, че е, разбира се. Родителите му се бяха оженили, сигурен бе в това. Но ако нямаше доказателство? Ако в църквата бе имало пожар? Или наводнение? Или мишки? Мишките не гризяха ли хартия? Ами ако мишка — не, ако цял легион мишки бяха изгризали регистъра на енорията?

Можеше да се случи.

Но какво щеше да й предложи ако не бе херцог?

Нищо. Съвсем нищичко. Един кон на име Луси и баба, която, както все повече се убеждаваше, бе рожба на Сатаната. Той нямаше някакъв талант, с който да се похвали — трудно можеше да си представи да сравни уменията си в крайпътното обирджийство, с каквото и да е честно занимание. А нямаше да се върне отново в армията. Дори да бе уважавана професия, щеше да го отведе далеч от жена му, а не бе ли в това целият смисъл?

Предполагаше, че Уиндъм щеше да го осигури с някакъв уютен малък провинциален имот, колкото се може по-далеч от Белгрейв. Щеше да го приеме, разбира се, никога не бе проявявал безсмислена гордост. Но какво знаеше той за уютните малки провинциални имоти? Бе израснал в такъв, но никога не си бе правил труда да обръща внимание на това, как се управлява той. Знаеше как да рине тор от конюшните и как да флиртува с прислужниците, но бе убеден, че за да го управлява добре, ще са нужни много по-важни неща.

А после съществуваше и Белгрейв, все още надвесен над него, все още скриващ слънцето. Мили Боже, ако си мислеше, че не би могъл да управлява както трябва един малък провинциален имот, какво по дяволите щеше да прави с *този*? Да не споменаваме дузината или

там някъде други, които бяха собственост на Уиндъм. Херцогинята ги бе изброила една нощ по време на вечеря. Той дори не можеше да започне да си представя документацията, която се изискваше да прегледа. Купища договори и счетоводни книги и предложения и писма — мозъкът го заболяваше само като си мислеше за това.

И все пак, ако не приемеше херцогството, ако някак си откриеше начин да спре всичко, преди да го е погълнало — какво трябваше да предложи на Грейс?

Стомахът му протестираше срещу пропуснатата закуска, така че той бързо изкачи стъпалата към входа на замъка и влезе вътре. Коридорът бе доста оживен, със слуги, движещи се из него изпълняващи хиляди задачи, така че влизането му остана почти незабелязано, на което той не възрази. Свали ръкавиците си и потриваше длани една в друга, за да ги стопли, когато видя Грейс в другия край на коридора.

Не мислеше, че тя го забеляза, така че тръгна към нея, но докато преминаваше покрай една от гостните, чу странна смесица от гласове и не можа да сдържи любопитството си. Спря и надникна вътре.

— Лейди Амелия — каза той с изненада. Тя стоеше доста сковано, ръцете ѝ бяха стиснати здраво пред нея. Не можеше да я вини. Бе сигурен, че и той би се чувствал напрегнат и измъчен, ако трябваше да се жени за Уиндъм.

Влезе в стаята, за да я поздрави.

— Не осъзнах, че сте ни удостоили с прекрасното си присъствие.

Едва тогава забеляза Уиндъм. Не можеше да не го забележи, наистина. Херцогът издаваше доста злокобен звук. Почти като смях.

До него стоеше по-възрастен джентълмен, среден на ръст и с шкембе. Приличаше на аристократ до върха на пръстите си, но лицето му бе загоряло и обрулено от вятъра, което подсказваше за време, прекарано навън.

Лейди Амелия се изкашля и преглътна, изглеждаше доста несигурна.

— Ъ, татко — каза тя на по-възрастния мъж, — мога ли да ти представя мистър Одли? Той е гост в Белгрейв. Запознах се с него предишния ден, когато посетих Грейс.

— Къде е Грейс? — попита Уиндъм.

Нещо в тона му подсказа на Джак, че се задават неприятности, но въпреки това, каза:

— Точно в дъното на коридора, всъщност. Вървах...

— Сигурен съм — сопна се Уиндъм, без дори да го погледне. После се обърна към лорд Кроуланд: — Точно така. Искате да знаете намеренията ми.

Намеренията? Джак пристъпи по-навътре в стаята. Можеше да се окаже интересно.

— Това едва ли е най-подходящото време — каза лейди Амелия.

— Не — отвърна Уиндъм, маниерът му бе нехарактерно величествен. — Това може да е единственият шанс.

Докато Джак се чудеше какво значи *това*, Грейс пристигна.

— Пожелал сте да ме видите, ваша светлост?

За миг Уиндъм изглеждаше объркан.

— Толкова ли високо говорех?

Грейс посочи към коридора.

— Лакеят ви е чул...

А, да, лакеите изобилстваха в Белгрейв. Човек не можеше да не се запита защо херцогинята си мисли, че би успяла да опази пътуването им до Ирландия в тайна.

Дори и да възразяваше, Уиндъм не го показа.

— Влезте, госпожице Евърслей — каза с гостоприемен жест. — Можете да си намерите място, за да се насладите на този фарс.

Джак започна да се чувства неудобно. Не познаваше добре новооткрития си братовчед, нито пък искаше да го познава, но това не бе обичайното му поведение. Уиндъм се държеше твърде драматично, твърде величествено. Беше, стигнал до ръба и се олюляваше силно. Джак разпозна знаците. Самият той бе минал през това.

Трябваше ли да се намеси? Можеше да направи някакъв нелеп коментар, за да разчупи напрежението. И ако това помогнеше със сигурност, щеше да потвърди мнението, което Уиндъм вече си бе създадал за него, че е само един бездомен палячо, който не биваше да се приема насериозно.

Джак реши да си държи езика зад зъбите.

Той наблюдаваше как Грейс влиза в стаята, и сяда близо до прозореца. Успя да улови погледа ѝ, но само за кратко. Тя изглеждаше също толкова озадачена като него и много по-загрижена.

— Настоявам да ми кажете какво става — заяви лорд Кроуланд.
— Разбира се — отвърна Уиндъм. — Колко грубо от моя страна.

Къде са ми маниерите?

Джак погледна към Грейс. Тя бе сложила ръка върху устата си.

— Имахме доста вълнуваща седмица в Белгрейв — продължи Уиндъм. — И то отвъд най-развихрените ми представи.

— Какво имате предвид? — попита кратко лорд Кроуланд.

— А, да. Вероятно трябва да знаете — този мъж, ето там — Томас изви китка към Джак, — е мой братовчед. Може дори да е херцогът — той погледна към лорд Кроуланд и сви рамене. — Още не сме сигурни.

Мълчание. След което последва:

— О, мили Боже.

Джак изгледа пронизващо лейди Амелия. Бе пребледняла. Дори не можеше да си представи какво си мислеше.

— Пътуването до Ирландия... — казваше баща й.

— Е, за да определи законното му раждане — потвърди Уиндъм. И после, с болезнено весело изражение, продължи: — Ще бъдем доста голяма компания. Дори баба ми ще идва.

Джак опита да прикрие шока, който за малко да се изпише на лицето му, после погледна към Грейс. Тя също се взираше в херцога с ужас.

Лицето на лорд Кроуланд от друга страна си остана мрачно.

— Ще се присъединим към вас — каза той.

Лейди Амелия се изправи рязко.

— Татко?

Баща й дори не се обърна към нея.

— Не се меси в това, Амелия.

— Но...

— Уверявам ви — прекъсна ги Уиндъм, — ще открием истината възможно най-бързо и ще ви уведомим веднага.

— Бъдещето на дъщеря ми е заложено на карта — отвърна разгорещено Кроуланд. — Ще дойда с вас, за да проуча документите.

Изражението на Уиндъм стана мъртвешки бледо, а гласът му опасно нисък.

— Нима мислите, че се опитваме да ви измамим?

— Само защитавам интересите на дъщеря си.

— Татко, моля те — Амелия се бе приближила до Кроуланд и бе поставила длан на ръкава му. — Моля те, само за момент.

— Казах да не се месиш! — изкрещя баща ѝ и дръпна ръката си от нейната с достатъчно сила, за да я накара да залитне.

Джак пристъпи напред, за да ѝ помогне, но Уиндъм вече бе там, преди да успее да мигне.

— Извинете се на дъщеря си — каза той.

Кроуланд заекна объркано.

— За какво, по дяволите, говорите?

— Извинете ѝ се! — изрева Уиндъм.

— Ваша светлост — каза Амелия, като опита да се намеси между двамата. — Моля ви, не съдете баща ми толкова сурово. Това са доста необичайни обстоятелства.

— Никой не знае това по-добре от мен — но Уиндъм не я гледаше, докато го изричаше, нито пък отмести очи от лицето на баща ѝ, когато добави: — Извинете се на Амелия или ще ви изгоня от дома си.

И за първи път Джак му се възхити. Вече бе осъзнал, че го уважава, но това не бе същото. Уиндъм беше досадник по негово скромно мнение, но всичко, което правеше, всяко решение и действие, бяха за другите. Заради името Уиндъм, не го правеше за себе си. Невъзможно бе да не уважаваш такъв човек.

Но това бе различно. Херцогът не се застъпваше за хората си, застъпваше се за един човек. Бе много по-трудно да го направи.

И все пак, като го гледаше сега, би казал, че се бе случило естествено като дишането.

— Съжалявам — най-накрая каза Кроуланд, но изглеждаше сякаш не бе съвсем наясно какво точно бе станало. — Амелия, знаеш, че аз...

— Зная — каза тя, прекъсвайки го.

А после Джак се озова в центъра на събитията.

— Кой е този мъж? — попита лорд Кроуланд, посочвайки го с ръка.

Джак се обърна към Уиндъм и изви вежда, позволявайки му да отговори.

— Той е син на по-големия брат на баща ми — каза Уиндъм на лорд Кроуланд.

— Чарлз? — попита Амелия.

— Джон.

Лорд Кроуланд кимна, като все още насочваше въпросите си към Уиндъм.

— Сигурен ли сте в това?

Томас само сви рамене.

— Можете сам да погледнете портрета.

— Но името му...

— Беше Кавендиш по рождение — прекъсна го Джак. Ако щеше да е предмет на разговора, тогава по дяволите възнамеряваше да участва в него. — Бях Кавендиш-Одли в училище. Можете да проверите протоколите, ако искате.

— Тук? — попита Кроуланд.

— В Енискилън. Дойдох в Англия след службата си в армията.

— Удовлетворен съм, че той е кръвен роднина — каза тихо Уиндъм. — Всичко, което остава, е да определим дали е такъв и по закон.

Джак го погледна изненадан. Това бе първият път, в който го бе признал публично като роднина.

Графът не каза нищо. Не директно, поне. Само измърмори: „Това е катастрофа“ и отиде до прозореца.

И не каза нищо.

Нито пък някой друг.

А после се чу отговора на графа, нисък и яростен:

— Подписах договора добросъвестно — каза той, все още взирайки се навън към моравата. — Преди двадесет години подписах този договор.

Все още никой не продумваше.

Изведнъж той се обърна.

— Разбирате ли? — настоя, взирайки се в Уиндъм. — Баща ви дойде при мен с плановете си и аз се съгласих с тях, вярвайки, че вие ще сте законният наследник на херцогството. Тя щеше да бъде херцогиня. Херцогиня! Мислите ли, че бих продал дъщеря си, ако знаех, че не сте нищо повече от... от...

От един като мен, искаше да каже Джак. Но за пръв път не изглеждаше точното място и време за лекомислена и дяволита забележка.

И тогава Уиндъм — *Томас*, внезапно Джак реши, че иска да го нарича така — се втренчи в графа и каза:

— Можете да ме наричате мистър Кавендиш, ако толкова искате. Ако мислите, че това може да ви помогне да свикнете с представата.

Това бе точно отговора, който Джак би дал. Ако бе на мястото на Томас. Ако бе помислил върху това.

Но графът не се уплаши от саркастичната забележка. Той яростно изгледа Томас, и буквално се тресеше, когато изсъска:

— Няма да позволя дъщеря ми да бъде измамена. Ако не се докаже, че вие сте истинският и законен херцог Уиндъм, можете да смятате годежа за невалиден и недействителен.

— Както искате — кратко каза Томас. Не понечи да спори, не показва, че може би иска да се бори за годеницата си.

Джак погледна към лейди Амелия, после извърна очи. Имаше някои неща, някои емоции, на които един джентълмен не можеше да става свидетел.

Но когато отново се обърна, се озова лице в лице с графа. Баща й. И пръста на мъжа бе насочен към гърдите му.

— Ако случаят е такъв — каза той, — ако вие сте херцога на Уиндъм, тогава *вие* ще се ожените за нея.

Изискваше се наистина много, за да оставиш Джак Одли безмълвен. Това обаче успя.

Когато възвърна гласа си, след доста неприятен кашлящ звук, който предположи, че идва от гърлото му, той успя да изрече:

— *О. Не.*

— О, ще го сторите — предупреди го Кроуланд. — Ще се ожените за нея, дори да трябва да ви поведе към олтара с пушка, насочена в гърба ви.

— Татко — извика лейди Амелия, — не можеш да направиш това.

Кроуланд напълно игнорира дъщеря си.

— Дъщеря ми е сгодена за херцога на Уиндъм и *ще* се омъжи за херцога на Уиндъм.

— Аз не съм херцога на Уиндъм — каза Джак, възвръщайки малко от самообладанието си.

— Все още не. Може би дори и никога. Но аз ще присъствам, когато истината излезе наяве. И ще се убедя, че тя ще се омъжи за

правилния мъж.

Джак го измери с поглед. Лорд Кроуланд не бе хилав мъж и макар да не излъчваше същата надменна сила като Уиндъм, явно знаеше цената и мястото си в обществото. Нямахше да позволи някой да навреди на дъщеря му.

Уважаваше това. Ако самият той имаше дъщеря, предполагаше, че би сторил същото. Но не и, надяваше се, за сметка на някой невинен човек.

Той погледна към Грейс. Само за миг. Беше мимолетно, но улови изражението в очите ѝ, потиснатият ужас от разигралата се сцена.

Той нямаше да се откаже от нея. Не и заради, която и да е проклета титла, не и заради честта на нечий друг договор за годещ.

— Това е лудост — каза Джак, оглеждайки стаята, и не можеше да повярва, че бе единственият, който говори в своя защита. — Дори не я познавам.

— Това не е причина за безпокойство — каза Кроуланд грубо.

— Вие сте луд — възкликна Джак. — Няма да се оженя за нея — бързо погледна към Амелия, после си пожела да не го бе правил. — Моите извинения, милейди — буквално измърмори. — Нищо лично.

Главата ѝ леко се раздвижи, бързо и болезнено. Не беше да, нито пък не, а по-скоро някакво движение, което човек правеше, когато нищо друго не му бе по силите.

Прониза Джак право в стомаха.

Не, каза си той. Това не е твоя отговорност. Не ти трябва да оправяш бъркотията.

А никой не казваше и дума в негова защита. За Грейс бе разбираемо, защото не бе в позиция да го стори, но мили Боже, а Уиндъм? Не го ли бе грижа, че Кроуланд се опитваше да продаде годеницата му?

Но херцогът просто стоеше там, застинал като камък, очите му горяха с нещо, което Джак не можеше да разпознае.

— Не съм се съгласявал с това — каза Джак. — Не съм подписвал никакъв договор — със сигурност това значеше нещо.

— Нито пък той — отговори Кроуланд и вдигна рамене по посока на Уиндъм. — Баща му го направи.

— От негово име — изкрещя Джак.

— Ето къде грешите, мистър Одли. Въобще не се споменава името му. Дъщеря ми, Амелия Хонория Роуз трябваше да се омъжи за седмия херцог на Уиндъм.

— Наистина ли? — *най-накрая* Томас проговори.

— Не си ли виждал документите? — попита Джак.

— Не — отвърна просто Томас. — Никога не изпитах желание да го направя.

— Мили Боже — изруга Джак, — попаднал съм сред банда проклети идиоти.

Забеляза, че никой не направи опит да му противоречи. Отчаяно погледна към Грейс, която трябваше да е единственият разумен член на човечеството, останал в замъка. Но тя не пожела да срещне очите му.

Дойде му твърде много. Трябваше да сложи край на това. Изправи се и се вгледа сурово в лорд Кроуланд.

— Сър — каза той, — няма да се ожения за дъщеря ви.

— *О, ще го сториш.*

Но това не бе казано от Кроуланд. Дойде от Томас, който прекоси стаята, а очите му горяха с едва удържана ярост. Не спря, докато почти не опря нос в неговия.

— Какво каза? — попита Джак, сигурен, че не е чул правилно. От това, което бе видял, макар да не бе много, остана с впечатлението, че Томас доста харесва малката си годеница.

— Тази жена — каза Томас, посочвайки към Амелия, — е прекарала целия си живот, подготвяйки се да бъде херцогинята на Уиндъм. Няма да ти позволя да превърнеш живота ѝ в руини.

Около тях всички в стаята напълно застинаха.

Освен Амелия, която изглеждаше готова да се разпадне.

— Разбра ли ме?

И Джак... Е, той все още си беше Джак, така че просто вдигна вежди и макар да се опита да наподобя усмивка, бе убеден, че ѝ липсва искреност. Погледна Томас право в очите.

— Не.

Томас не каза нищо.

— Не, не разбрах — Джак вдигна рамене. — Съжалявам.

Томас го погледна. И после каза:

— Ще те убия.

Лейди Амелия изкрещя и се втурна напред, сграбчвайки Томас секунди, преди да успее да нападне Джак.

— Можеш да откраднеш живота ми — изръмжа Томас, едва позволявайки ѝ да го възпре. — Може да откраднеш името ми, но за Бога, няма да откраднеш нейните.

— Тя си има име — каза Джак. — Уилоуби. И е дъщеря на граф, за Бога, ще си намери някой друг.

— Ако ти си херцогът на Уиндъм — каза Томас яростно, — ще изпълниш задълженията си.

— Ако аз съм херцогът на Уиндъм, тогава не можеш да ми казваш какво да правя.

— Амелия — каза Томас ужасяващо спокойно, — пусни ръката ми.

Вместо това тя го дръпна назад.

— Не мисля, че е добра идея.

Лорд Кроуланд избра този момент, за да застане между тях.

— Ъ, господо, всичко това е хипотетично за сега. Може би трябва да изчакаме, докато...

И тогава Джак видя спасителния си изход.

— Не бих могъл да бъда седмия херцог и без това — каза той.

— Моля? — каза Кроуланд, сякаш Джак бе някакъв обикновен досадник, а не мъжа, който се опитваше да принуди да се ожени за дъщеря му.

— Не бих могъл — Джак яростно помисли, опитвайки се да сглоби всички детайли от семейната история, които бе научил през последните няколко дни. Погледна Томас. — Нали? Защото баща ти е бил шестия херцог. Само че не е бил. Не би могъл. Ако аз бях?

— За какво по дяволите говорите? — настоя Кроуланд.

Но Джак видя, че Томас разбра съвсем ясно гледната му точка. И наистина, той каза:

— Баща ти умря преди собствения си баща. Ако родителите ти са били женени, тогава ти би наследил петия херцог след смъртта му, елиминирайки моя баща — и мен — от линията на наследяване.

— Което ме прави номер шест — тихо каза Джак.

— Именно.

— Тогава не съм обвързан със спазването на договора — обяви Джак. — Никой съд в страната не би ме принудил. Съмнявам се, че

биха го сторили дори и да бях седмия херцог.

— Не към правния съд трябва да се обърнеш — каза Томас, — а пред съда на собствената си морална отговорност.

— Не съм искал това — каза Джак.

— Нито — каза меко Томас, — пък аз.

Джак не каза нищо. Гласът му сякаш бе уловен в гърдите, блъскаше, буташе и изтласкваше въздуха. Стаята ставаше все погореща, а връзката му го стягаше и в този миг, докато живота му се въртеше и кръжеше извън контрол, той знаеше със сигурност само едно нещо.

Трябваше да се измъкне.

Погледна към Грейс, но тя се бе преместила. Сега стоеше до Амелия и държеше ръката ѝ.

Нямаше да се откаже от нея. Не можеше. За първи път в живота си бе намерил някой, който запълваше всички празнини в сърцето му.

Не знаеше кой щеше да се окаже, след като отиде в Ирландия и намереха каквото и да мислеха всички, че търсят. Но който и да беше — херцог, разбойник, мошеник — искаше я до себе си.

Обичаше я.

Обичаше я.

Имаше милион причини, поради които не я заслужаваше, но я обичаше. И беше егоистично копеле, но възнамеряваше да се ожени за нея. Щеше да намери начин. Без значение кой беше или какво притежаваше.

Може би беше сгоден за Амелия. Вероятно не бе достатъчно умен, за да разбере всички законови условия — определено не без договора в ръка и някой, който да му преведе правната терминология.

Щеше да се ожени за Грейс. Щеше.

Но първо трябваше да отиде до Ирландия.

Не можеше да се ожени за нея, докато не разбере кой е, и най-вече не биваше да го прави, докато не изкупеше греховете си.

А това можеше да бъде направено само в Ирландия.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пет дни по-късно, по море

Джак не прекосяваше Ирландско море за първи път. Дори не за втори или трети. Чудеше се дали безпокойството ще го напусне някога, дали някой ден ще може да погледне към тъмните, буйни води под себе си и да не мисли за баща си, потъващ под повърхността, срещайки смъртта си.

Дори преди да се запознае със семейство Кавендиш, когато баща му бе просто мимолетна фантазия в ума му, не харесваше плаването.

И все пак бе тук. На релинга. Изглежда не бе в състояние да се въздържи. Не можеше да се намира на кораб и да не погледне през борда. А после и надолу.

Този път пътуването бе спокойно, макар това да не го успокои много. Не че се страхуваше за собствената си безопасност. Просто му се струваше толкова ужасяващо, да се плъзга по гроба на баща си. Искаше да се свърши. Искаше отново да стъпи на твърда земя. Дори, тази земя да е Ирландия.

Последният път, в който си бе у дома...

Джак стисна устни, а после и очите си. Последният път, в който си бе у дома бе, за да върне тялото на Артър.

Бе най-трудното нещо, което някога бе правил. Не само защото сърцето му се разбиваше отново и отново с всяка миля, дори не и защото се ужасяваше от пристигането си у дома. Как би могъл да се изправи пред леля си и чичо си, носейки мъртвия им син?

Сякаш всичко това не бе достатъчно, а и беше дяволски *трудно* да придвижи тялото от Франция през Англия, до Ирландия. Трябваше да намери ковчег, което бе изненадващо трудно по средата на война. „Търсене и предлагане“, каза му един от приятелите му след първия им неуспешен опит да се сдобият с ковчег. Имаше много мъртъвци. Ковчезите бяха най-големият лукс на бойното поле.

Но той бе упорит и бе следвал буква по буква насоките, които му даде собственика на погребалното бюро, докато пълнеше дървения

ковчег със стърготини и го запечатваше с катран. Дори и така накрая миризмата се бе просмукала и докато стигне до Ирландия никой кочияш не искаше да приеме товара му. Трябваше да купи свой собствен фургон, за да закара братовчед си у дома.

Пътуването бе объркало и собственият му живот. Армията отказа молбата му и не му даде възможност да се погрижи за тялото. Беше принуден да продаде длъжността си срещу известна сума. Това бе най-малкото, което можеше да стори за семейството си. Но трябваше да напусне служба, за която беше роден. Училището го бе измъчило истински, претърпяваше провал след провал. Бе изкарал някак си, най-вече с помощта на Артър, който виждайки усилията му дискретно се опитваше да му помага.

Но университетът — мили Боже, все още не можеше да повярва, че го окуражиха да постъпи. Знаеше, че ще е катастрофа, но момчетата от Портора Роял отиваха в университет. Просто така бе прието. Но Артър бе по-малък с една година, а без него, Джак нямаше никакъв шанс за успех. Провалът щеше да е твърде ужасяващ, така че той се постара да го изгонят. Не че използва кой знае колко въображение да намери начин да се държи неподобаващо за студент в Тринити Колидж.

Върна се у дома в немилост и решиха, че може да се справи добре в армията. Така че се записа. Пасна му идеално. Най-накрая място, където можеше да се чувства добре и да пожъне успехи без книги, документи и пера. Не че не бе интелигентен. Просто мразеше книгите, документите и перата. Причиняваха му главоболие.

Но с всичко това бе свършено и ето го сега, пътуваше обратно към Ирландия за първи път от погребалната служба на Артър. А имаше вероятност и да е херцогът на Уиндъм, което му гарантираше цял проклет живот, изпълнен с книги, документи и пера.

И главоболия.

Той хвърли поглед на ляво и видя Томас, да стои на носа с Амелия. Сочеше към нещо — вероятно птица, след като Джак не можеше да види нищо друго интересно. Амелия се усмихваше, може би не широко, но достатъчно, за да успокои малко вината, която Джак чувстваше заради сцената в Белгрейв, когато бе отказал да се ожени за нея. Не че можеше да направи нещо друго. Те наистина ли мислеха, че

той ще вдигне ръце и ще каже: *О, да, дайте ми, която и да е! Само ще се покажа в църквата и ще бъда благодарен.*

Причината, не бе в това, че на лейди Амелия нещо не й бе наред. Всъщност, човек би — и вероятно щеше — да намери и много по-лоши варианти, ако бе принуден да се ожени. А ако не бе срещнал Грейс...

Може би щеше да се съгласи да го стори.

Той чу някой да се приближава и когато се обърна, тя беше там, сякаш призвана от мислите му. Бе оставила бонето си и бризът рошеше тъмната й коса.

— Много е хубаво тук — каза тя, облягайки се на релинга до него.

Той кимна. Не я бе виждал често по време на пътуването. Херцогинята бе избрала да остане в каютата си и Грейс трябваше да се грижи за нея. Не се бе оплакала, разбира се. Тя никога не се оплакваше, а честно казано, той предполагаше, че нямаше причина да го прави. Това й бе работата, все пак, да бъде до херцогинята. Все пак, не можеше да си представи по-малко приятно място. А и *знаеше*, че той никога не би издържал много на такъв пост.

Скоро, помисли си той. Скоро тя щеше да е свободна. Щяха да се оженят и ако Грейс не искаше, никога повече нямаше да види херцогинята. Джак не се интересуваеше дали стария прилеп му е баба. Тя беше зла, егоистична и не възнамеряваше да разменя и дума с нея, след като всичко това свършеше. Ако се окажеше, че е херцог, щеше да купи онази ферма в Западните острови и да я прати да си опакова багажа. А ако не беше, планираше да хване Грейс за ръка, да я изведе от Белгрейв и повече да не погледне назад.

Беше хубава мечта, в интерес на истината.

Грейс погледна надолу, вирайки се във водата.

— Не е ли странно — зачуди се тя, — колко бързо се движим.

Джак хвърли поглед към платната.

— Вятърът е добър.

— Знам. Има смисъл, разбира се — тя вдигна поглед и се усмихна. — Просто никога не съм се качвала на кораб досега.

— Никога? — бе трудно да си го представи.

Тя поклати глава.

— Не и на такъв. Родителите ми ме изведоха да гребем с лодка по езерото веднъж, но това бе просто за забавление — отново погледна надолу. — Никога не съм виждала водата толкова забързана. Кара ме да искам да се наклоня и да си потопя пръстите в нея.

— Студена е — каза Джак.

— Е, да, разбира се — тя се наклони, шията ѝ се изви, сякаш за да улови вятъра по лицето си. — Но все още ми се иска да я докосна.

Той сви рамене. Трябваше да е по-словоохотлив, особено с нея, но си помисли, че вижда първата следа от земя на хоризонта и стомахът му се присви и се сгърчи.

— Добре ли си? — попита Грейс.

— Добре съм.

— Изглеждаш малко позеленял. Да нямаш морска болест?

Де да беше така. Никога не хващаше морска болест. По-скоро бе земна болест. Не искаше да се връща. Бе се будил посред нощ, сврян в малката си каюта, лепнещ от пот.

Трябваше да се върне. Знаеше, че трябва. Но това не означаваше, че много голяма част от него не иска страхливо да се обърне и да избяга.

Чу как Грейс затаява дъх и когато погледна към нея, тя сочеше напред, а лицето ѝ светеше от въодушевление.

Това определено бе най-красивото нещо, което някога бе виждал.

— Това Дъблин ли е? — попита тя. — Там?

Той кимна.

— Пристанището. Същинският град е малко по-навътре.

Тя проточи шия, което щеше да е смешно, ако не бе изпаднал в такова жалко настроение. Нямаше начин да види нещо от това разстояние.

— Чувала съм, че е очарователен град — каза тя.

— Има много забавления.

— Жалко. Едва ли ще прекараме много време там.

— Не. Херцогинята е нетърпелива да продължим по пътя си.

— А ти не си ли?

При това, той си пое дъх и потри очи. Беше уморен и нервен и се чувстваше така, сякаш присъства на падението си.

— Не — отвърна ѝ. — Ако трябва да съм честен, ще съм много щастлив да остана точно тук, на този кораб и на този релинг, до края на

живота си.

Грейс се обърна към него със сериозни очи.

— С теб — каза ѝ нежно. — Тук, на този релинг, с теб.

Той отново погледна към хоризонта. Дъблин сега бе повече от петънце на хоризонта. Скоро щеше да може да различи сградите и корабите. От лявата си страна можеше да чуе как Томас и Амелия говореха. И те сочеха към водата, гледайки как пристанището сякаш нарастваше пред очите им.

Джак преглътна. Възелът в стомаха му също нарастваше. Мили Боже, беше почти смешно. А ето го него, отново в Ирландия, принуден да се изправи пред семейството си, пред което се бе провалил преди толкова много години. И ако това не бе достатъчно лошо, можеше да се окаже херцога на Уиндъм, титла, за която бе изключително неподготвен.

Отгоре на всичко, защото никое зло не идва само, трябваше да е постоянно в компанията на херцогинята.

Искаше да се разсмее. Беше смешно. *Трябваше да бъде смешно.* Ако не беше смешно, тогава по дяволите трябваше да се разплаче.

Но изглежда не можеше да се разсмее. Погледна към Дъблин, извисяващ се в далечината.

Бе твърде късно за смях.

* * *

Няколко часа по-късно, в „Ръцете на Кралицата“, Дъблин

— Не е твърде късно!

— Госпожо — Грейс опита да звучи възможно най-спокойно и разумно, — минава седем. Всички сме уморени и гладни, а пътищата са тъмни и не ги познаваме.

— Той ги познава — сопна се херцогинята, сочейки с глава към Джак.

— Аз съм уморен и гладен — сопна ѝ се на свой ред той, — и благодарение на вас вече не пътувам по пътищата на лунна светлина.

Грейс прехапа устната си. Пътуваха от три дни и човек можеше почти да преброи напредъка им по нарастващата му избухливост. Всяка миля, която ги водеше по-близо до Ирландия сякаш откъсваше

частица от търпението му. Бе станал мълчалив и затворен, толкова нетипично за мъжа, когото познаваше.

Мъжът, в когото се бе влюбила.

Бяха стигнали до пристанището на Дъблин в късния следобед, но докато съберат вещите си и се придвижат до града, бе станало почти време за вечеря. Грейс не бе яла много по време на плаването и сега, когато отново стоеше на повърхност, която не се клатеше и люлееше под нея, откри, че умира от глад. Последното нещо, което искаше, е да продължи към Бътлърсбридж, малкото градче в окръг Кейвън, където Джак бе израснал.

Но херцогинята бе свадлива както винаги, така че и шестимата стояха в предната стая на хана, а тя се опитваше да наложи скоростта и посоката на пътуването им.

— Не искате ли да уредите този въпрос веднъж завинаги? — настоя тя, обръщайки се към Джак.

— Не особено — бе наглият отговор. — Определено не толкова, колкото искам парче овчарски пай и халба ейл. — Джак се обърна към останалите и Грейс изпита болка от изражението в очите му. Беше притеснен. Тя нямаше никаква представа от какво.

Какви демони го чакаха тук? Защо бе посещавал роднините си толкова рядко? Беше й казал, че е имал прекрасно детство, че обожава осиновителите си и не би ги заменил за нищо на света. Нима всеки не мечтаеше за това? Нима той не искаше да си иде у дома? Не разбираше ли какъв щастливец е да има дом, в който да се върне?

Грейс би дала всичко за това.

— Госпожице Евърслей — каза Джак и кимна учтиво. — Лейди Амелия.

Двете дами направиха реверанс, докато той излизаше.

— Мисля, че идеята му е добра — промърмори Томас. — Вечеря звучи много по-привлекателно, отколкото нощ на пътя.

Херцогинята рязко извъртя глава към него и втренчено го изгледа.

— Не че — каза той с извънредно безчувствен поглед, — се опитвам да отложам неизбежното. Дори херцозите, които скоро ще бъдат заменени огладняват.

Лорд Кроуланд се изсмя гласно на това.

— Хвана те, Аугуста — каза той добродушно и се запъти да си поръча питие.

— Ще вечерям в стаята си — обяви херцогинята. Тонът ѝ бе предизвикателен, сякаш очакваше някой да възрази, но разбира се, никой не го стори. — Госпожице Евърслей — излая тя, — погрижете се за мен.

Грейс въздъхна уморено и понечи да я последва.

— Не — каза Томас.

Херцогинята не повярва на ушите си.

— Не? — повтори тя ледено.

Грейс се обърна и погледна Томас. Какво ли имаше предвид? Нямаше нищо необикновено в получената заповед. Грейс бе нейна компаньонка. Това бе едно от нещата, за които бе наета.

Но Томас се взираше в баба си, и малка подмолна усмивка повдигаше ъгълчетата на устата му.

— Грейс ще вечеря с нас. В трапезарията.

— Тя е моя компаньонка — изсъска херцогинята.

— Вече не.

Грейс задържа дъха си, докато наблюдаваше сцената. Отношенията между Томас и баба му никога не бяха сърдечни, но това изглежда бе доста над обичайното. И той сякаш се забавляваше.

— След като все още не съм премахнат от поста си — каза бавно, очевидно наслаждавайки се на всяка дума, — позволявам си свободата да предприема някои действия в последната минута.

— За какво по дяволите говорите? — настоя херцогинята.

— Грейс — каза Томас, обръщайки се към нея, в очите му сияеха приятелство и спомени, — официално си освободена от задълженията си към баба ми. Когато се върнеш обратно, ще откриеш малка вила, приписана на твое име, заедно със средства, достатъчни, за да те осигурят през остатъка от живота ти.

— Луд ли сте? — изпелтечи херцогинята.

Грейс само се взря в него шокирана.

— Трябваше да го направя отдавна — каза той. — Бях прекалено егоистичен. Не можех да понеса мисълта да живея с нея — той наклони глава към баба си — без теб, служеща като буфер.

— Не знам какво да кажа — прошепна тя.

— Обикновено бих препоръчал „Благодаря“, но след като аз съм този, който благодари на *теб*, едно „Ти си принц сред мъжете“ ще свърши работа.

Грейс успя да се усмихне колебливо и прошепна:

— Ти си принц сред мъжете.

— Винаги е приятно да го чуеш — каза Томас. — Сега, ще се присъединиш ли към нас за вечеря?

Грейс се обърна към херцогинята, която бе почервеняла от ярост.

— Ти, пресметлива малка курво — изсъска тя. — Мислиш ли, че не знам каква си? Мислиш ли, че ще ти позволя да стъпиш в дома ми отново?

Грейс се взря в нея с тих шок, после каза:

— Възнамерявах да предложа помощта си за остатъка от пътуването, след като никога не бих си помислила да ви напусна, без да дам подходящо и вежливо предизвестие, но размислих — тя се обърна към Амелия, с притиснати до тялото ръце. Трепереше. Не бе сигурна дали от шок или от радост, но трепереше. — Може ли да споделя стаята ти тази вечер? — попита я. Защото със сигурност нямаше да остане с херцогинята.

— Разбира се — отвърна бързо Амелия. Тя провря ръката си в тази на Грейс. — Нека да вечеряме сега.

По-късно Грейс реши, че това е най-хубавия овчарски пай, който някога е опитвала.

* * *

Няколко часа по-късно, Грейс се взираше в тъмнината през прозореца, докато Амелия спеше.

Бе опитала да заспи, но умът ѝ все още бръмчеше от удивителната щедрост на Томас. Освен това се чудеше къде бе отишъл Джак — не беше в трапезарията, когато тя, Томас и Амелия отидоха, и никой изглежда не знаеше какво бе станало с него.

Освен това, Амелия хъркаше.

Грейс се наслаждаваше на гледката на Дъблин под себе си. Не бяха в центъра на града, но улицата бе достатъчно оживена. Виждаха

се хора, бързаци по задачите си и чужденци, тръгнали за пристанището или идващи от там.

Почувства се странно от новопоявилото се чувство за свобода. Все още не можеше да повярва, че бе тук, делеше леглото с Амелия, а не бе свита на неудобен стол до леглото на херцогинята.

Вечерята се бе оказала весело преживяване. Томас бе в необикновено добро настроение, като се имаше предвид случилото се. Не бе казал нищо повече за щедрия си подарък, но Грейс знаеше защо го бе направил. Ако Джек се окажеше истинския херцог — а Томас бе убеден, че случаят ще е такъв — тогава тя не можеше да остане в Белгрейв.

Не би могла да понесе да разбива сърцето си всекидневно през остатъка от живота си.

Томас знаеше, че се бе влюбила в Джек. Не го бе казала, не и категорично, но той я познаваше добре. Със сигурност го знаеше. За да се държи така щедро, при условие, че се бе влюбила в мъжа, който можеше да е причината за падението му...

Очите ѝ се пълнеха със сълзи всеки път, щом си помислеше за това.

И така, сега тя бе независима. Независима жена! Харесваше ѝ как звучи. Щеше да спи до обяд всеки ден. Щеше да чете книги. И да се наслаждава на всичко това поне за няколко месеца, а после щеше да намери нещо смислено, което да прави. Благотворителност, може би. Или да се научи да рисува с акварелни бои.

Звучеше упадъчно. Звучеше съвършено.

И самотно.

Не, реши твърдо тя, щеше да има приятели. Имаше много приятели в областта. Доволна бе, не се налагаше да напуска Линкълншир, дори това да значеше, от време на време пътят ѝ да се пресича с този на Джек. Линкълншир бе домът ѝ. Познаваше всички и те я познаваха, а репутацията ѝ нямаше да бъде поставена под въпрос, дори да живееше сама. Щеше да живее в мир и уважение.

Щеше да бъде хубаво.

Но самотно.

Не. *Не* самотно. Щеше да има средства. Можеше да посети Елизабет, която щеше да се омъжи за своя граф от юга. Можеше да се присъедини към един от онези женски клубове, които майка ѝ толкова

бе обичала. Ще се срещат всеки вторник следобед, претендирайки, че ще дискутират изкуство и литература и новините от деня. Но срещите, състояли се в Силсби, бяха огласяни от твърде много смях, което едва ли означаваше, че са се обсъждали точно тези теми.

Нямаше да бъде самотна.

Отказваше да бъде самотна.

Отново погледна към Амелия, която похъркваше в леглото. Горкото същество. Грейс често бе завиждала на момичетата Уилоуби за мястото им в обществото. Бяха дъщери на граф, с безупречно родословие и щедри зестри. Чувстваше се наистина странно, че бъдещето ѝ сега бе толкова предвидимо, докато това на Амелия бе твърде неясно.

Но бе осъзнала, че Амелия може да контролира съдбата си толкова, колкото ѝ самата тя. Баща ѝ, ѝ бе избрал съпруг преди дори да може да говори, преди да я опознае, и да разбере каква е. Как можеше да знае, гледайки към пеленачето на по-малко от година, дали ще е подходяща за живота на херцогиня.

През целия си живот Амелия бе стояла, чакайки Томас да се реши да се ожени за нея. И дори и да не се омъжеше за някой от двамата херцози на Уиндъм, тя все пак се чувстваше задължена да следва заповедите на баща си.

Грейс точно се обръщаше отново към прозореца, когато чу шум в коридора. Стъпки, реши тя. Мъжки стъпки. Не можа да се въздържи, и забърза към вратата, отвори я съвсем малко и надзърна навън.

Джак.

Изглеждаше раздърпан, уморен и болезнено сломен. Мръщеше се в тъмното, и опитваше да разбере коя стая е неговата.

Грейс компаньонката щеше да се прибере обратно в стаята си, но Грейс независимата жена бе някак си по-дръзка и пристъпи навън, прошепвайки името му.

Той вдигна поглед. Очите му просветнаха и Грейс със закъснение си спомни, че все още е по нощница. Не бе нещо разголено. Всъщност, бе много по-покрита, отколкото щеше да бъде във вечерна рокля. Въпреки това обгърна с ръце тялото си, докато пристъпваше напред.

— Къде беше? — прошепна тя.

Той сви рамене.

— Тук и там. Посетих стари приятели.

Нещо в гласа му бе не както трябва.

— Наистина ли? — попита тя.

— Не — той я погледна, после потри очи. — Бях отсреща на улицата. Хапнах си овчарски пай.

Грейс се усмихна.

— С халба ейл?

— С две всъщност — тогава той се усмихна, смутено и по момчешки, в опит да прогони изтощението от лицето си. — Липсваше ми.

— Ирландският ейл?

— Онова английско нещо е помия в сравнение с него.

Грейс почувства как се сгрява вътрешно. Виждаше хумор в очите му, за пръв път от дни. Беше странно — защото си мислеше, че ще бъде мъчение да е близо до него, да бъде с него, да чува гласа му и да вижда усмивката му. Но всичко, което чувстваше сега, бе щастие. И облекчение.

Не можеше да понесе да е нещастен. Нуждаеше се той да е себе си. Дори да не можеше да го има за себе си.

— Не бива да излизаш в този вид — каза той.

— Знам. Не трябва — тя поклати глава, но не помръдна.

Той направи гримаса и погледна към ключа си.

— Не мога да си намеря стаята.

Грейс взе ключа и го разгледа.

— Четиринадесет — каза тя. Вдигна очи. — Светлината е слаба.

Той кимна.

— Нататък е — каза му, сочейки надолу по коридора. — Минах покрай нея по пътя за насам.

— Стаята ти приемлива ли е? — попита я. — Достатъчно ли е голяма за теб и херцогинята?

Грейс ахна. Той не знаеше. Напълно бе забравила. Джак вече бе излязъл, когато Томас ѝ каза за вилата.

— Не съм с херцогинята — каза тя, неспособна да сдържи вълнението си. — Аз...

— Някой идва — прошепна той грубо и наистина, се чува гласове и стъпки по стълбите. Джак започна да я избутва обратно в стаята ѝ.

— Не, не мога — тя заби пети в земята. — Амелия е там.

— Амелия? Защо би... — той измърмори нещо под носа си и после я дръпна след себе си по коридора. Към стая номер четиринадесет.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Три минути — каза Джак в момента, в който затвори вратата. Защото в интерес на истината, не мислеше, че може да издържи повече от това. Не и когато тя бе облечена само по нощница. Беше грозно нещо, наистина, грубо и с копчета от брадичката до стъпалата, но все пак бе *нощница*.

А това бе Грейс.

— Никога няма да повярваш какво се случи — каза тя.

— Обикновено това е отлично начало на разговор — призна той, — но след всичко, което се случи през последните няколко седмици, откривам, че съм готов да чуя какво ли не — той се усмихна и сви рамене. Беше се замаял от две халби ирландски ейл.

Но тогава тя му разказа най-удивителната история. Томас ѝ бе дал вила и доход. И сега Грейс бе независима жена. Беше свободна от херцогинята.

Джак запали лампата в стаята, заслушан в развълнуваните ѝ думи. Почувства пробождане от ревност, и не защото мислеше, че не бива да получава подаръци от друг мъж — истината беше, че тя си бе заслужила всичко, което херцогът решише да ѝ предложи. Пет години при херцогинята — мили Боже, трябваше да ѝ дадат собствена титла като изкупление за всичко преживяно. Никой не бе сторил повече за Англия от нея.

Не, ревността му беше на много по-първично ниво. Той чу радостта в гласа ѝ и веднъж, след като прогони мрака от стаята, я видя и в очите ѝ. И просто не беше редно друг да ѝ я бе доставил.

Искаше *той* да го стори. *Той* да озари очите ѝ с веселие. *Той* да бъде причината за усмивката ѝ.

— Все пак ще дойда с вас до област Кейвън — казваше Грейс. — Не мога да остана сама и не бих искала Амелия също да бъде сама. Това е ужасно трудно за нея, нали знаеш.

Тя го погледна, така че той кимна в отговор. В интерес на истината, не бе мислил много за Амелия, колкото и егоистично да беше

това.

— Сигурна съм, че ще е неудобно с херцогинята — продължи Грейс. — Тя беше бясна.

— Мога да си представя — измърмори Джак.

— О, не — очите ѝ се разшириха. — Това беше твърде необикновено, дори за нея.

Той се зачуди за това.

— Не съм сигурен дали съжалявам или съм облекчен, че съм го пропуснал.

— Вероятно бе за добро, че не присъстваше — отвърна Грейс. — Беше доста злобна.

Той щеше да спомене, че е трудно да си я представи по някакъв друг начин, но Грейс внезапно се оживи и каза:

— Но знаеш ли, не ме интересува! — тя се разкикоти на това, звучеше така, сякаш още не може съвсем да повярва в късмета си.

Той ѝ се усмихна. Нейното щастие беше заразно. Нямаше намерение да я остави да живее разделена от него. И подозираше, че Томас не ѝ бе дал вила с намерението да живее в нея като госпожа Джак Одли, но разбираше удоволствието ѝ. За първи път от години, Грейс имаше нещо свое.

— Съжалявам — каза тя, но не можа съвсем да скрие усмивката си. — Не бива да съм тук. Нямах намерение да те чакам, но бях толкова развълнувана и исках да ти кажа, защото знаех, че ти би разбрал.

И докато тя стоеше там, с очи, сияещи към него, демоните му го напуснаха, един по един. Накрая той се превърна просто в мъж, стоящ пред жената, която обича. В тази стая, в тази минута, нямаше значение, че е отново в Ирландия, че има толкова много проклети причини да се втурне към вратата и да си намери място на следващия кораб, пътуващ за където и да е.

В тази стая, в тази минута, тя беше всичко за него.

— Грейс — каза той и ръката му се вдигна, за да докосне бузата ѝ. Тя се сгуши в нея и в този миг Джак разбра, че е изгубен. Каквато и сила да бе мислел, че притежава, каквато и воля да бе имал да постъпи правилно...

Бяха изчезнали.

— Целуни ме — прошепна той.

Очите ѝ се разшириха.

— Целуни ме.

Тя искаше да го направи. Можеше да го види в очите ѝ, да го почувства във въздуха около тях.

Той се наклони надолу, по-близо... но не достатъчно, за да се докоснат устните им.

— Целуни ме — каза за пореден път.

Тя се изправи на пръсти. Не направи друго движение — ръцете ѝ не се повдигнаха да го погалят, не се наклони, позволявайки на тялото си да се облегне на неговото. Просто се изправи на пръсти, докато устните ѝ докоснаха неговите.

И после се отдръпна.

— Джак? — прошепна.

— О... — почти го каза. Думите бяха там, на устните му. Обичам те.

Но някак си знаеше — нямаше представа как, просто го знаеше — че ако го каже сега, ако изрече на глас това, което бе сигурен, че тя знае в сърцето си, ще я изплаши.

— Остани с мен — прошепна той. Бе приключил с благородното държание. Сегашният херцог Уиндъм можеше да прекара живота си, постъпвайки правилно, но той не можеше да бъде толкова негоистичен.

Целуна ръката ѝ.

— Не бива — прошепна тя.

Той целуна и другата ѝ ръка.

— О, Джак.

Вдигна и двете до устните си, задържайки ги до лицето си, вдишвайки аромата ѝ.

Тя погледна към вратата.

— Остани с мен — каза ѝ отново. И после докосна брадичката ѝ, наклони леко лицето ѝ и нежно я целуна по устните. — Остани.

Наблюдаваше лицето ѝ, видя бореците се сенки в очите ѝ. Устните ѝ потрепериха и тя се извърна, преди да му отговори.

— Ако аз... — гласът ѝ бе само шепот, трепетлив и несигурен. — Ако остана...

Той докосна брадичката ѝ, но не я обърна към себе си. Изчака, докато бе готова, докато сама не го стори.

— Ако остана... — тя преглътна и затвори очи за миг, сякаш призовавайки смелостта си. — Можеш ли... Има ли начин да си сигурен, че няма да има бебе?

За миг той не можа да проговори. После кимна, защото да, можеше да бъде сигурен, че няма да има бебе. Не е като да нямаше опит, бе прекарал доста години стараейки се да предотврати появата на бебе.

Но това се бе случило с жени, които не бе обичал, жени, които не бе имал намерение да обожава и боготвори през остатъка от живота им. Това беше Грейс и представата да ѝ направи бебе внезапно оживя в него като блестяща, вълшебна мечта. Можеше да ги види като семейство, да се смеят и да се закачат. Собственото му детство беше такова — шумно и буйно, с тичане по ливади с братовчедите, риболов в потоците, където никога не улавяха нищо. Никога не се хранеха официално и ледените вечери в Белгрейв му бяха толкова непознати, колкото китайски прием.

Искаше всичко това и го искаше с Грейс. Само че не го бе осъзнал до този миг.

— Грейс — каза той, стиснал здраво ръцете ѝ. — Няма значение. Ще се ожения за теб. *Искам да се ожения за теб.*

Тя поклати глава, движението бе бързо и отсечено, почти трескаво.

— Не — каза тя. — Не можеш. Не и ако ти си херцогът.

— Ще го направя — и тогава, по дяволите всичко, той реши да го каже. Някои неща бяха твърде важни, твърде истински, за да се крият. — Обичам те. Обичам те. Никога не съм го казвал на друга жена и никога няма да го кажа. Обичам *теб*, Грейс Евърслей и искам да се ожения за теб.

Тя затвори очи, сякаш я бе заболяло.

— Джак, не можеш...

— *Мога*. Правя го. Ще го сторя.

— Джак...

— Толкова съм уморен всички да ми казват какво не мога да правя — избухна той, пусна ръцете ѝ и закрачи из стаята. — Разбираш ли, че не ме интересува? Не ме интересува проклетото херцогство и определено не ме интересува херцогинята. Ти ме интересуваш, Грейс. Ти.

— Джак — каза тя отново, — ако ти си херцога, ще се очаква от теб да се ожениш за жена от видно потекло.

Той изруга под нос.

— Говориш за себе си все едно си някаква пристанищна курва.

— Не — каза тя, опитвайки се да е търпелива, — не го правя. Знам точно коя съм. Аз съм обедняла млада дама с безупречно, но незабележително потекло. Баща ми беше провинциален джентълмен, майка ми — дъщеря на провинциален джентълмен. Нямаме връзки с аристокрацията. Майка ми беше втора братовчедка на баронет, но това е всичко.

Той се втренчи в нея, сякаш не бе чул и дума от казаното. Или сякаш го бе чул, но не слушаше.

Не, помисли си Грейс нещастно. Той бе слушал, но не бе чул. Защото първите думи, излезли от устата му, бяха:

— Не ме интересува.

— Но всички други ги интересува — настоя тя. — И ако си херцог, тогава ще настъпи достатъчно голяма бъркотия и без това. Скандалът ще е изумителен.

— Не ме интересува.

— А *трябва* — тя спря, и се насили да поеме дъх, преди да продължи. Искаше да стисне с все сила главата си и да притисне пръсти в нея. Искаше да стисне ръце в юмруци, докато ноктите ѝ се забият в кожата. Каквото и да е — каквото и да е, за да убие това ужасно безсилие, което я разяждаше отвътре. Защо не я слушаше? Защо не можеше да чуе, че...

— Грейс... — започна той.

— Не! — прекъсна го тя, може би по-силно, отколкото трябваше, но се налагаше да го каже: — Ще се нуждаеш от предпазливи стъпки, ако искаш да бъдеш приет от обществото. Не е задължително съпругата ти да бъде Амелия, но трябва да е някоя като нея. С подобен произход. Иначе...

— Слушаш ли ме? — прекъсна я той. Хвана раменете ѝ, задържайки я неподвижна, докато тя не го погледна право в очите. — Не ме интересува това *иначе*. Не се нуждае обществото да ме приеме. Всичко, от което се нуждае си ти, независимо дали ще живея в замък, в коптор или нещо по средата.

— Джак... — започна тя. Той беше наивен. Обичаше го заради това, почти заплака от радост, че я обичаше достатъчно, за да мисли, че може напълно да се надсмее на правилата. Но той не разбираше. Не бе живял в Белгрейв пет години. Не бе пътувал до Лондон с вдовстващата херцогиня и не бе видял лично какво значеше да си член на подобно семейство. Тя го бе правила. Бе гледала и бе ставала свидетел и знаеше точно какво се очаква от херцога на Уиндъм. Неговата херцогиня не можеше да бъде коя да е. Не и ако очакваше да го приемат на сериозно. — Джак, — каза тя отново, и опита да намери точните думи. — Искат ми се...

— Обичаш ли ме? — прекъсна я той.

Тя замря. Той се взираше в нея с напрежение, което я остави без дъх, неспособна да се движи.

— Обичаш ли ме?

— Това няма...

— Обичаш... ли... ме?

Тя затвори очи. Не искаше да го казва. Ако го направеше, щеше да бъде загубена. Никога нямаше да успее да му устои — на думите му, на устните му. Ако му дадеше това, щеше да изгуби и последната си защита.

— Грейс — каза той, обгръщайки лицето ѝ с ръце. Наклони се надолу и я целуна — веднъж, с болезнена нежност. — Обичаш ли ме?

— Да — прошепна тя. — Да.

— Това е всичко, което има значение.

Тя разтвори устни, за да се опита за последен път да го вразуми, но той вече я целуваше, устата му беше гореща и страстна върху нейната.

— Обичам те — каза той, целувайки бузите ѝ, веждите ѝ, ушите ѝ. — Обичам те.

— Джак — прошепна тя, но тялото ѝ вече бе започнало да трепти от желание. Искаше го. Искаше това. Не знаеше какво ще им донесе утрото, но в този момент бе склонна да се престори, че не я е грижа. Стига да... — Обещай ми — каза тя напрегнато, хващайки лицето му здраво в дланите си. — Моля те. Обещай ми, че няма да има бебе.

Очите му се притвориха и пламнаха, но най-накрая той каза:

— Обещавам, че ще опитам.

— Ще опиташ? — повтори тя. Със сигурност не би я излъгал за това. Не би игнорирал молбата ѝ и по-късно не би се преструвал, че е „опитал“.

— Смятам, че знам какво правя, но не е напълно сигурно.

Тя охлаби хватката си и показа мълчаливото си съгласие като позволи на пръстите си да се плъзнат по бузите му.

— Благодаря — прошепна накланяйки се за целувка.

— Но ти обещавам това — каза той, вдигайки я на ръце, — ти *ще* носиш нашето бебе. Аз *ще* се ожения за теб. Без значение кой съм или какво е името ми, аз ще се ожения за теб.

Но тя вече нямаше воля да спори с него. Не сега, не и когато я носеше към леглото си. Той я положи върху завивките и се отдръпна, бързо откопчавайки горните копчета на ризата си, за да може да я изхлузи през глава.

После се плъзна до нея като почти я покри с тялото си и я зацелува сякаш животът му зависеше от това.

— Боже мой — почти изсумтя Джак, — това нещо е грозно. — И Грейс не можа да се сдържи и се разкикоти, докато пръстите му опитаха да откопчат копчетата ѝ. Той изръмжа недоволено, когато те не му се подчиниха и хвана двете страни на нощницата ѝ, явно възнамерявайки да я разкъса и да позволи на копчетата да се разпилеят, където си поискат.

— Не, Джак, не можеш! — тя се смееше, докато го казваше. Не знаеше защо ѝ е толкова смешно — със сигурност отнемането на девствеността ѝ бе нещо сериозно, което щеше да промени живота ѝ. Но имаше толкова много радост, клокочеща вътре в нея. Трудно беше да я удържи. Особено, когато той се опитваше толкова усилено да извърши подобно дребно нещо и се проваляше толкова грандиозно.

— Сигурна ли си? — лицето му бе почти комично в недоволството си. — Защото съм уверен, че правя услуга на човечеството като унищожавам това.

Тя опита да потисне смеха си.

— Това е единствената ми нощница.

Той очевидно намери думите ѝ за интересни.

— Нима казваш, че ако разкъсам това, ще трябва да спиш гола през остатъка от пътуването ни?

Тя бързо премести ръцете му от дрехата.

— Недей — предупреди го.

— Но е толкова изкушаващо.

— Джак...

Той се отдръпна, поклащайки се на пети, взирайки се в нея със смесица от глад и веселие, което я накара да потрепери.

— Много добре — каза ѝ, — ти го направи.

Възнамеряваше да стори точно това, но сега, когато я гледаше толкова напрегнато, с натезжали от желание очи, сякаш не смееше да помръдне. Как можеше да е толкова безсрамна, та да се съблече пред него? Да махне дрехата от тялото ти — да го направи *сама*. Имаше разлика, осъзна тя, в това да свали собствената си дреха и да позволи да бъде съблазнена.

Бавно, с треперещи пръсти, посегна към горните копчета на нощницата си. Не можеше да ги види, бяха твърде нависоко, почти до брадичката. Но пръстите ѝ познаваха движението, познаваха копчетата и почти без да се замисля, тя разкопча едно.

Джак рязко си пое дъх.

— Още едно.

Тя се подчини.

— Още едно.

И отново. И отново, докато не достигна до това, което лежеше между гърдите ѝ. Тогава той посегна, а големите му длани бавно разтвориха двете страни на нощницата ѝ. Това не я разкри пред него, не бе разкопчала достатъчно копчета за това. Но почувства студения въздух по кожата си, почувства лекия гъдел на дъха му, когато той се наклони и целуна разголената ѝ гръд.

— Красива си — прошепна. И когато пръстите му се придвижиха този път към копчетата, той се справи без трудности. Пое ръката ѝ и нежно я подръпна, показвайки ѝ да седне. Тя го стори, но затвори очи, докато нощницата се свличаше от тялото ѝ.

Така, без да вижда, чувстваше по-осезаемо, и въпреки че платът бе просто обикновен памук, я накара да потръпне, докато се плъзгаше по кожата ѝ.

Или може би бе от това, защото знаеше, че той я гледа.

Така ли се бе чувствала и онази жена? Онази от картината? Вероятно е била опитна по времето, когато е позирала за мосю Буше, но със сигурност трябва да е имало първи път и за нея. И тя също ли бе

затворила очи, така че да може да *почувства* мъжкия поглед по тялото си?

Грейс почувства как ръката на Джак докосна лицето ѝ, върховете на пръстите му леко се плъзнаха от линията на врата ѝ до вдлъбнатината на рамото. Той спря там, но само за миг и тя рязко си пое дъх, в очакване на интимността, която ѝ предстоеше.

— Защо очите ти са затворени? — промърмори той.

— Не знам.

— Страхуваш ли се?

— Не.

Тя зачака. И ахна. Дори подскочи малко, когато пръстите му се плъзнаха по външната извивка на гърдата ѝ.

Почувства как се извива. Беше странно. Никога не бе мислела за това, никога дори не се бе чудила какво може да е усещането за мъжки ръце, галещи я по този начин, но сега, когато моментът бе дошъл, знаеше точно какво иска да направи той.

Искаше да почувства как я обгръща, как я държи изцяло в дланта си.

Искаше да почувства как ръката му докосва зърната ѝ.

Искаше да я докосне... мили Боже, толкова силно копнееше да я докосне и това се разпростираше. Желанието се придвижи от гърдите до корема ѝ, до скритото място между краката ѝ. Чувстваше се гореща и пламнала и изгарящо гладна.

Гладна... *там*.

Без съмнение беше най-странното и завладяващо усещане. Не можеше да го пренебрегне. Не искаше да го пренебрегне, а да го подхрани, да му се отдаде, да остави Джак да я научи как да го утоли.

— Джак — простена тя и ръцете му се придвижиха, докато не обхвана и двете ѝ гърди. Тогава той я целуна.

Очите ѝ се отвориха.

Устата му беше върху нея, *на зърното* и тя притисна ръка до устата си, за да не извика от удоволствие. Не си бе представяла... Бе мислела, че знае какво иска, но това...

Нямаше никаква представа.

Хвана главата му, за опора. Беше мъчение, беше блаженство и едва можеше да диша, когато той премести устата си върху нейната.

— Грейс... Грейс... — мълвеше той отново и отново, а гласът му се плъзгаше по кожата ѝ. Почувства го сякаш той я целуваше навсякъде и може би го правеше — в един миг бе върху устата ѝ, в следващия до ухото, а после — на врата ѝ. А ръцете му — бяха порочни. И неумолими.

Той не спря да се движи, не спря да я докосва. Ръцете му се озоваха върху раменете ѝ, а после върху ханша ѝ, а след това една от тях започна да се плъзга надолу по крака, дърпайки нощницата, докато напълно не се смъкна от тялото ѝ.

Би трябвало да е засрамена. Би трябвало да се чувства неудобно. Но не бе така. Не и когато той се взираше в нея с такава любов и преданост.

Той я обичаше. Беше го казал и тя му вярваше, но сега го усети. Страстта, топлината. Сияеше в очите му. Сега разбираше как една жена може да бъде прелъстена. Как можеше някой да устои на това? Как можеше тя да му устои?

Тогава той се изправи, дишайки тежко, и разкопча бричовите си с нервни пръсти. Гърдите му вече бяха голи и всичко, което можа да си помисли бе — *Той е красив. Как може един мъж да е толкова красив?* Не бе водил безделен живот, можеше да види това. Тялото му бе слабо и стегнато, кожата му — набраздена тук-там с белези от рани.

— Простреляли са те? — попита го, и очите ѝ се спряха на един набръчкан белег в горната част на ръката му.

Джак погледна надолу, докато събуваше бричовите си.

— Един френски снайперист — потвърди той. Усмихна се криво. — Щастливец съм, че не бе достатъчно добър в занаята си.

Не трябваше да е толкова забавно. Но изявлението беше толкова... *в негов стил*. Толкова обикновено, пренебрежително и сухо. Тя се усмихна в отговор.

— И аз почти не умрях веднъж.

— Наистина ли?

— От треска.

Той трепна.

— Мразя треските.

Тя кимна, стискайки ъгълчетата на устата си, за да не се усмихне.

— И аз бих мразила да стрелят по мен.

Той я погледна, очите му светнаха от веселие.

— Не ти го препоръчвам.

Тогава тя се разсмя, защото бе толкова нелепо. Той стоеше гол, за Бога, очевидно възбуден, а обсъждаха относителната непривлекателност на раните от куршум и треските.

Той пропълзя върху леглото, надвесвайки се над нея с хищно изражение.

— Грейс? — промърмори той.

Тя погледна към него и почти се разтопи.

— Да?

Той се усмихна хищно.

— Сега съм по-добре.

И след това вече нямаше други думи. Когато я целуна този път, беше със сила и страст, които тя осъзна, че ще ги доведат до края. Почувства го — това желание, тази неумолима нужда — и когато той вмъкна крака си между нейните, тя веднага се отвори за него, безусловно и без страх.

Колко дълго я бе целувал, нямаше как да разбере. Изглеждаше само миг. Изглеждаше цяла вечност. Сякаш бе родена за този момент, с този мъж. Сякаш някак си, в деня на раждането си, това е било предопределено — на двадесет и осми октомври, в лето Господне 1819, тя щеше да бъде в стая 14 на хан „Ръцете на кралицата“ и щеше да се отдаде на този мъж, Джон Аугустус Кавендиш-Одли.

Нищо друго не можеше да се случи. Това бе писано да стане.

Тя отвърна на целувката му със същата невъздържаност, сграбчвайки раменете му, ръцете му, каквото и да е, за да има опора. И тогава, точно когато си помисли, че не може да понесе повече, ръката му се плъзна между краката ѝ. Докосването му бе нежно, но все пак, тя едва не извика от шок и почуда.

— Джак — ахна тя, не защото искаше той да спре, а защото нямаше начин да остане безмълвна пред яростната атака на усещанията, предизвикани от това просто докосване. Той гъделичкаше и дразнеше, а тя дишаше тежко и се гърчеше. А после осъзна, че той вече не просто я докосва, а беше в нея, пръстите му я изучаваха толкова интимно, че дъхът ѝ замря.

Усещаше как се бе вкопчила за него, всяко нейно мускулче молеше за още. Не знаеше какво да прави, не знаеше нищо, освен че

искаше него. Искаше него и онова, което само той можеше да ѝ даде.

Той се премести, а пръстите му се отдръпнаха. Тялото му се повдигна от нейното и, когато Грейс го погледна, той сякаш едва издържаше срещу неустойима сила. Стоеше над нея, подпрян на лакти. Езикът ѝ помръдна, подготвяйки се да изрече името му, но тогава почувства, че е готов да проникне, и се притискаше внимателно напред.

Очите им се срещнаха.

— Шшшт — промълви той. — Само почакай... обещавам ти...

— Не съм уплашена — прошепна тя.

Устата му се изви в крива усмивка.

— Но аз съм.

Искаше да го попита какво има предвид и защо се усмихва, но той започна да се движи напред, разтваряйки я, растягайки я и това бе най-странното, най-удивителното нещо. Той беше вътре в нея. И това, че един човек може да влезе в друг изглеждаше като най-поразителното нещо. Бяха свързани. Не можеше да помисли за някакъв друг начин, по който да го опише.

— Наранявам ли те? — прошепна той.

Тя поклати глава.

— Харесва ми — прошепна в отговор.

Той изпъшка при това и се тласна напред, внезапно движение изпрати вълна от усещания и напрежение през нея. Тя простена името му и сграбчи раменете му. И в този миг осъзна, че се движи в някакъв древен ритъм, заедно с него, и бяха като едно цяло. Движеше се и пулсираше и се напрягаше и тогава...

Изви се, простена и почти изкрещя. И когато най-накрая дойде на себе си и намери сили да диша, не можеше да си представи как въобще е още жива. Със сигурност едно тяло не може да се чувства така и да живее, за да го повтори.

Тогава, внезапно, той се отдръпна от нея и се извърна, сумтейки и стенойки в собственото си удоволствие. Тя докосна рамото му, чувствайки спазмите на тялото му. И когато той извика, тя не просто го чу. Почувства го, чрез кожата си, чрез тялото си.

В сърцето си.

За няколко мига той не помръдна, само лежеше там, а дишането му бавно се връщаше към нормалното. Но тогава той отново се

извъртя и я взе в прегръдките си. Прошепна името ѝ и целуна върха на главата ѝ.

А после го направи отново.

И отново.

А когато тя най-накрая заспа, чуваше в съня си гласа на Джек. Нежен, шепнещ името ѝ.

Той разбра точно кога е заспала. Не бе сигурен по какво — дишането ѝ вече се бе смекчило до бавна, равномерна въздишка и тялото ѝ отдавна бе спокойно.

Но когато заспа, той разбра.

Целуна я по слепоочието. И докато гледаше спокойното ѝ лице, прошепна:

— *Ще се оженя за теб, Грейс Евърслей.*

Нямаше значение кой е. Нямаше да се откаже от нея.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пътуването до Бътлърсбридж бе както си го спомняше Джак. Дърветата, птиците, точния нюанс зелено, докато вятъра рошеше тревата... Това бяха гледките и звуците от детството му. Нищо не се бе променило. Би трябвало да е успокояващо.

Но не беше.

Когато отвори очи на сутринта, Грейс вече се бе измъкнала от леглото и се бе върнала в собствената си стая. Той изпита разочарование, разбира се. Беше се събудил от любовта и желанието си към нея и искаше повече от всичко да я вземе отново в прегръдките си.

Но беше разбрал. Животът не бе толкова благосклонен за една жена, както бе за мъжа, дори и за такава с осигурени доходи. Грейс имаше репутация, за която да се грижи. Томас и Амелия никога не биха казали и дума срещу нея, но Джак не познаваше лорд Кроуланд достатъчно добре, за да предполага какво може да стори, ако Грейс бъде заловена в леглото му. А колкото до херцогинята...

Е, от само себе си се подразбираше, че сега тя с удоволствие би унищожила Грейс, ако ѝ се удадеше възможност.

Пътниците — без херцогинята, за всеобщо облекчение — се срещнаха в трапезарията на хана за закуска. Джак осъзна, че няма да успее да съдържи чувствата си, когато видя Грейс да влиза в стаята. Винаги ли щеше да бъде така, зачуди се той. Щеше ли да я вижда и да усеща този неописуем, всепоглъщащ прилив на чувства?

Дори не беше желание. Беше повече от това.

Беше любов.

Любов. С главно „Л“, написано със завъртени букви и сърца и цветя и каквото друго ангелите — да, всички онези дразнещи купидончета — поискаха да използват за украса.

Любов. Не можеше да е нищо друго. Видя Грейс и почувства радост. Не просто своята радост, а радостта на всички. На непознатия, който седеше до него. На познатите в другия край на стаята. Виждаше я цялата. Чувстваше я цялата.

Беше невероятно. Смиряващо. Грейс го поглеждаше и той бе по-добър човек.

А тя си мислеше, че би позволил някой да ги раздели.

Нямаше да се случи. Той нямаше да го позволи.

По време на закуската тя не че го избягваше — имаше твърде много споделени тайни погледи и усмивки. Но внимаваше да не го търси, и наистина, той не бе имал възможност да говори с нея дори веднъж. Вероятно и нямаше да може да го направи, дори ако Грейс не бе толкова склонна към предпазливост, защото Амелия пъкна ръката си в тази на Грейс точно след закуска и не я пусна.

Колкото повече, толкова по-сигурно, реши Джак. Двете дами бяха приклепени цял ден в каретата с херцогинята. И той сляпо би протягал ръка към някой, ако бе принуден да понесе същото.

Тримата джентълмени язدهа конете си, възползвайки се от хубавото време. Лорд Клоуланд реши да седне в каретата след първата им спирка, за да напоят конете, но след тридесет минути със залитане излезе, обявявайки, че ездата е много по-малко изтощителна от херцогинята.

— Бихте изоставили дъщеря си на отровата на херцогинята? — попита мило Джак.

Кроуланд дори не опита да си намери извинение.

— Не казах, че се гордея със себе си.

— Западните острови — каза Томас, като се приближи. — Казвам ти, Одли, това е ключът към щастието ти. Западните острови.

— Западните острови? — повтори Клоуланд, местейки поглед от единия към другия, очаквайки обяснение.

— Почти толкова далеч са, колкото островите Оркни — каза жизнерадостно Томас. — И е много по-забавно.

— Имате ли вложения там? — попита Кроуланд.

— Още не — отвърна Томас. Той погледна към Джак. — Вероятно можеш да възстановиш някой женски манастир. Нещо с непреодолими стени.

Джак откри, че се наслаждава на представата.

— Как си живял с нея толкова дълго? — попита той.

Томас поклати глава.

— Нямам представа.

Те говореха така, сякаш вече бе решено, осъзна Джак. Говореха сякаш той вече е обявен за херцог. А Томас изглежда нямаше нищо против. Ако не друго, явно очакваше с нетърпение предстоящото загубване на титлата си.

Джак погледна към каретата. Грейс бе настояла, че не може да се омъжи за него, ако той бе херцогът. И все пак, не можеше да си представи да живее без нея. Не бе подготвен за задълженията, които идваха заедно с титлата. Поразително неподготвен. Но тя знаеше какво да прави, нали? Бе живяла в Белгрейв пет години. Трябваше да знае как се управлява това място. Знаеше името на всеки един от слугите, както и рождените им дни, до колкото можеше да прецени.

Тя беше мила. Беше изтънчена. Честна по рождение, с безупречна преценка и много по-интелигентна от него.

Не можеше да си представи по-съвършена херцогиня.

Но той не искаше да е херцогът.

Наистина не искаше.

Бе го премислял в ума си безброй пъти, напомняйки си всички причини, поради които щеше да е много лош херцог на Уиндъм, но всъщност беше ли го казвал ясно?

Не искаше да е херцогът.

Хвърли поглед към Томас, който бе вдигнал лице към слънцето, засенчвайки очите си с ръка.

— Сигурно преваля пладне — каза лорд Кроуланд. — Да спрем ли за обяд?

Джак сви рамене. За него нямаше значение.

— Заради дамите — каза Кроуланд.

Едновременно се обърнаха и погледнаха през рамо към каретата.

Джак си помисли, че вижда как Кроуланд се присвива.

— Там вътре не е приятно — каза с нисък глас.

Джак изви вежда.

— Херцогинята — отвърна Кроуланд, потрепервайки. — Амелия ме молеше да ѝ позволя да язди с нас, след като напоихме конете.

— Това би било твърде жестоко към Грейс — каза Джак.

— И аз това казах на Амелия.

— Докато бягахте от каретата — измърмори Томас, усмихвайки се леко.

Кроуланд наклони глава.

— Никога не бих твърдял противното.

— А аз никога не бих ви упрекнал за това.

Джак изслуша размяната на реплики с лек интерес. По негови изчисления бяха на половината път до Бътлърсбридж и ставаше все по-трудно да оценява хумора в празните приказки.

— Има сечище на около миля пред нас — каза той. — Спирал съм там преди. Подходящо е за пикник.

Останалите двама мъже кимнаха в съгласие и след пет минути откриха мястото. Джак слезе от коня си и веднага отиде до каретата. Един коняр помагаше на дамите да слязат, но след като Грейс щеше да е последна, за него бе лесно да застане така, че да може да поеме ръката ѝ, щом се появи.

— Мистър Одли — каза Грейс. Тя беше самата вежливост, но очите ѝ искряха с прикрита топлота.

— Госпожице Евърслей — той погледна към устата ѝ. Тъглчетата помръдваха леко... много леко. Искеше ѝ се да се усмихне. Можеше да го види.

Можеше да го усети.

— Аз ще се храня в каретата — обяви остро херцогинята. — Само езичниците ядат на земята.

Джак потупа гърдите си и се ухили.

— Горд съм да бъда езичник — той наклони глава към Грейс. — А вие?

— Много съм горда.

Херцогинята обиколи веднъж поляната — за да си раздвижи краката, каза тя — и после отново се скри в каретата.

— Това трябва да е много трудно за нея — изкоментира Джак, гледайки я как влиза.

Грейс изучаваше съдържанието на кошницата за пикник, но при думите му погледна към него.

— Трудно?

— Няма кого да тормоси в каретата — обясни той.

— Предполагам, си мисли, че всички сме се съюзили срещу нея.

— То си е така.

Грейс изглеждаше объркана.

— Да, но...

О, не. Нямахше да слуша как измисля извинения за херцогинята.

— Не ми казвай, че таиш някаква симпатия към нея.

— Не — Грейс поклати глава. — Не бих казала това, но...

— Имаш твърде меко сърце.

Думите му я накараха да се усмихне.

— Може би.

Щом одеялото бе разпънато, Джак ги настани така, че да седят малко настрана от другите. Не беше много трудно — или много очевидно — да го стори. Амелия бе седнала до баща си, който очевидно ѝ изнасяше някаква лекция, а Томас се бе запилял някъде, вероятно в търсене на дърво, което да препикае.

— Това ли е пътят, по който си пътувал, когато си отишъл в училището си в Дъблин? — попита Грейс, посягайки към резен хляб и сирене.

— Да.

Той опита да не звучи напрегнато, но сигурно не бе успял, защото когато вдигна поглед към нея, тя го гледаше с този неин обезпокоителен поглед.

— Защо не искаш да се прибереш у дома? — попита тя.

На върха на езика му бе да каже, че въображението ѝ е прекалено развихрено, или след като трябваше да си възвърне предишната форма, нещо умно и претенциозно, включващо слънчева светлина, чуруликащи птички и върхът на човешката доброта.

Твърдения като това го бяха измъквали от много по-деликатни ситуации от тази.

Но той нямаше нито сили, нито желание за това сега.

А и Грейс го познаваше. Познаваше го *наистина* много добре. Би могъл да бъде весел и забавен както винаги, през по-голямата част от времето — и той наистина се надяваше да е така — тя щеше да го обича заради това. Но не и когато се опитваше да скрие истината.

Или да се крие *от* истината.

— Сложно е — каза той, защото поне това не беше лъжа.

Тя кимна и се върна към обяда си. Джак очакваше друг въпрос, но такъв не последва. Така че той си избра една ябълка.

Погледна към нея. Тя разрязваше парче печено пиле, очите ѝ бяха приковани в приборите. Той отвори уста, за да заговори, после реши да не го прави, и доближи ябълката до устата си.

Но не я ухапа.

— Минаха пет години — избъбри той.

Тя вдигна поглед.

— Откакто си се прибирал у дома?

Джак кимна.

— Това е дълго време.

— Много дълго.

— Твърде дълго ли?

Пръстите му стиснаха ябълката.

— Не.

Тя пое няколко хапки, после вдигна очи.

— Искаш ли да ти нарежа тази ябълка?

Той ѝ я подаде, най-вече защото бе забравил, че я държи.

— Имах братовчед, знаеш ли — по дяволите, от къде бе дошло това? Нямах намерение да казва нищо за Артър. Бе прекарал последните пет години в опити да не мисли за него, и да направи така, че лицето му да не е последното нещо, което виждаше, преди да заспи нощем.

— Мисля, че спомена трима братовчеди — каза Грейс. Не гледаше към него, изглеждаше напълно фокусирана върху ябълката и ножа в ръцете ѝ.

— Сега са само двама.

Тя вдигна поглед, очите ѝ бяха пълни със съчувствие.

— Съжалявам.

— Артър умря във Франция — думите прозвучаха грубо. Осъзна, че бе минало много време, откакто бе изричал името му на глас. Пет години, вероятно.

— Бил е с теб? — попита го нежно.

Той кимна.

Грейс погледна надолу към парчетата ябълка, сега спретнато подредени в чиния. Явно не знаеше какво да прави с тях.

— Няма ли да кажеш, че вината не е моя? — каза той и намрази звука на гласа си. Звучеше кухо и огорчено, и саркастично, и отчаяно, и не можеше да повярва какво бе казал току-що.

— Не съм била там — каза тя.

Очите му се стрелнаха към лицето ѝ.

— Не мога да си представя как би могла вината да е твоя, но все пак не съм била там — тя се пресегна над храната и постави ръка

върху неговата за кратко. — Съжалявам. Бяхте ли близки?

Той кимна и се извърна, преструвайки се, че гледа към дърветата.

— Не бяхме толкова близки, когато бяхме млади. Но след като завършихме училище... — той стисна носа си, чудейки се как да обясни точно какво бе направил Артър за него. — ... намерихме много общи неща.

Пръстите ѝ се стегнаха около неговите и после ги пуснаха.

— Трудно е да загубиш някого, когото си обичал.

Той отново я погледна, след като се убеди, че очите му ще си останат сухи.

— Когато си загубила родителите си...

— Беше ужасно — отговори тя. Тъглчетата на устните ѝ се помръднаха, но не в усмивка. А с едно от онези бързи движения — малък прилив на емоции, преминаващ почти незабелязано. — Не си мислех, че трябва да умра — каза меко Грейс, — но не знаех как щях да продължа да живея.

— Иска ми се... — но не знаеше какво му се иска. Да е бил с нея тогава? Какво добро би донесло това? Преди пет години и той беше с разбито сърце.

— Херцогинята ме спаси — каза тя. Усмихна се иронично. — Не е ли смешно?

Веждите му се повдигнаха.

— О, хайде де. Херцогинята не прави нищо от добро сърце.

— Не казах защо го направи, само че го направи. Щях да съм принудена да се омъжа за братовчед си, ако не ме бе взела да ѝ служа.

Той хвана ръката ѝ и я доближи до устните си.

— Радвам се, че не си го направила.

— Аз също — отвърна му без следа от нежност. — Той е отвратителен.

Джак се разсмя.

— А аз се надявах, че си доволна, задето си чакала мен.

Тя го удостои с високомерен поглед и отдръпна ръката си.

— Не си срещал братовчед ми.

Той най-накрая взе едно парче ябълка и го ухапа.

— Имаме изобилие от противни роднини, ти и аз.

Грейс се замисли и се извърна така, че да може да види каретата.

— Трябва да отида при нея — каза тя.

— Не, не трябва — заяви решително Джак.

Грейс въздъхна. Не искаше да съжалява херцогинята, не и след това, което ѝ бе казала предишната нощ. Но разговорът ѝ с Джак бе върнал спомени... и ѝ бе напомнил колко много ѝ бе задължена.

Тя се обърна отново към Джак.

— Съвсем сама е.

— Заслужава да е сама — каза го с голяма убеденост и много изненада, сякаш не можеше да повярва, че въпросът може да подлежи на разискване.

— Никой не заслужава да е сам.

— Наистина ли вярваш в това?

Не го вярваше, но...

— Искам да го вярвам.

Той я погледна подозрително.

Грейс започна да се изправя. Огледа се, и след като се убеди, че никой не може да я чуе каза:

— Не биваше да целуваш ръката ми пред хората.

После бързо се изправи, и се отдръпна, преди той да има възможност да отговори.

— Свърши ли с обяда си? — извика ѝ Амелия, докато минаваше покрай нея.

Грейс кимна.

— Да. Ще отида до каретата, за да видя дали херцогинята се нуждае от нещо.

Амелия я погледна сякаш е полудяла.

Грейс леко сви рамене.

— Всеки заслужава втори шанс — помисли върху това, после добави най-вече на себе си: — Наистина вярвам в това — тя закричи към каретата. Беше твърде високо за нея, за да се качи сама, а конярите не се виждаха, така че извика: — Ваша светлост! Ваша светлост!

Не последва отговор, и тя извика малко по-високо:

— Госпожо!

Сърдитото лице на херцогинята се появи в отворения прозорец.

— Какво искаш?

Грейс си напомни, че не бе прекарала напразно всичките неделни утрини от живота си в църквата.

— Бих искала да попитам дали се нуждаете от нещо, ваша светлост.

— Защо?

Мили Боже, тя бе подозрителна.

— Защото съм добър човек — каза Грейс, малко нетърпеливо. А после скръсти ръце, в очакване на отговора ѝ.

Херцогинята се втренчи в нея за няколко секунди, после каза:

— Опитът ми показва, че добрите хора нямат нужда да се хвалят, че са такива.

Грейс искаше да я попита какъв точно опит има с добри хора, след като, доколкото знаеше, повечето добри хора избягваха присъствието ѝ.

Но това щеше да е злобно.

Тя си пое дъх. Не се налагаше да прави това. Не се налагаше да помага на херцогинята по никакъв начин. Сега бе независима жена и нямаше нужда да се тревожи за бъдещето си.

Но тя бе, както отбеляза, добър човек. И беше решена да остане такъв, въпреки подобреното си положение. Бе се грижила за херцогинята през последните пет години, защото трябваше, не защото го искаше. А сега...

Е, все още не искаше. Но щеше да го направи. Каквито и да бяха мотивите на херцогинята преди пет години, тя бе спасила Грейс от нещастен живот. И заради това, можеше да прекара един час, грижейки се за херцогинята. Но което бе по-важно, можеше да *избере* да прекара един час, грижейки се за нея.

Бе удивително колко голяма бе разликата.

— Госпожо? — каза Грейс. Това бе всичко. Просто *госпожо*. Бе казала достатъчно. Сега всичко зависеше от херцогинята.

— О, много добре — каза тя раздражено. — Щом мислите, че трябва.

Грейс запази лицето си съвършено спокойно, докато позволяваше на лорд Кроуланд — който бе дочул последната част от разговора и бе заявил на Грейс, че е луда — да ѝ помогне да се качи. Тя зае обичайното си място — обратно на посоката на движение, колкото се може по-далеч от херцогинята — и скръсти ръце в скута си. Не знаеше колко дълго щяха да стоят тук, другите не изглеждаха готови да приключат с обяда си.

Херцогинята се взираше през прозореца. Грейс бе свела очи към ръцете си. От време на време вдигаше поглед, но херцогинята все още седеше извърната, позата ѝ бе скована, а устните здраво стиснати.

И тогава — може би на петия път, когато Грейс вдигна очи — я видя да се взира право в нея.

— Разочаровахте ме — каза тя ниско, и думите ѝ прозвучаха почти като изсъскване.

Грейс запази мълчание. Не помръдна, нито пое дъх. Не знаеше какво да каже, но нямаше намерение да се извинява. Не и за това, че дръзваше да е щастлива.

— Не биваше да си тръгвате.

— Аз бях само слугиня, госпожо.

— Не биваше да си тръгвате — повтори отново херцогинята, но този път нещо в нея изглежда се пропука. Не точно тялото ѝ, и не дори гласа ѝ.

Сърцето ѝ, осъзна Грейс шокирана. Сърцето ѝ се пропукваше.

— Той не е това, което очаквах — каза херцогинята.

Грейс примигна, и опита да следва мисълта ѝ.

— Мистър Одли?

— Кавендиш — каза остро херцогинята.

— Не знаехте, че той съществува — каза Грейс колкото се може по-внимателно. — Как можете да очаквате нещо?

Херцогинята не отговори. Не и на този въпрос.

— Знаете ли защо ви взех в дома си? — попита тя вместо това.

— Не — каза меко Грейс.

Херцогинята стисна устни за миг преди да каже:

— Не беше справедливо. Човек не бива да е сам в този свят.

— Не — каза отново Грейс. Вярваше го с цялото си сърце.

— Беше заради двете ни. Взех нещо ужасно и го превърнах в хубаво. Заради двете ни — очите ѝ се присвиха, взирайки се в тези на Грейс. — *Не биваше да си тръгвате.*

И тогава — мили Боже, Грейс не можеше да повярва, че го казва, но:

— Ще ви посещавам, ако искате.

Херцогинята преглътна и погледна право пред себе си, когато каза:

— Това ще е приемливо.

Не ѝ се наложи да отговаря, заради Амелия, която ги прекъсна като каза, че ще тръгнат веднага. И наистина, тя едва имаше време да се настани на мястото си, когато колелата се раздвижиха и каретата тръгна напред.

Никой не проговори.
Така беше по-добре.

* * *

Няколко часа по-късно, Грейс отвори очи.

Амелия се взираше в нея.

— Заспа — каза тя тихо, после сложи пръст на устните си, докато посочваше към херцогинята, която също бе задрямала.

Грейс прикри една прозявка и попита:

— Колко път мислиш, че има още, преди да пристигнем?

— Не знам — Амелия леко сви рамене. — Може би един час? Или два? — тя въздъхна и се облегна назад. Изглеждаше уморена, помисли си Грейс. Всички бяха уморени.

И уплашени.

— Какво ще правиш? — попита Грейс, преди да може да премисли.

Амелия не отвори очи.

— Не знам.

Не беше кой знае какъв отговор, но пък и въпросът не беше честен.

— Знаеш ли кое е най-смешното? — внезапно попита Амелия.

Грейс поклати глава, после си спомни, че очите на Амелия все още са затворени и каза:

— Не.

— Продължавам да си мисля: „Това не е честно. Трябва да имам избор. Не трябва да бъда продавана и разменяна като някакъв предмет.“ Но после си мисля друго: „Какво му е по-различното? Бях обещана на Уиндъм още преди години. И никога не се оплаках.“

— Била си само едно бебе — каза Грейс.

Амелия все още не отваряше очи и когато заговори, гласът ѝ бе тих и изпълнен със самообвинение:

— Имах много години, през които да възразя.

— Амелия...

— Няма кого да виня, освен себе си.

— Това не е вярно.

Амелия най-накрая отвори очи. Поне едно от тях.

— Казваш го просто така.

— Не, не го правя. Бих — призна Грейс, защото беше вярно, — но както изглежда, ти казвам истината. Вината не е твоя. Не е ничия, всъщност — тя си пое дъх. После издиша. — Иска ми се да беше на някого. Така щеше да е толкова по-лесно.

— Да има кого да виним?

— Да.

Тогава Амелия прошепна:

— Не искам да се омъжа за него.

— За Томас? — попита Грейс. Амелия бе прекарала толкова дълго като негова годеница, но изглежда не таяха голяма привързаност един към друг.

Амелия я погледна любопитно.

— Не. За мистър Одли.

— Наистина ли?

— Звучиш толкова шокирано.

— Не, разбира се, че не — каза бързо Грейс. Какво да каже на Амелия — че самата тя бе толкова отчаяно влюбена в него, че не можеше да си представи някоя да не го иска? — Просто той е толкова привлекателен — импровизира тя.

Амелия сви рамене.

— Предполагам.

Тя *предполагаше*? Въобще виждала ли го бе как се усмихва?

Но тогава Амелия каза:

— Не го ли намираш за малко *прекалено* чаровен?

— Не — Грейс веднага погледна надолу към ръцете си, защото отговорът ѝ не прозвуча с интонацията, която бе имала предвид. И наистина, Амелия трябва да бе го усетила, защото следващите ѝ думи бяха:

— Грейс Евърслей, харесваш ли мистър Одли?

Тя запелтечи и започна да заеква, като успя да каже едно задавено „Аз...“, преди Амелия да я прекъсне с:

— Харесваш го.

— Няма значение — каза Грейс, защото какво можеше да каже на Амелия, която имаше вероятност да се омъжи за него.

— Разбира се, че има значение. Той харесва ли те?

На Грейс ѝ се искаше да потъне в дън земя.

— Не — Амелия, прозвуча доста развеселено. — Не отговаряй. Мога да видя по лицето ти, че те харесва. Е. Сега определено няма да се омъжа за него.

Грейс преглътна и почувства горчив вкус в гърлото си.

— Не трябва да се отказваш от него заради мен.

— Какво каза току-що?

— Аз не мога да се омъжа за него, ако той е херцогът.

— Защо не?

Грейс опита да се усмихне, защото наистина, беше много мило от страна на Амелия да пренебрегне разликата в социалното им положение. Но тя самата не можеше да го направи.

— Ако той е херцогът, ще трябва да се ожени за някоя подходяща. От твоя ранг.

— О, не бъди глупава — присмя ѝ се Амелия. — Не е като да си израснала в сиропиталище.

— Ще има достатъчно голям скандал. Той не бива да добавя още към него с един сензационен брак.

— Една актриса би била сензационна. Ти ще си само клюката на седмицата.

Щеше да е повече от това, но Грейс не виждаше смисъл да продължава да спори. Но тогава Амелия каза:

— Не знам какво мисли мистър Одли или какво възнамерява да прави, но ако той е готов да рискува всичко заради любовта, тогава и ти трябва да си готова.

Грейс я погледна. Как внезапно Амелия бе станала толкова мъдра? Кога се бе случило? Кога бе спряла да е малката сестра на Елизабет и се бе превърнала в... себе си?

Амелия се пресегна и стисна ръката ѝ.

— Бъди смела, Грейс — тя се усмихна и промърмори нещо на себе си, после се обърна и погледна през прозореца.

Грейс се взираше право пред себе си, като мислеше... и се чудеше... дали Амелия бе права? Или тя просто никога не се бе

изправяла пред трудност? Беше лесно да се говори за смелост, когато човек никога не бе срещал отчаянието.

Какво *щеше* да стане ако една жена с нейния произход се омъжеше за херцог? Майката на Томас не е била аристократка, но когато се бе омъжила за баща му, той е бил само трети в линията на наследяване и никой не бе очаквал от нея да стане херцогиня. При всички случаи е била ужасно нещастна. Злочеста, дори.

Родителите на Томас не се бяха обичали. Дори не се бяха харесвали, от това, което Грейс бе чувала.

Но тя обичаше Джак.

А и той я обичаше.

Все пак, *щеше* да е толкова по-просто ако се окажеше, че не е законен син на Джон Кавендиш.

Изведнъж Амелия прошепна:

— Можем да виним херцогинята — докато Грейс се обръщаше към нея объркана, Амелия поясни: — За това. Ти каза, че би било по-лесно ако има кого да виним.

Грейс погледна към херцогинята, която седеше срещу Амелия. Хъркаше леко, а главата ѝ бе наклонена под доста неудобен ъгъл. Бе удивително, но дори в съня ѝ, устата ѝ бе стисната и изглеждаше жестока.

— Определено вината е повече нейна, отколкото на някого друго — добави Амелия, но Грейс забеляза, че хвърли нервен поглед към херцогинята, докато говореше.

Грейс кимна, измърморвайки:

— Не мога да не се съглася с това.

Амелия се загледа в пространството за няколко секунди и после, точно когато Грейс бе убедена, че няма намерение да отговори, каза:

— Не ме кара да се чувствам по-добре.

— Да виниш херцогинята?

— Да — раменете на Амелия се отпуснаха леко. — Все още е ужасно. Цялото това нещо.

— Ужасяващо — съгласи се Грейс.

Амелия се обърна и погледна право в нея.

— Дяволски лошо.

Грейс ахна.

— Амелия!

Лицето на Амелия се сбърчи в размисъл.

— Правилно ли го използвах?

— Не бих могла да знам.

— О, хайде де, не ми казвай, че не си мислеше нещо също толкова непристойно за една дама.

— Не бих го *изрекла*.

Погледът, който ѝ хвърли Амелия бе явно предизвикателен.

— Но си го помисли.

Грейс почувства как устните ѝ потрепват.

— Това е проклет позор.

— Адски неприятно, ако ме питаш — отговори Амелия, толкова бързо, че Грейс знаеше, че е пазила това за накрая.

— Имам предимство, нали знаеш — каза Грейс високомерно.

— О, наистина ли?

— Наистина. Аз съм посветена в разговорите на слугите.

— О, стига, не можеш да ме убедиш, че прислужничките в Белгрейв говорят като продавачки на риба.

— Не, но понякога лакеите го правят.

— Пред теб?

— Не нарочно — призна Грейс, — но се случва.

— Много добре — Амелия се обърна към нея с извити устни и смях в очите. — Кажй най-лошото, което знаеш.

Грейс помисли за миг и после, след като хвърли бърз поглед към другия край на каретата, за да се убеди, че херцогинята все още спи, се наклони напред и зашепна в ухото ѝ.

Когато свърши, Амелия се дръпна назад и се взря в нея, примигвайки три пъти, преди да каже:

— Не съм сигурна, че знам какво значи това.

Грейс се намръщи.

— Не мисля, че и аз знам.

— Обаче звучи лошо.

— Дяволски лошо — каза Грейс с усмивка и потупа ръката ѝ.

Амелия въздъхна.

— Проклет позор.

— Повтаряме се — изтъкна Грейс.

— *Зная* — каза Амелия с чувство. — Но чия е вината? Не и наша. Твърде много ни закрилят.

— Ето това — обяви Грейс, — наистина е проклет позор.

— Адско неудобство, ако ме питаш.

— За какво, *по дяволите*, говорите вие двете?

Грейс преглътна и хвърли крадешком поглед към Амелия, която се взираше във вече будната херцогиня със същото ужасено изражение.

— Е? — настоя тя.

— Нищо — изцвърча Грейс.

Херцогинята я погледна с най-неприязнено си изражение, после обърна ледения си взор към Амелия.

— *А вие*, лейди Амелия? Къде ви е възпитанието?

Тогава Амелия, о, мили Боже, просто сви рамене и каза:

— Проклетата да съм, ако знам.

Грейс опита да остане неподвижна, но шокът ѝ несъмнено изблизна от нея и тя се притесни, да не би да се е изплюла върху херцогинята. Щеше да е наистина иронично, първият път, когато го бе сторила, да е, без да иска.

— Отвратителна сте — изсъска херцогинята. — Не мога да повярвам, че обмислях да ви простя.

— Спрете да се заяждате с Грейс — каза Амелия с изненадващ плам.

Грейс се обърна изненадана към Амелия.

Херцогинята, обаче, беше бясна.

— *Моля?*

— Казах да спрете да се заяждате с Грейс.

— И за коя се мислите, да ми нареждате какво да правя?

Докато Грейс гледаше Амелия, би се заклела, че тя се промени пред очите ѝ. Несигурното момиче бе изчезнало, а на нейно място стоеше...

— Бъдещата херцогиня на Уиндъм, или така са ми казвали.

Устните на Грейс се отвориха шокирано. И с възхищение.

— Защото наистина — добави надменно Амелия, — ако не съм, какво по дяволите правя тук, прекосявайки половин Ирландия?

Очите на Грейс се преместиха от Амелия към херцогинята. И после обратно към Амелия. И после...

Е, достатъчно е да се каже, че настъпи чудовищно дълго мълчание.

— Не говорете повече — каза накрая херцогинята. — Не мога да понасям звука на гласовете ви.

И наистина, всички останаха мълчаливи през остатъка от пътуването. Дори херцогинята.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Извън каретата, атмосферата определено не бе толкова напрегната. Тримата мъже се стараеха да яздят отдалечени един от друг. От време на време някой от тях ускоряваше темпото или изоставаше, като си разменяха неизбежните поздравии. Или правеха коментар за времето.

Лорд Кроуланд изглеждаше доста заинтересован от местните птици.

Томас не говореше много, но — Джак хвърли поглед към него — мили Боже, нима си подсвиркваше?

— *Щастлив ли си?* — попита Джак, а гласът му прозвуча малко грубо.

Томас го погледна изненадано.

— Аз? — той се намръщи, замислен върху това. — Предполагам, че съм. Денят е доста приятен, не мислиш ли?

— Приятен ден — повтори Джак.

— Никой от нас не е затворен в каретата с онази зла стара вещица — обяви Кроуланд. — Всички трябва да сме щастливи — после добави: — Извинявам се — след като злата стара вещица бе, все пак, баба и на двамата му спътници.

— За мен извиненията са ненужни — каза Томас. — Напълно съм съгласен с оценката ви.

Сигурно имаше нещо знаменателно в това, помисли си Джак — че разговорът им продължаваше да се връща на темата, колко бяха облекчени всички те да не са в компанията на херцогинята. Беше дяволски странно, честно казано и все пак, караше човек да си помисли...

— Ще трябва ли да живея с нея? — изтърва се той.

Томас го погледна и се ухили.

— Западните острови, човече, Западните острови.

— Защо ти не го направи? — поиска да знае Джак.

— О, повярвай ми, ще го сторя, и при най-малкия шанс все още да притежавам някакво влияние върху нея утре. А ако не е така... — Томас сви рамене. — Ще ми е нужна някаква работа, нали? Винаги съм искал да пътувам. Може би ще ти бъда разузнавач. Ще намеря най-старото, най-студеното място на острова. Ще си прекарам чудесно.

— За Бога — изруга Джак. — Спри да говориш така — не искаше това да е предопределено. Не искаше да бъде предсказуемо. Томас трябваше да се бори за мястото си в света, а не безгрижно да му го предава.

Защото той самият не го искаше. Искаше Грейс и свободата си, а повече от всичко, точно в този момент, искаше да бъде някъде другаде. Където и да е другаде.

Томас го изгледа любопитно, но не каза нищо повече. Нито пък Джак. Не проговориха и когато наближиха Полармор или град Кейвън, дори и докато влизаха в Бътлърсбридж.

Нощта отдавна бе настъпила, но Джак познаваше всяка витрина, всеки пътен знак и дърво. Там беше хан Дерагара, където се бе напил на седемнадесетия си рожден ден. Там бяха месаря и ковача и, а да, там беше и мелницата за овесено брашно, зад която бе откраднал първата си целувка.

Което означаваше, че след още пет — не, нека са четири — минути, щеше да си е у дома.

У дома.

Беше дума, която не бе произнасял от години. Не бе имала значение за него. Бе живял по ханове и кръчми, а понякога и под звездите. Бе имал своята окаяна група от приятели, но те не оставаха задълго заедно. Крадяха заедно повече от удобство, отколкото заради нещо друго. Всичко, което ги свързваше, бе споделеното минало в армията и склонността да дадат част от плячката си на онези, които се бяха върнали от бойното поле с по-малко късмет, отколкото тях.

През годините, Джак бе раздавал пари на мъже без крака, жени без съпрузи, деца без родители. Никой никога не бе питал от къде имаше парите. Предполагаше, че поведението и акцента му бяха като на джентълмен и това бе достатъчно. Хората виждаха това, което искаха да видят, а когато бивш офицер, който никога не споделяше името си, дойдеше с подаръци...

Никой никога *не искаше* да го разпитва.

И през цялото време не бе казал на никого. Кого си имаше, та да му каже?

Грейс.

Сега имаше Грейс.

Той се усмихна. Тя щеше да одобри. Може би не средствата, но определено целта. Истината беше, че никога не бе взимал нещо от някой, който не бе изглеждал така, сякаш не може да си го позволи. И винаги се стараеше да обере по-добре най-дразнеците си жертви.

Подобни скрупули не биха го предпазили от бесилото, но това винаги го караше да се чувства малко по-добре по отношение на избраната си професия.

Той чу един кон да се доближава до неговия и когато се обърна, видя Томас, който поддържаше еднакво темпо с него.

— Това ли е пътя? — попита тихо той.

Джак кимна.

— Точно зад ъгъла.

— Те не те очакват, нали?

— Не.

Томас беше достатъчно тактичен, за да го разпитва още, и позволи на коня си отново да изостане с половин дължина, оставяйки Джак сам.

И ето го и него. Клоувърхил. Точно както си го спомняше, освен може би лозите, които бяха завзели малко повече от тухлената фасада. Стаите бяха осветени, а прозорците сияеха с топлота. И макар единствените звуци да бяха тези, които пътниците създаваха, Джак можеше да се закълне, че чува смях и веселие да се процеждат през стените.

Мили Боже, беше си мислел, че му липсва, но това...

Това бе нещо повече. Това бе болка, истинска, пулсираща болка в гърдите му, една празнина, и ридание, завинаги заседнало в гърлото му.

Това бе домът.

Джак искаше да спре, да се взре за миг в елегантната стара къща, но чу каретата да се приближава и знаеше, че не може да възпре всички, докато удовлетворява чувството си за носталгия.

Последното нещо, което искаше, бе херцогинята да се втурне пред него, а със сигурност знаеше, че би го направила, затова насочи

коня към входа, слезе от седлото и закрачи сам по стъпалата. Затвори очи и си пое дълбоко дъх, после, след като нямаше вероятност да събере повече кураж в следващите няколко минути, вдигна месинговото чукало и го пусна тежко.

Не последва незабавен отговор. Това не го изненада. Късно беше. Не ги очакваха. Икономът може би се бе оттеглил за през нощта. Имаше толкова много причини, поради които да си намерят стаи в селото и да се насочат към Клоувърхил на сутринта. Не искаше...

Вратата се отвори. Джак задържа ръцете си здраво зад гърба. Опита се да ги остави отпуснати до тялото, но те започнаха да треперят.

Видя първо светлината на свещта и после мъжа зад нея, сбръчкан и прегърбен.

— Мастър Джак?

Джак преглътна.

— Уимпоул — каза той. Небеса, старият иконом трябваше да е близо осемдесетгодишен. Разбира се, леля му го бе оставила на служба, за толкова дълго колкото поискаше да работи, което, познавайки Уимпоул, щеше да е до деня на смъртта му.

— Не ви очаквахме — каза той.

Джак опита да се усмихне.

— Е, знаеш, че обичам изненадите.

— Влезте! Влезте! О, мастър Джак, мисис Одли ще е толкова *радостна* да ви види. Както и... — Уимпоул спря, надничайки през вратата, а сбръчканите му стари очи се присвиха кривогледо.

— Опасявам се, че вода няколко госта — обясни Джак. Херцогинята вече бе слязла от каретата, а Грейс и Амелия стояха точно зад нея. Томас бе сграбчил ръката на баба си — здраво, доколкото можеше да види — за да даде на Джак няколко мига насаме, но тя вече показваше знаци на надигаща се ярост.

— Уимпоул? — дочу се женски глас. — Кой е в този час?

Джак стоеше вдървен, едва можещ да диша. Беше неговата леля Мери. Звучеше точно както преди. Сякаш никога не си бе тръгвал...

Само че не беше така. Ако никога не си бе тръгвал, сърцето му нямаше да бие ожесточено, устата му нямаше да пресъхва. И най-вече, нямаше да се чувства толкова дяволски ужасен. Уплашен до смърт да

види единствения човек, който го бе обичал през целия му живот, с цялото си сърце, безусловно.

— Уимпоул? Аз... — тя се показа иззад ъгъла и се взря в него все едно бе призрак. — Джак?

— От плът и кръв — опита да го каже весело, но не успя съвсем, а дълбоко вътре в себе си, където пазеше най-черните си мигове, искаше да заплаче. Точно тук, пред всички, нещо се извиваше и гърчеше вътре в него, и желаше да излезе.

— Джак! — извика тя и се хвърли напред, обвиняйки ръце около него. — О, Джак. Джак, скъпото ми сладко момче. Толкова ни липсваше — тя покриваше лицето му с целувки, както майка би сторила със сина си.

Както трябваше да може да го стори с Артър.

— Хубаво е да те видя, лельо Мери — каза той. Тогава я придърпа плътно към себе си и зарови лице в извивката на врата ѝ, защото тя беше негова майка. И му бе липсвала. Боже, бе му липсвала и в този миг нямаше значение, че я бе наранил по най-лошия възможен начин. Просто искаше тя да го прегръща.

— О, Джак — каза тя, усмихвайки се през сълзи. — Трябва да те набия с камшик, че те нямаше толкова дълго. Защо направи такова нещо? Не знаеше ли колко бяхме притеснени? Как...

— Ахъм.

Мери спря и се обърна, все още държейки лицето на Джак в ръце. Херцогинята си бе проправила път до входа и стоеше зад него на каменните стъпала.

— Вие трябва да сте лелята — каза тя.

Мери само се взираше в нея.

— Да — най-накрая отговори тя. — А вие сте...?

— Лельо Мери — каза Джак забързано, преди херцогинята да може отново да заговори, — опасявам се, че трябва да те представя на вдовстващата херцогиня на Уиндъм.

Мери го пусна и направи реверанс, отстъпвайки настрана, докато възрастната жена премина покрай нея.

— Херцогиня на Уиндъм? — повтори тя, гледайки към Джак с осезаем шок. — Небеса, Джак, не можа ли да изпратиш телеграма?

Той се усмихна сдържано.

— По-добре е така, уверявам те.

Останалите пътници се приближиха в този момент и Джак завърши с представянето им, опитвайки се да не забелязва как леля му става все по-бледа и по-бледа, след като ѝ представи херцога на Уиндъм и графа на Кроуланд.

— Джак — прошепна тя трескаво, — нямам толкова стаи. Нямаме нищо достатъчно представително...

— Моля ви, госпожо Одли — каза Томас с почитителен поклон, — не се притеснявайте за нас. Непростимо бе да пристигнем, без да предупредим. Бих бил доволен и на малкото, което ми предложите. Въпреки че — той хвърли поглед към херцогинята, която стоеше в коридора с кисело изражение на лицето, — може би ще е добре баба ми да получи най-хубавата стая. Ще бъде по-лесно за всички.

— Разбира се — каза Мери бързо. — Моля, навън е хладно. Влезете вътре. Джак, трябва да ти кажа...

— Къде ви е църквата? — настоя херцогинята.

— Нашата църква? — попита Мери, и погледна объркано към Джак. — В този час?

— Нямам намерение да се моля — сопна се херцогинята. — Искам да проверя регистъра.

— Пастор Бевъридж все още ли проповядва? — попита Джак, като опита да прекъсне херцогинята.

— Да, но със сигурност си е легнал. Девет и половина е, мисля, а той е ранна птица. Може би на сутринта. Аз...

— Това е въпрос от изключителна важност за династията — прекъсна я херцогинята. — Не ме интересува, дори да е след полунощ. Ние...

— Мен ме интересува — прекъсна я Джак, и я накара да млъкне с леденото си изражение. — Няма да измъкнете пастора от леглото. Чакайте досега. Можете дяволски добре да изчакате и до сутринта.

— Джак! — ахна Мери. Обърна се към херцогинята. — Не съм го възпитала да говори така.

— Не, не си — каза той, което бе най-близкото до извинение, което щеше да изрече, докато херцогинята го гледеше втренчено.

— Вие сте сестрата на майка му, нали? — попита тя.

Мери изглеждаше леко объркана от внезапната смяна на темата.

— Да.

— Присъствахте ли на сватбата?

— Не, не присъствах.

Джак изненадано се обърна към нея.

— Така ли?

— Не. Не можах да присъствам. Очаквах всеки момент да родя — тя погледна Джак със съжаление. — Никога не ти казах. Детето ми се роди мъртво — гласът ѝ се смекчи. — Една от причините, поради която бях толкова щастлива да имам *теб*.

— Ще отидем до църквата на сутринта — обяви херцогинята, незаинтересована от акушерската история на Мери. — Това ще е първото нещо, което ще сторим. Ще открием документите и ще приключим.

— Документите? — повтори Мери.

— Доказателството за брак — изсъска херцогинята. Погледна Мери с ледена снизходителност, после я отпрати като кимна с глава, добавяйки: — Глуха ли сте?

Добре беше, че Томас я издърпа назад, защото Джак щеше да я хване за гушата.

— Луис не се омъжи в църквата на Бътлърсбридж — каза Мери. — Беше венчана в Магуайърсбридж. В област Фермана, където двете израснахме.

— Колко далеч е това? — настоя херцогинята, и опита да отскубне ръката си от хватката на Томас.

— На двадесет мили, ваша светлост.

Херцогинята измърмори нещо доста неприятно. Джак не можа да разбере точните думи, но Мери преbledня. Тя се обърна към него с почти тревожно изражение.

— Джак? За какво е всичко това? Защо се нуждаеш от доказателство за брака на майка си?

Той погледна към Грейс, която стоеше малко зад леля му. Тя му кимна леко за кураж и той прочисти гърлото си и каза:

— Баща ми е бил неин син.

Мери погледна към херцогинята шокирана.

— Баща ти... Джон Кавендиш, имаш предвид...

Томас пристъпи напред.

— Може ли да се намесе?

Джак беше изтощен.

— Моля те.

— Госпожо Одли — каза Томас с повече достойнство и хладнокръвие, отколкото Джак някога си бе представял, — ако има доказателство за брака на сестра ви, тогава вашият племенник е истинският херцог на Уиндъм.

— Истинският херцог на... — Мери покри устата си потресена от изненада. — Не. Не е възможно. Спомням си го. Мистър Кавендиш. Той беше... — тя махна с ръка във въздуха, сякаш се опитваше да го опише с жест. Най-накрая, след няколко опита за по-словесно описание, тя каза: — Той не би скрил подобно нещо от нас.

— По това време той не е бил наследник — каза й Томас, — и е нямал причина да вярва, че ще стане такъв.

— О, Небеса. Но ако Джак е херцог, тогава вие...

— Не съм — довърши той иронично. — Сигурен съм, че можете да си представите нетърпението ни да уточним това.

Мери се взря в него шокирана. А после в Джак. А след това доби вид сякаш искаше да седне някъде.

— Аз стоя в коридор — обяви херцогинята високомерно.

— Не бъдете груба — срязва я Томас.

— Тя трябваше да се погрижи за...

Той я хвана за ръка и я дръпна напред, минавайки покрай Джак и леля му.

— Госпожо Одли — каза той, — много сме ви благодарни за гостоприемството. *Всеки* от нас.

Мери кимна признателно и се обърна към иконома.

— Уимпоул, би ли...

— Разбира се, госпожо — каза той и Джак се усмихна, докато той се отдалечаваше. Без съмнение се бе запътил да събуди икономката, за да подготви необходимите стаи. Уимпоул винаги знаеше от какво се нуждае леля му Мери още преди да изрече и дума.

— Ще подготвим стаите за нула време — каза Мери, обръщайки се към Грейс и Амелия, които стояха встрани. — Вие двете имате ли нещо против да споделите една стая? Нямам...

— Въобще не е проблем — каза топло Грейс. — Радваме се на взаимната си компания.

— О, благодаря ви — каза Мери, облекчено. — Джак, ще трябва да заемеш старото си легло в детската стая и — о, това е глупаво, не трябва да ви губя времето тук в коридора. Нека се оттеглим в гостната,

където ще можете да се сгреете на огъня, докато стаите ви станат готови.

Тя ги поведе навътре, но когато Джак тръгна, постави длан на ръката му, задържайки го нежно.

— Липсваше ни — каза му.

Той преглътна, но буцата в гърлото му не искаше да се махне.

— И вие ми липсвахте — каза той. Опита да се усмихне. — Кой е вкъщи? Едуард трябва да се е...

— Оженил — довърши тя. — Да. Веднага щом траура за Артър приключи. И Маргарет също се омъжи скоро след това. И двамата живеят наблизко, Едуард — надолу по улицата, Маргарет — в Белгърбет.

— А чичо Уилям? — Джак за последно го бе видял на погребението на Артър. Изглеждаше по-стар. По-стар и уморен. И скован от мъка. — Добре ли е?

Мери остана мълчалива и непоносима скръб изпълни очите ѝ. Устните ѝ се разтвориха, но не заговори. Нямаше нужда.

Джак се взря в нея шокиран.

— Не — прошепна той, защото не можеше да е вярно. Трябваше да има шанс да каже, че съжالياва. Бе дошъл чак до Ирландия. Искаше да каже, че съжالياва.

— Той умря, Джак — Мери примигна няколко пъти, очите ѝ блестяха. — Преди две години. Не знаех как да те открия. Никога не ни даде адрес.

Джак се извърна и направи няколко крачки към вътрешността на къщата. Ако бе останал, където беше, някой можеше да го види. Всички бяха в гостната. Погледнеха ли през отворената врата, щяха да го видят — поразен, готов да заплаче, може би дори на път да закрепчи.

— Джак? — беше Мери, можеше да я чуе как внимателно се приближава към него. Той се взря в тавана и накъсано пое дъх. Не помогна, но това бе всичко, което успя да направи.

Мери постави длан на ръката му.

— Той ми заръча да ти кажа, че те обича.

— Не го казвай — беше единственото нещо, което не можеше да понесе. Не точно сега.

— Истина е. Каза ми, че знае, че ще се прибереш у дома. И че те обича и че си негов син. В сърцето му, ти беше негов син.

Той покри лицето си с ръце. Притискаше силно, много силно, сякаш можеше да изстиска всичко от себе си. Защо бе изненадан? Нямаше причина да бъде. Уилям не беше млад мъж, а почти на четиридесет, когато се бе оженил за Мери. Нима мислеше, че животът ще застине в негово отсъствие? Че никой няма да се промени, или порасне... или умре?

— Трябваше да се върна — каза той. — Трябваше да... О, Боже, такъв съм глупак.

Мери докосна ръката му, нежно я издърпа надолу и я задържа. После го придърпа в най-близката стая. Кабинетът на чичо му.

Джак се придвижи до бюрото. То беше тежко и масивно, от тъмно дърво, издраскано и миришещо на хартията и мастилото, които винаги лежаха върху него.

Но никога не бе изглеждало внушително. Смешно беше, че винаги бе обичал да идва тук. Изглеждаше странно, наистина. Като малък обичаше да прекарва времето си навън, да тича и препуска покрит с кал. Дори сега мразеше стая с по-малко от два прозореца.

Но тук винаги му бе харесвало.

Той се обърна, за да погледне леля си. Тя стоеше в средата на стаята. Бе затворила вратата и бе поставила свещ на лавицата. Обърна се, погледна към него и каза много нежно:

— Той знаеше, че го обичаш.

Джак поклати глава.

— Не го заслужавах. Нито пък теб.

— Спри да говориш така. Няма да те слушам.

— Лельо Мери, ти знаеш... — той притисна устата си с юмрук, хапейки кокалчетата. Думите бяха там, но горяха в гърдите му и му бе толкова дяволски трудно да ги изрече. — Ти знаеш, че Артър нямаше да тръгне за Франция ако не бях аз.

Тя се втренчи в него объркана, после ахна и каза:

— Мили Боже, Джак, не вিনিш себе си за смъртта му, нали?

— Разбира се, че се виня. Той замина заради мен. Никога нямаше да...

— Артър искаше да се присъедини към армията. Той знаеше, че ще е или това, или църквата, а Небесата знаят, че не искаше последното. Винаги бе планирал...

— *Не* — прекъсна я Джак, с цялата сила на гнева в сърцето си.
— Не е. Може би ти е казал, че е така, но...

— Не можеш да поемеш отговорност за смъртта му. Няма да ти позволя.

— Лельо Мери...

— Спри! Спри!

Дланите ѝ бяха притиснати към слепоочията, пръстите ѝ се забиваха в черепа. Ако не друго, тя изглеждаше сякаш се опитва да го заглуши, да спре каквото и да се опитваше да ѝ каже.

Но то трябваше да бъде казано. Беше единственият начин, по който би разбрала.

И щеше да е първият път, в който произнасяше думите на глас.

— Не мога да чета.

Четири думи. Това бе всичко. Четири думи. И цял живот тайни.

Челото ѝ се сбърчи и Джак не можеше да каже — дали му бе повярвала? Или просто си мислеше, че не е чула правилно?

Хората виждаха каквото очакваха да видят. Той се държеше като образован мъж, така че те го виждаха като такъв.

— Не мога да чета, лельо Мери. Никога не съм можел. Артър бе единственият, който някога се досети.

Тя поклати глава.

— Не разбирам. Ти беше в училище. Завърши...

— Едва-едва — прекъсна я Джак, — и само с помощта на Артър. Защо мислиш трябваше да напусна университета?

— Джак... — тя изглеждаше почти засрамена. — Казаха ни, че не си се държал подобаващо. Пиел си твърде много и онази жена, и... и... ужасната шега с прасето, и... Защо клатиш глава?

— Не исках да те засрамвам.

— Мислиш ли, че това не беше срамно?

— Не можех да се справя без помощта на Артър — обясни той.
— А той бе две години по-малък от мен.

— Но на нас ни казаха...

— По-скоро исках да ме изключат за лошо поведение, отколкото за това, че съм глупав — каза меко той.

— Направил си го нарочно?

Той сведе глава.

— О, Боже мой — тя се свлече в един стол. — Защо не каза нещо? Можехме да наемем учител.

— Нямаше да помогне — и после, когато тя го погледна объркано, каза почти безпомощно: — Буквите танцуват. Местят се. Никога не мога да открия разликата между „д“ и „б“, освен ако не са главни букви, а дори и тогава аз...

— Ти не си глупав — прекъсна го тя, гласът ѝ беше остър.

Джак се втрени в нея.

— Ти не си глупав. Ако има проблем, то той е в очите ти, не в ума ти. Познавам те — тя се изправи, движенията ѝ бяха нестабилни, но решителни, и докосна бузата му с ръка. — Бях там в момента, в който се роди. И първата, която те взе в ръцете си. Била съм с теб при всяка драскотина, всяко препъване. Гледала съм как очите ти искрят, Джак. Наблюдавала съм те как *мислиш*. Колко умен трябва да си бил — каза меко тя, — за да заблудиш всички ни.

— Артър ми помогна в училище — изрече, възможно най-спокойно. — Никога не съм го молил. Той каза, че му харесва... — преглътна, защото споменът се надигаше в гърлото му като гюле. — Каза, че му харесва да чете на глас.

— Мисля, че наистина му е харесвало — една сълза се търкулна по бузата ѝ. — Той те боготвореше, Джак.

Той се пребори с риданията, които задавяха гърлото му.

— Трябваше да го защитя.

— Войниците умират, Джак. Артър не беше единственият, загинал на бойното поле. Той бе просто... — тя затвори очи и се извърна, но не толкова бързо, та Джак да не види бързо преминалата болка по лицето ѝ. — Той бе просто единственият, за когото ме болеше — прошепна тя. Погледна нагоре, право в очите му. — Моля те, Джак, не искам да загубя двама синове.

Тя разтвори ръце и преди Джак да го осъзнае, се озова в прегръдките ѝ. Ридаейки.

Не бе плакал за Артър. Нито веднъж. Беше толкова изпълнен с гняв — към французите, и към себе си — че не бе оставил място за скръб.

Но ето я сега, напиреща. Всичката тъга, всичките пъти, когато бе забелязвал нещо смешно и Артър не е бил там, за да го сподели с него.

Всички важни моменти, които бе празнувал сам. Всички важни моменти, които Артър никога нямаше да отпразнува.

Плачеше за всичко това. Плачеше и за себе си, за изгубените си години. Беше бягал. Бягаше от себе си. И се чувстваше уморен. Искаше да спре. Да остане на едно място.

С Грейс.

Нямаше да я загуби. Не го бе грижа какво трябваше да стори, за да осигури общото им бъдеще, но щеше да го направи. Ако Грейс казваше, че не може да се омъжи за херцога на Уиндъм, тогава той нямаше да бъде херцога на Уиндъм. Със сигурност имаше малка част от съдбата му, която все още бе под негов контрол.

— Трябва да се погрижа за гостите — прошепна Мери, отдръпвайки се нежно.

Джак кимна, триейки последните сълзи от очите си.

— Херцогинята... — мили Боже, какво имаше да се казва за херцогинята, освен: — Толкова съжалявам.

— Тя ще получи моята спалня — каза Мери.

Обикновено Джак би й забранил да отстъпи стаята си, но беше много уморен и подозираше, че и тя е уморена, а тази вечер изглеждаше идеалното време да постави удобството пред гордостта. Така че кимна.

— Много мило от твоя страна.

— Подозирам, че е по-скоро от чувство за самосъхранение.

Той се усмихна на това.

— Лельо Мери?

Тя бе стигнала до вратата, но спря с ръка на дръжката, и се обърна да го погледне.

— Да?

— Госпожица Евърслей — каза той.

Нещо озари очите на леля му. Нещо романтично.

— Да?

— Обичам я.

Цялото същество на Мери сякаш се стопли и засия.

— Толкова съм щастлива да го чуя.

— Тя също ме обича.

— Още по-добре.

— Да — промърмори той, — така е.

Тя посочи към коридора.

— Ще дойдеш ли с мен?

Джак знаеше, че трябва да го стори, но тазвечерните новини го бяха изтощили. И не искаше никой да го види така, с все още зачервени и влажни очи.

— Ще имаш ли нещо против, ако остана тук? — попита той.

— Разбира се, че не — тя се усмихна тъжно и напусна стаята.

Джак се обърна към бюрото на чичо си, прокарвайки пръсти бавно по гладката повърхност. Тук беше спокойно, а Господ знаеше, че се нуждае от спокойно място.

Щеше да бъде дълга нощ. Нямаше да може да заспи. Нито имаше смисъл да опитва. Но не искаше и да *прави* нещо. Не искаше да отиде никъде, а повече от всичко, не искаше да мисли.

В този миг... в тази нощ... просто искаше да бъде оставен на спокойствие.

* * *

Грейс реши, че харесва гостната на семейство Одли. Беше доста елегантна, обзаведена в меки тонове на бургундско и кремаво, с два къта за сядане, писалище и няколко удобни стола за четене в ъглите. Следите от семейния живот бяха навсякъде — от купчината писма на писалището до бродерията, която госпожа Одли вероятно бе изоставила на дивана, когато бе чула Джак на вратата. На полицата на камината стояха шест миниатюри, подредени в редица. Грейс пристъпи към тях, преструвайки се, че топли ръцете си на огъня.

Това беше тяхното семейство, веднага осъзна тя, вероятно рисувани преди петнадесет години. Първият със сигурност беше чичото на Джак, а следващата Грейс разпозна като госпожа Одли. След тях беше... Небеса, това Джак ли беше? Трябваше да е той. Как можеше някой да се промени толкова малко? Изглеждаше по-млад, да, но всичко друго си беше същото — изражението, закачливата усмивка.

Почти й секна дъха.

Другите три миниатюри бяха на децата на Одли, или поне така предположи Грейс. Две момчета и едно момиче. Тя наведе глава и каза

кратка молитва, когато стигна до по-младия от братята. Артър. Джак го бе обичал.

За това ли говореха той и леля му? Грейс беше последната, която влезе в гостната, и видя как госпожа Одли нежно го придърпа към друга стая.

След няколко минути пристигна икономът, и съобщи, че стаите им са подготвени, но Грейс се забави до камината. Не беше готова да напусне тази стая.

Не бе сигурна защо.

— Госпожице Евърслей.

Тя вдигна поглед и видя лелята на Джак.

— Вървите тихо, госпожо Одли — каза тя. — Не ви чух да приближавате.

— Този е Джак — каза госпожа Одли, като посегна и взе неговата миниатюра от полицата.

— Разпознах го — промърмори Грейс.

— Да, той си е същият. Този е синът ми Едуард. Живее в края на улицата. А това е Маргарет. Има си две дъщери сега.

Грейс погледна към Артър. И двете го сториха.

— Съжалявам за загубата ви — каза Грейс най-накрая.

Госпожа Одли преглътна, но не изглеждаше готова да се разплаче.

— Благодаря ви — тя се извърна и взе дланта на Грейс в своите. — Джак е в кабинета на чичо си. В края на коридора, от дясно. Отидете при него.

Устните на Грейс се разтвориха.

— Вървете — каза госпожа Одли, дори още по-нежно от преди.

Грейс почувства как кимва и преди да има време да помисли над действията си, вече бе в коридора, бързаше към края му.

Към вратата от дясно.

— Джак? — каза меко тя, и отвори вратата с няколко сантиметра.

Той стоеше на стола с лице към прозореца, но бързо се извърна и се изправи при звука от гласа ѝ.

Тя влезе и затвори внимателно вратата зад себе си.

— Леля ти каза...

И той се приближи. Застана точно пред нея. И внезапно гърбът ѝ бе прилепен към вратата, а той я целуваше, силно, бързо и... мили

Боже... шеметно.

А после той отстъпи. Тя не можеше да си поеме дъх, едва успяваше да стои изправена и знаеше, че не може да каже и едно изречение дори животът ѝ да зависи от това.

Никога в живота си не бе искала нещо толкова, колкото искаше този мъж.

— Върви си в стаята, Грейс.

— Какво?

— Не мога да ти устоя — каза той, гласът му бе нежен и измъчен, с цялата гама чувства между тях.

Тя посегна към него. Не можеше да се въздържи.

— Не в тази къща — прошепна той.

Но очите му горяха от желание.

— Върви — каза ѝ дрезгаво. — Моля те.

Тя го направи. Затича по стълбите, откри стаята си и се пъкна между чаршафите.

Прекара цялата нощ треперейки.

Трепереше и гореше.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Не можеш да спиш?

Джак вдигна глава. Все още стоеше в кабинета на чичо си. Томас бе застанал на вратата.

— Не — каза той.

Томас влезе вътре.

— Нито пък аз.

Джак вдигна бутилка бренди, която бе взел от лавицата. Нямаше и пращинка по нея, макар да бе убеден, че не е докосвана от смъртта на чичо му. Леля Мери винаги поддържаше безупречно домакинство.

— Добро е — каза Джак. — Мисля, че чичо ми го е пазел — той примигна, поглеждайки към етикета, после измърмори: — Не за такъв повод, обзалагам се.

Той посочи комплект кристални чаши близо до прозореца, чакайки с бутилката в ръка, докато Томас прекоси стаята и взе една. Когато Томас се върна, той седна в другото кресло и постави чашата си на малката, ниска маса между двамата им. Джак се пресегна и наля. Щедро.

Томас взе брендите и отпи, очите му се присвиха, щом се втренчи през прозореца.

— Скоро ще се съмне.

Джак кимна. Нямаше следи от розово в небето, но бледото сребристо сияние на утрото бе започнало да се просмуква във въздуха.

— Някой буден ли е вече? — попита той.

— Едва ли.

Те стояха мълчаливи за няколко мига. Джак довърши питието си и обмисли дали да си налее още едно. Взе бутилката, но когато първите капки се разляха по дъното на чашата, осъзна, че въобще не го иска. Вдигна очи.

— Някога чувствал ли си се като на оглед?

Лицето на Томас остана безизразно.

— През цялото време.

— Как го понасяш?

— Свикнал съм.

Джак постави пръсти на челото си и го разтърка. Имаше адско главоболие и никаква причина да предполага, че положението ще се подобри.

— Ще бъде отвратителен ден.

Томас кимна.

Джак затвори очи. Лесно бе да си представи сцената. Херцогинята щеше да настоява да прочете регистъра първа, а Кроуланд щеше да е точно зад нея, бръщолевещ, готов да продаде дъщеря си на най-високата цена. Леля му вероятно щеше да иска да дойде, и Амелия също... кой би я винил? Тя имаше също толкова за губене, колкото и всеки друг.

Единственият човек, който нямаше да е там, щеше да е Грейс.

Единственият човек, от който се нуждаеше до себе си.

— Ще е проклет цирк — измърмори Джак.

— Именно.

Те стояха там, без да правят нищо. Внезапно и двамата вдигнаха погледи едновременно. Взряха се един в друг и Джак видя как погледа на Томас се измести към прозореца.

Навън.

— Да го направим ли? — попита Джак и почувства първите проблясъци на усмивка.

— Преди някой...

— Точно сега — защото наистина, всичко бе в техни ръце.

Томас се изправи.

— Води.

Джак стана и се запъти към вратата, Томас го следваше. И докато яхаха конете си и потегляха, а въздухът беше все още натежал от нощта, му хрумна, че...

Те бяха братовчеди.

И за първи път това му се стори хубаво.

* * *

Утрото все още не бе настъпило, когато достигнаха църквата Магуайърсбридж. Джак бе идвал тук няколко пъти преди, посещавайки семейството на майка си и старият сив камък бе успокояващ и познат. Сградата бе малка и, по негово мнение, всичко, което една църква трябваше да бъде.

— Не изглежда така, сякаш има някой — каза Томас. Ако той не бе впечатлен от простотата на архитектурата, не го показва по никакъв начин.

— Регистърът вероятно ще е в жилището на пастора — каза Джак.

Томас кимна. Те слязоха от конете, завързаха ги за стоянката и се запътиха натам. Почукаха няколко пъти, преди да чуят приближаващи стъпки от вътрешността.

Вратата се отвори, разкривайки жена на средна възраст, явно икономката.

— Добър ден, госпожо — каза Джак, покланяйки се любезно. — Аз съм Джак Одли, а това е...

— Томас Кавендиш — прекъсна го той, кимайки за поздрав.

Джак му хвърли ироничен поглед, който икономката със сигурност щеше да забележи, ако не бе толкова очевидно раздражена от пристигането им.

— Бихме искали да видим регистъра на енорията — каза Джак.

Тя се втренчи за миг в тях и после рязко кимна към вътрешността.

— В задната стая — каза тя. — В кабинета на пастора.

— Ъ, там ли е пасторът? — попита Джак, макар края от последната дума да прозвуча като изсумтяване, заради лакътя на Томас, притиснат в ребрата му.

— Точно сега пастор няма — каза икономката. — Позицията е вакантна — тя се запъти към износения диван пред камината и седна. — Трябва да ни пратят някой нов в скоро време. Всяка неделя идва някой от Енискилън, за да отслужи проповедта.

После тя вдигна чиния препечени филийки и напълно им обърна гръб.

Джак погледна към Томас и срещна погледа му.

Предполагаше, че просто трябва да влязат.

Така че го направиха.

Кабинетът беше по-голям, отколкото Джак бе очаквал, като се има предвид тесните стаи в останалата част от къщата. Имаше три прозореца, един на северната стена и два на западната, обграждащи камината. В нея гореше малък, но стабилен огън. Джак пристъпи по-близо, за да си стопли ръцете.

— Знаеш ли как изглежда регистъра на енорията? — попита Томас.

Джак сви рамене и поклати глава. Протегна пръсти, после ги присви в ботушите си до колкото можа. Мускулите му бяха напрегнати и неспокойни, и всеки път, когато се опиташе да стои неподвижно осъзнаваше, че барабани нервно с пръсти по бедрото си.

Искаше да изскочи от собствената си кожа. Искаше да изскочи от...

— Може би е това.

Джак се обърна. Томас държеше някаква голяма книга. Беше обвързана в кафява кожа, а корицата изглеждаше стара.

— Ще го направим ли? — попита той. Гласът му бе равен, но Джак видя как преглътна конвулсивно. А ръцете му трепереха.

— Можеш ти да го направиш — каза Джак. Този път не бе в състояние да се преструва. Не можеше да стои там и да се преструва, че чете. Щеше да му дойде в повече.

Томас се взря в него шокиран.

— Не искаш ли да погледнеш с мен?

— Вярвам ти — това бе истина. Не можеше да се сети за някой, който да заслужава повече доверие от него. Томас нямаше да излъже. Дори и заради това.

— Не — каза Томас, отхвърляйки напълно твърдението му. — Няма да го направя без теб.

За миг Джак просто стоеше неподвижен и после, проклинайки под нос, се присъедини към него до писалището.

— Ти и твоето проклето благородство — сопна се Джак.

Томас измърмори нещо, което не можа да се разбере точно и остави книгата, като я отвори на една от първите страници.

Джак погледна надолу. Всичко беше размазано петно, само завъртулки и наклонени черти, танцуващи пред очите му. Той преглътна, хвърляйки крадешком поглед към Томас, за да види дали е

забелязал нещо. Но той се взираше в регистъра, очите му се движеха бързо от ляво надясно, докато прелистваше страниците.

А после се забави.

Джак стисна зъби, и опита да разчете. Понякога можеше да каже кои са големите букви, а често и числата. Просто толкова често бяха не там, където той си мислеше, че трябва да бъдат, или не *каквото* той мислеше, че трябва да бъдат.

О, глупостта. Трябваше да е свикнал с нея вече. Но не беше.

— Знаеш ли кой месец са се венчали родителите ти? — попита Томас.

— Не — но енорията беше малка. Колко сватби може да е имало?

Джак наблюдаваше пръстите на Томас. Придвижиха се по ръба на страницата, после се плъзнаха под него.

И прелистиха. И спряха.

Джак го погледна. Беше застинал.

Беше затворил очи. И всичко изглеждаше ясно. Личеше си от лицето му. Беше ясно.

— Мили Боже — думите се отрониха от устните на Джак като сълзи. Не беше изненадан и все пак се бе надявал... молил...

Родителите му да не са били венчани. Или доказателството да се е изгубило. Някой, който и да е, да е сгрешил, защото *това* не беше редно. Не можеше да се случва. Той не можеше да го направи.

Беше жалка картинка. Стоеше там, преструвайки се, че чете регистъра. Как в името Божие някой би си помислил, че може да бъде херцог?

Договори?

О, това щеше да е забавно.

Наеми?

Щеше да е по-добре да си намери верен управител, след като той не можеше да провери дали го мамят.

И после — той потисна ужасения си смях — дяволски добре беше, че можеше да подписва документите си с печат. Господ знаеше колко дълго щеше да му отнеме да се научи да се подписва с новото си име, без да изглежда така, все едно трябва да помисли над това.

Джон Кавендиш-Одли му бе отнело месеци. Чудно ли бе, че бе нетърпелив да прескочи Кавендиш?

Джак зарови лице в ръцете си, затваряйки плътно очи. Това не можеше да се случва. Знаеше, че ще се случи и все пак, ето го, убеден, че е невъзможно.

Полудяваше.

Чувстваше се все едно не може да диша.

— Кой е Филип? — попита Томас.

— Какво? — буквално се сопна Джак.

— Филип Гълбрайт. Бил е свидетел.

Джак вдигна поглед. После погледна регистъра. В завъртулките и чертите очевидно присъстваше името на чичо му.

— Братът на майка ми.

— Той още ли е жив?

— Не знам. Последното, което чух, е, че е жив. От тогава минаха пет години — Джак напрегнато се зачуди защо Томас пита. Щеше ли да означава нещо, ако Филип бе мъртъв? Доказателството все още бе там, в регистъра.

Регистърът.

Джак се взря в него, устните му се разтвориха и отпуснаха. Той беше врагът. Тази малка книга.

Грейс бе казала, че не може да се омъжи за него, ако той е херцогът на Уиндъм.

Томас не бе крил за планините документация, които го очакваха.

Ако той бе херцогът на Уиндъм.

Всичко зависеше от тази книга. И от тази страница.

Само една страница и той можеше да остане Джак Одли. Всичките му проблеми щяха да се решат.

— Скъсай я — прошепна Джак.

— Какво каза?

— Скъсай я.

— Луд ли си?

Джак поклати глава.

— Ти си херцогът.

Томас погледна към регистъра.

— Не — каза меко той, — не съм.

— Не! — гласът на Джак стана настойчив и той сграбчи Томас за раменете. — Ти си този, от когото се нуждае семейството. От когото се нуждаят всички.

— Спри, ти...

— Изслушай ме — замоли го Джак. — Ти си роден и възпитан за това. Аз ще проваля всичко. Разбираш ли? Не мога да го направя. *Не мога* да го направя.

Но Томас само поклати глава.

— Може да съм възпитан за това, но ти си роден за него. А аз не мога да взема нещо, което е твое.

— Не го искам! — избухна Джак.

— Не ти трябва да го приемаш или отхвърляш — каза Томас, а гласът му звучеше вцепеняващо спокоен. — Не разбираш ли? Това не е притежание. Това е същността ти.

— О, за Бога — изруга Джак. Прокара ръце през косата си и я стисна, издърпвайки я, докато скалпът му не се разпъна до край. — *Давам* го на теб. На проклет сребърен поднос. Ти оставаш херцог, а аз ще стана *твоя* разузнавач в Западните острови. Каквото и да е. Само скъсай страницата.

— Ако не си искал титлата, защо просто не каза от самото начало, че родителите ти не са били венчани? — отвърна му Томас. — Когато те попитах това, можеше да кажеш не.

— Не *знаех*, че съм наследник, когато постави под въпрос произхода ми — Джак си пое жадно въздух. В гърлото си усети вкус на жлъчка и страх. Той се втренчи в Томас, в опит да отгатне мислите му.

Как можеше да е толкова проклето почтен и благороден? Всеки друг би разкъсал на парчета тази страница. Но не, не и Томас Кавендиш. Той щеше да направи каквото е редно. Не каквото е най-добро, а каквото е редно.

Проклет глупак.

Томас просто стоеше там, вирайки се в регистъра. А той — той беше готов да изскочи от кожата си. Цялото му тяло се тресеше, сърцето му блъскаше в гърдите, а той...

Какъв беше този шум?

— Чу ли това? — прошепна настойчиво Джак.

Коне.

— Те са тук — каза Томас.

Джак спря да диша. През прозореца можеше да види как една карета се приближава.

Времето му изтичаше.

Погледна към Томас.

Той се взираше в регистъра.

— Не мога да го направя — прошепна.

Джак не се замисли. Просто скоочи. Втурна се покрай него към регистъра и го разкъса.

Томас се сборичка с него, опита се да хване страницата, но Джак се изплъзна от хватката му, и се втурна към камината.

— Джак, не! — изкрещя Томас, но той бе прекалено бърз, и дори когато Томас хвана ръката му, успя да запрати хартията в огъня.

Борбата остави и двама им изчерпани и те стояха вцепенени, гледайки как листа се свива и потъмнява.

— Мили Боже — прошепна Томас. — Какво направи?

Джак не можеше да извърне очи от огъня.

— Спасих всички ни.

* * *

Грейс не бе очаквала да бъде включена в пътуването до църквата на Магуайърсбридж. Без значение колко дълбоко бе замесена във въпроса за наследяването на Уиндъм, тя не бе член на семейството. Дори вече не бе член на домакинството.

Но когато херцогинята откри, че Джак и Томас са отишли до църквата без нея, тя — и Грейс не вярваше, че преувеличава — направо полудя. Трябваше й само минута да се възстанови, но за тези шестдесет секунди бе ужасяваща гледка. Дори Грейс никога не я бе виждала такава.

Така че когато стана време да тръгват, Амелия отказа да замине без нея.

— Не ме оставяй сама с тази жена — бе изсъскала в ухото й.

— Няма да си сама — бе опитала да обясни Грейс. Баща й щеше да отиде, разбира се, а лелята на Джак също щеше да е в каретата.

— Моля те, Грейс — настояваше Амелия. Тя не познаваше лелята на Джак и не можеше да понесе да седи до баща си. Не и тази сутрин.

Херцогинята бе избухнала, което не бе неочаквано, но гневът й само направи Амелия по-твърда. Тя бе сграбчила ръката на Грейс и

почти смаза пръстите ѝ.

— О, правете каквото искате — сопна се херцогинята. — Но ако не сте в каретата след три минути, ще тръгна без вас.

Така Амелия, Грейс и Мери Одли се озоваха притиснати в единия край на каретата, с херцогинята и лорд Кроуланд в другия.

Пътуването до Магуайърсбридж ѝ се бе сторило безкрайно. Амелия гледаше през прозореца, херцогинята през своя, а лорд Кроуланд и Мери Одли правеха същото. Грейс, притисната в средата на седалката обратно на посоката на движението, не можеше да стори нищо, освен да се взира в една точка между главите на херцогинята и лорд Кроуланд.

На всеки десет минути херцогинята се обръщаше към Мери и настояваше да научи колко още има, докато стигнат до целта си. Мери отвърщаше на всеки въпрос с възхитително уважение и търпение и най-накрая, за всеобщо облекчение, тя каза:

— Пристигнахме.

Херцогинята слезе първа, но лорд Кроуланд я следваше по петите, буквално влачейки Амелия зад себе си. Мери Одли забърза след тях, оставяйки Грейс сама в края. Тя въздъхна. Изглежда всичко бе под контрол.

Когато Грейс достигна предната част на къщата на пастора, останалите вече бяха вътре, проправяйки си път през вратата на една стая, където, предположи тя, се намираха Джак и Томас, заедно с важния църковен регистър.

Жена с отворена от изненада уста стоеше в центъра на предната стая, и крепеше несигурно чаша за чай в ръката си.

— Добър ден — каза Грейс с бърза усмивка, чудейки се дали другите са си направили труд да почукат.

— *Къде е?* — чу да настоява херцогинята, което бе последвано от затръшване на врата. — Как смееете да тръгвате без мен! Къде е! Настоявам да видя регистъра!

Грейс отиде до вратата, но другите все още стояха пред нея. Не можеше да види нищо. И тогава тя направи последното нещо, което би очаквала от себе си.

Разблъска ги. Решително.

Тя го обичаше. Обичаше Джак. И каквото и да донесеше денят, тя щеше да е там. Той нямаше да е сам. Нямаше да го позволи.

Вмъкна се в стаята, точно когато херцогинята изкрещя:

— Какво открихте?

Грейс възвърна равновесието си и вдигна очи. Ето го. Джак. Изглеждаше ужасно.

Изглеждаше измъчен.

Устните ѝ оформиха името му, но не издаде нито звук. Не можеше. Сякаш някой бе отнел способността ѝ да говори. Никога не го бе виждала такъв. Цветът му не бе както трябва — изглеждаше твърде блед, или може би твърде зачервен — не можеше да каже точно. А пръстите му трепереха. Никой друг ли не можеше да го види?

Грейс се обърна към Томас, защото със сигурност той щеше да стори нещо. Да *каже* нещо.

Но той също се взираше в Джак. Точно както всички останали. Никой не проговори. Защо никой не проговаряше?

— Той е Уиндъм — каза Джак най-накрая. — Както трябваше да бъде.

Грейс би трябвало да подскочи от радост, но всичко, което можа да си помисли, бе — *Не му вярвам.*

Той не изглеждаше както трябва. Не звучеше както трябва.

Херцогинята се обърна към Томас.

— Вярно ли е?

Томас не проговори.

Херцогинята изръмжа раздражено и сграбчи ръката му.

— Вярно... ли... е? — настоя тя.

Томас все още не проговаряше.

— Няма регистрация за брак — настоя Джак.

Грейс искаше да заплаче. Той лъжеше. Беше толкова очевидно... за нея, за всички. Имаше отчаяние в гласа му, и страх и — мили Боже, заради нея ли правеше това? Заради *нея* ли се отказваше от рожденото си право?

— Томас е херцогът — каза отново Джак, местейки обезумяло поглед от човек на човек. — Защо не ме слушате? Защо никой не ме слуша?

Но последва само мълчание. И тогава:

— Той лъже.

Беше Томас, с глас толкова нисък и равен, и напълно искрен.

От устните на Грейс се отрони задавено ридание и тя се извърна. Не можеше да понесе гледката.

— Не — каза Джак, — казвам ви...

— О, за Бога — сопна се Томас. — Нима мислиш, че никой няма да разбере? Ще има свидетели. Наистина ли мислиш, че е нямало никакви свидетели на сватбата? За Бога, не можеш да пренапишеш миналото.

Грейс затвори очи.

— Или да го изгориш — каза Томас заплашително. — Какъвто е случаят.

О, Джак, помисли си тя. Какво си сторил?

— Той скъса страницата от регистъра — каза Томас. — И я хвърли в огъня.

Грейс отвори очи, неспособна да *не* погледне към камината. Нямахше никакви остатъци от хартия. Нищо, освен черни сажди и пепел под яркия оранжев пламък.

— Титлата е твоя — каза Томас, обръщайки се към Джак. Погледна го в очите и после се поклони.

Джак изглеждаше като болен.

Томас се обърна с лице към останалите в стаята.

— Аз съм... — той прочисти гърло и когато продължи, гласът му бе равен и звучеше гордо. — Аз съм мистър Кавендиш — каза той, — и ви желая хубав ден.

И после излезе. Премина покрай тях и се измъкна през вратата.

Първоначално никой не можа да заговори. И после, в един почти трагикомичен момент, лорд Кроуланд се обърна към Джак и се поклони:

— Ваша светлост — каза той.

— Не — каза Джак, клатейки глава. Обърна се към херцогинята. — Не позволявайте това. Той ще е по-добър херцог.

— Вярно е — отвърна лорд Кроуланд, без да осъзнава нещастieto на Джак. — Но вие ще се научите.

И тогава, без да може да се въздържи, Джак започна да се смее. Цялата тази нелепа ситуация го накара да избухне в неистов смях. Защото добри ми Боже, ако имаше нещо, което никога нямаше да може да направи, то беше да се научи. На каквото и да било.

— О, и представа си нямате — каза той. Погледна към херцогинята. Отчаянието му бе изчезнало, заменено с нещо друго — нещо по-горчиво и фаталистично, нещо цинично и мрачно. — И представа си нямате какво направихте — каза ѝ той. — Никаква представа.

— Върнах ви на истинското ви място — каза остро тя. — Както повеляваше дълга към сина ми.

Джак се обърна. Не можеше да се насили да я гледа и един миг повече. Но там беше Грейс, стояща близо до вратата. Изглеждаше шокирана, изглеждаше уплашена. Но когато погледна към *него*, той видя как всичко си идва на мястото.

Тя го обичаше. Не знаеше как и защо, но нямаше да го оспорва, не бе чак такъв глупак. А когато очите ѝ срещнаха неговите, видя надежда. Видя бъдещето и то сияеше като изгрева.

През целия си живот той се бе опитвал да избяга. От себе си, от грешките си. Беше толкова отчаяно решен никой да не го опознае, че си бе отнел шанса да намери мястото си в света.

Той се усмихна. Най-накрая знаеше къде принадлежи.

Бе видял Грейс, когато влезе в стаята, но тя стоеше отзад и той не можеше да отиде при нея, не и когато се опитваше толкова яростно да натика херцогството в ръцете на Томас, където му бе мястото.

Но изглежда се бе провалил в тази задача.

Нямаше да се провали в още една.

— Грейс — каза той и отиде при нея, поемайки и двете ѝ ръце в своите.

— Какво по дяволите правите? — настоя херцогинята.

Той падна на едно коляно.

— Омъжи се за мен — каза той, притискайки ръцете ѝ. — Бъди моя невеста, бъди моя... — той се разсмя, абсурдът си проправяше път в него. — Бъди моя херцогиня — усмихна ѝ се. — Искам много, зная.

— Спрете това — изсъска херцогинята. — Не можете да се ожените за нея.

— Джак — прошепна Грейс. Устните ѝ трепереха и той знаеше, че тя мисли над думите му. Колебаеше се.

А той умееше да я предизвиква.

— Веднъж в живота си — каза той пламенно, — направи и себе си щастлива.

— Спрете това! — избухна Кроуланд. Сграбчи Джак под мишниците и опита да го издърпа на крака, но той не помръдна. Щеше да остане на едно коляно и цяла вечност, ако трябваше.

— Омъжи се за мен, Грейс — прошепна отново.

— Вие ще се ожените за Амелия! — прекъсна го Кроуланд.

Джак не отмести очи от лицето на Грейс.

— Омъжи се за мен.

— Джак... — каза тя и той можеше да чуе в гласа ѝ, че мисли как да намери извинение, свързано с дълга му или положението си.

— Омъжи се за мен — каза отново, преди тя да може да продължи.

— Тя не е приемлива — каза студено херцогинята.

Той доближи ръцете на Грейс до устните си.

— Няма да се оженя за никоя друга.

— Тя не е от вашия ранг!

Той се обърна и погледна студено баба си. Почувства се като херцог, всъщност. Беше почти забавно.

— Искате ли да имам наследник? Някога?

Лицето на херцогинята се изопна ококорено.

— Ще приема това за „Да“ — обяви той. — Което значи, че Грейс ще трябва да се омъжи за мен — той сви рамене. — Това е единственият начин, да осигуря Уиндъм със законен наследник.

Грейс започна да мига, а угълчетата на устните ѝ се раздвижиха. Бореше се със себе си, казвайки си, че трябва да откаже. Но го обичаше. Той знаеше, че е така и нямаше да ѝ позволи да захвърли това.

— Грейс... — Джак се намръщи, после се разсмя. — Как е второто ти име, всъщност?

— Катриона — прошепна тя.

— Грейс Катриона Евърслей — каза той, високо и уверено. — Обичам те. Обичам те с всяка частица от сърцето си и се кълна в този миг, пред всички, които присъстват... — той се огледа, съзирайки икономката на енорийския пастор, която стоеше с отворена уста на вратата, — ... дори... по дяволите — промърмори той, — как ви е името?

— Госпожа Брудмаус — каза тя ококорена.

Джак прочисти гърлото си. Започваше да се чувства като себе си. За първи път от дни се чувстваше като себе си. Може би нямаше да се отърве от проклетата титла, но с Грейс до него, можеше да намери начин да стори нещо добро с нея.

— Кълна ти се — каза той, — пред госпожа Броудмаус...

— Спрете това! — изкрещя херцогинята, хващайки другата му ръка. — Изправете се!

Джак се взря в Грейс и се усмихна.

— Имало ли е някога толкова прекъсвано предложение?

Тя му се усмихна в отговор, макар сълзите да заплашваха да прелеят от очите ѝ.

— Трябва да се ожените за Амелия! — изръмжа лорд Кроуланд.

А после се намеси Амелия... подавайки глава над рамото на баща си:

— Няма да го взема — обяви тя уверено, улови погледа на Джак и се усмихна.

Херцогинята ахна.

— Отхвърляте внука ми?

— *Този* внук — поясни Амелия.

Джак откъсна очи от Грейс за достатъчно дълго време, та да се ухили одобрително на Амелия. Тя отвърна на усмивката му и кимна към Грейс, казвайки му недвусмислено да се върне към настоящия проблем.

— Грейс — каза Джак, леко галейки ръцете ѝ със своите. — Коляното започва да ме боли.

Тя започна да се смее.

— Кажете да, Грейс — намеси се Амелия.

— Послушай Амелия — каза Джак.

— Какво по дяволите ще правя с теб? — каза лорд Кроуланд на Амелия. Не че тя се интересуваше.

— Обичам те, Грейс — каза Джак.

Сега тя се усмихваше. Изглежда, че всичко в нея се усмихваше, сякаш бе обгърната от щастие, което нямаше да я напусне. И после го каза. Пред всички.

— И аз те обичам.

Той почувства как цялото щастие на света се втурна към него, право в сърцето му.

— Грейс Катриона Евърслей — каза той отново, — ще се омъжиш ли за мен?

— Да — прошепна тя. — Да.

Той се изправи.

— Сега ще я целуна — обяви той.

И го направи. Точно пред херцогинята, пред Амелия и баща ѝ, дори пред госпожа Броудмаус.

Той я целуна. И после я целуна пак. Целуваше я, когато херцогинята излезе гневно. Целуваше я, когато лорд Кроуланд извлече Амелия, мърморейки нещо за деликатни чувства.

Целуна я и пак я целуна и щеше да продължи да я целува, но осъзна, че госпожа Броудмаус все още стои на вратата и ги гледа с много благо изражение.

Джак ѝ се ухили.

— Ще ни оставите ли насаме, ако не възразявате?

Тя въздъхна и се оттегли, но преди да затвори вратата, те я чуха да казва:

— Обичам хубавата любовна история.

ЕПИЛОГ

„Моя най-скъпа Амелия,

Може ли да са минали само три седмици, откакто ти писах за последен път? Сякаш съм събрала новини за цяла година. Децата продължават да растат. Артър е толкова ученолюбив! Джак обяви, че се плаши, но удоволствието му е очевидно. Посетихме «Щастливият заек» по-рано тази седмица, за да обсъдим плановете за селския панаир с Хари Гладиш и Джак се оплакваше безспирно колко е трудно да намери нов учител, сега, когато Артър бе изтощил последния.

Хари не се заблуди. Джак се бе надул от гордост.

Щастливи бяхме да...“

— Мамо!

Грейс вдигна поглед от писмото. Третото ѝ дете, и единствена дъщеря, стоеше на вратата, и изглеждаше много огорчена.

— Какво има Мери? — попита тя.

— Джон...

— Просто минавах — каза той плъзгайки се по полирания под, докато не спря до Мери.

— Джон! — зави Мери.

Той погледна към Грейс, като възплащение на самата невинност.

— Едва я докоснах.

Грейс се пребори с желанието да затвори очи и да простене. Джон беше само на десет, но вече притежаваше смъртоносния чар на баща си.

— Мамо — каза Мери. — Бях тръгнала към оранжерията, когато...

— Това, което Мери се опитва да каже — прекъсна я Джон, — е, че аз бях тръгнал към оранжерията, когато тя се блъсна в мен и...

— Не! — възрази Мери. — Не това щях да кажа — тя се обърна към майка си, очевидно разстроена. — Мамо!

— Джон, остави сестра си да довърши — каза Грейс, почти автоматично. Беше изречение, което произнасяше няколко пъти на ден.

Джон ѝ се усмихна. Разтапящо. Мили Боже, помисли си Грейс, няма да мине много, преди да му се наложи да разгонва момичетата с пръчка.

— Майко — каза той, с *точно* същия тон, който Джак използваше, когато се опитваше да се измъкне с чар от трудна ситуация, — не бих си и помислил да я прекъсна.

— Току-що го направи! — отвърна Мери.

Джон вдигна ръце, сякаш за да каже: *Горката*.

Грейс се обърна към дъщеря си с, както се надяваше, очевидно състрадание.

— Казваше нещо, Мери?

— Той размаза портокал в нотните ми листове!

Грейс се обърна към сина си.

— Джон, това...

— Не — каза той бързо.

Грейс го изгледа подозрително. Не ѝ убягна, че не бе довършила въпроса си, преди той да отговори. Предположи, че не трябва да е подозрителна. *Джон, това вярно ли е?* бе още едно от изреченията, които изглежда повтаряше често.

— Майко — каза той, а зелените му очи бяха абсолютно сериозни, — кълна ти се в честта си, че не размазах портокал...

— Лъжеш — избухна Мери.

— Тя смачка портокала.

— След като го сложи под крака ми!

Тогава се чу друг глас:

— Грейс!

Тя се усмихна от удоволствие. Сега Джак можеше да разреши спора на децата.

— Грейс — каза той, минавайки странично, за да се плъзне покрай тях в стаята. — Трябваш ми, за да...

— Джак! — прекъсна го тя.

Той погледна към нея, а после и зад себе си.

— Какво направих?

Тя посочи към децата.

— Не ги ли забеляза?

Той изви устни в усмивка — точно същата, която сина му бе опитал да използва върху нея няколко мига по-рано.

— Разбира се, че ги забелязах — каза той. — Не ме ли видя как ги заобиколих? — той се обърна към децата. — Не ви ли научихме, че е грубо да заставате на вратата?

Беше добре, че тя самата не се намираше в оранжерията, помисли си Грейс, защото би го замерила с някой портокал. Започваше да мисли, че трябва да събира малки, кръгли, подходящи за хвърляне предмети в чекмеджето на бюрото си.

— Джак — каза тя с, както си помисли, удивително търпение, — ще бъдеш ли така добър да уредиш спора им?

Той сви рамене.

— Те ще се оправят.

— Джак — въздъхна тя.

— Не е твоя вината, че нямаш братя и сестри — каза ѝ той. — Нямах никакъв опит със семейни разправии. Повярвай ми, всичко се нарежда накрая. Предсказвам, че ще успеем да ги отгледаме и четиримата с поне петнадесет от основните им крайници все още на местата им.

Грейс го изгледа.

— Ти, от друга страна, си в голяма опасност да...

— Децата! — прекъсна я той. — Слушайте майка си.

— Тя не каза нищо — посочи Джон.

— Точно така — каза Джак. Намръщи се за момент. — Джон, остави на мира сестра си. Мери, следващия път не стъпвай върху портокала.

— Но...

— Приключих тук — обяви той.

И удивително, те излязоха.

— Това не беше много трудно — каза той. Пристъпи навътре в стаята. — Имам малко документи за теб.

Грейс веднага остави настрана писмото си и взе документите, които той ѝ подаде.

— Пристигнаха този следобед от моя адвокат — обясни Джак.

Тя прочете първия параграф.

— За сградата Енингсли, в Линкълн?

— И аз това очаквах — потвърди той.

Тя кимна и после разгледа подробно документа. След дузина години брак, те си бяха изградили лесна за спазване практика. Джак ръководеше всичките си бизнес сделки лично, а когато пристигнеше кореспонденцията, Грейс бе неговия четец.

Изглеждаше почти смешно. Бе отнело на Джак около година, за да установи темпото си, но той се бе превърнал във великолепен управител на херцогството. Умът му бе остър като бръснач, а преценката му бе такава, че Грейс не можеше да повярва, че не е бил обучаван в управлението на земя. Арендаторите го обожаваха, слугите го боготворяха — особено след като херцогинята бе заточена в най-отдалечения край на имението им, — а лондонското общество определено бе паднало в краката му. Разбира се, бе помогнало това, че Томас даде ясно да се разбере вярата му, че Джак е законният херцог на Уиндъм. И все пак Грейс бе склонна да повярва, че чарът и острият ум на Джак също бяха повлияли.

Единственото нещо, което изглежда той не можеше да прави, бе да чете.

Когато за първи път ѝ каза, тя не му повярва. О, вярваше, че *той* си вярва. Но със сигурност бе имал лоши учители. Със сигурност имаше някакво ужасяващо недоглеждане от нечия страна. Мъж с интелигентността и образованието на Джак не достигаше зрялост неук.

Така че тя бе седяла с него. Положи усилия докрай. И той се примири с това. Като си спомняше сега, не можеше да повярва, че не бе избухнал от раздразнение. Това бе, може би, най-странната възможна проява на любов — той я бе оставил да опитва, отново и отново, да го научи да чете. С усмивка, дори.

Но накрая тя се бе предала. Все още не разбираше какво има предвид той, когато ѝ казваше, че буквите „танцуват“, но му повярва, когато настоя, че всичко, което някога щеше да получи от написана страница, е главоболие.

— Всичко е наред — каза сега, и му върна документите. Той бе обсъдил проблема с нея преди седмица, след като всички решения бяха взети. Винаги го правеше. Така че тя да знае, точно какво да търси.

— На Амелия ли пишеш? — попита я.

Тя кимна.

— Не мога да реша дали да ѝ кажа за лудорията на Джон в църковната кула.

— О, направи го. Те ще се посмеят добре.

— Но ще си помислят, че е истински хулиган.

— Той си е хулиган.

Тя почувства как омеква.

— Знам. Но е сладък.

Джак се разсмя и я целуна, веднъж, по челото.

— Той е точно като мен.

— Знам.

— Няма нужда да звучиш толкова отчаяно — той ѝ се усмихна с онази невероятно дяволита негова усмивка. Все още ѝ действаше, всеки път, точно по начина, който той искаше.

— Виж колко добре съм сега — добави.

— Обаче искам да знаеш — каза му тя, — че ако вземе да ограбва карети, ще умра на място.

Джак се разсмя.

— Предай поздравите ми на Амелия.

Грейс щеше да каже *Ще го направя*, но той вече бе излязъл. Тя вдигна писалката си и докато я потапяше в мастилото, се замисли за миг, какво щеше да напише.

„Щастливи бяхме да видим Томас при визитата му. Той направи ежегодното си пътуване до херцогинята, която, с тъга съобщавам, не е станала по-малко сурова в напредналата си възраст. Здрава е като кон — подозирам, че ще надживее всички ни.“

Грейс поклати глава. Пътуваше половин миля до къщата на херцогинята веднъж месечно. Джак бе казал, че няма нужда да прави дори това, но тя все още изпитваше странна лоялност към нея. Да не споменаваме яростната преданост и симпатия към жената, която бяха наели да я замени като компаньонка на херцогинята.

Никой прислужник никога не е бил по-добре платен. Жената вече получаваше — по настояване на Грейс — двойно повече от това, което

бяха плащали на самата нея. Освен това ѝ обещаха вила, когато херцогинята най-накрая се споминеше. Същата, която Томас ѝ бе дал толкова години по-рано.

Грейс се усмихна и продължи да пише, разказвайки на Амелия това-онова — всички онези смешни случки, които майките обичаха да споделят. Мери изглеждаше като катерица с липсващите си предни зъби. А малкият Оливър, който беше само на осемнадесет месеца, напълно бе пропуснал пълзенето, минавайки направо от най-странното плъзгане по корем към тичане. Вече го бяха губили два пъти в лабиринта на живия плет.

„Липсваш ми, скъпа Амелия. Трябва да ми обещаеш да дойдеш това лято. Знаеш колко великолепен е Линкълншир, когато всички цветя разцъфтят. И разбира се...“

— Грейс?

Беше Джак, внезапно появил се отново на вратата.

— Липсваше ми — обясни той.

— За последните пет минути?

Той пристъпи вътре, и затвори вратата.

— Не ми отнема много време.

— Ти си непоправим — но тя остави писалката си.

— Изглежда ми отива — промърмори той, заобикаляйки бюрото.

Взе ръката ѝ и нежно я издърпа на крака. — На теб също.

Грейс се пребори с желанието да простене. Само Джак би казал подобно нещо. Само Джак би...

Изскимтя, щом устните му...

Е, достатъчно е да се каже, че само Джак би направил *това*.

О. И това.

Тя се разтопи в ръцете му. И със сигурност *това*...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.